BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

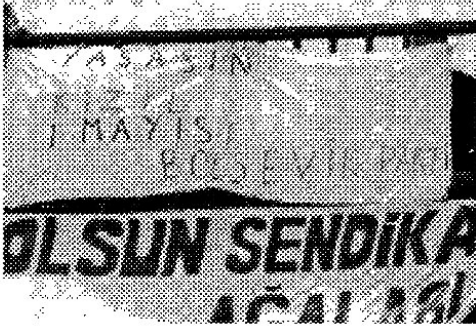
► Sayı / Hejmar : 118 ► 1 Haziran / Hêzîran 1998 ► 150.000 TL.

68'İN ÇAĞRISI DÜZENİ KORUMAK DEĞİL, DEVRİMDİR!

Gerçekçi ol, imkansızı iste!

içindekiler

68'in çağrısı düzeni korumak değil, DEVRİMDİR!

Bu yıl 1968'deki devrimci eylemlerin 30. yıldönümü... 1968 yılı Çin Halk Cumhuriyeti'ndeki Büyük Poreleter Kültür Devrimi'nin etkilerinin dalga dalga bütün dünyaya yayıldığı, emperyalist metropollerde başta öğrencilerin başlattığı eylemlere işçi ve emekçi kitlelerin de katıldığı, Fransa'da, Almanya'da, ABD'de hakim sınıfların iktidarının sallandığı yıl oldu.

"68'liler" bu devrimci dalgayı yaşa-

yan ve yaşatan kuşağa verilen isim oldu. Şimdi 68'in otuzuncu yıldönümünde bütün dünyada 68 olayları ve "68'liler" değerlendiriliyor. Medya 1968 üzerine yapılan programlarla dolu. Bu programları yapanların çoğu da bir zamanların 68'lileri. Bir çok 68'li daha sonraki yıllarda, bir zamanlar düşman olduklarını söyledikleri "yerleşik düzen"in birer parçası, savunucusu haline geldiler. "Kurumlar içinde uzun yürüyüşle" devletin ele geçirilip, devrimcileştirilmesi biçimindeki reformist planlar, sonuçta bir zamanların bir dizi "ünlü devrimcisi"nin kurumlar içinde erimesi ve onların parçası haline gelmesiyle sonlandı. Bu bağlamda şimdi Almanya'da Yeşiller Partisi'nde "gerçekçi" denen açık reformistlerin yıldızlarından biri olan Daniel Cohn Bendit, 68'lerde öğrenci olaylarının en öne çıkan önderlerindendi. Şimdi açıkça sosyaldemokrat olan Regis Debray o dönemde "Devrimde Devrim" kitabında fokoculuğu savunuyordu vb. Şimdi emperyalist burjuvazi, kontrolündeki medya üzerinden bu "ünlülere" 68'in aslında bir hata olduğunu, bir gençlik rüyası olduğunu, "delikanlılığın" aşırılıklarını taşıdığını vb. söyletiyor. 68'li redaktörler ve moderatörlerle, 68 eskilerinin geyik muhabbetlerinde, bir yandan nostaljik takılınıp "ah biz ne idik" sırt sıvazlamaları yapılıyor; diğer yandan hep birlikte 68'in "aşırılıkları"ndan arınmış, uslanmışlar, bu "aşırılıklar"ın –artık birer tarihçi gözüyle– hoşgörülmesi gerektiğini söylüyorlar.

Ne de olsa masaya yatırılan kendi geçmişleri! Bunun ötesinde 1968 hareketinin dünyayı değiştirdiği, 1968 öncesi anormal görünen bir çok şeyin, 1968 sonrasında normal hale geldiği tespitleri vb. yapılıyor. Bugünkü burjuva anmalarında çokça toplumdaki 1968 sonrası gelen kimi olumlu değişiklikler gösterilip, 68'in amacına ulaştığı söyleniyor. Emperyalist ülkelerde işçi sınıfının durumundaki görece iyileşmeler, kadın hakları, azınlık hakları vb. noktalarda elde edilen ilerlemeler, bireysel demokratik haklar konusundaki kimi olumlu gelişmeler vb. gösterilip, düzenin kendini yenileyebildiğinin görüldüğü, 68'in "devrim" iddiasının yanlış olduğunun böylece ispatlanmış olduğu söyleniyor. Gerçekte bazı sonuçlardan yola çıkılıp, 68'in devrimci özü boşaltılmaya çalışılıyor. Burjuvazinin 30. yıl anmalarının anlamı bu.

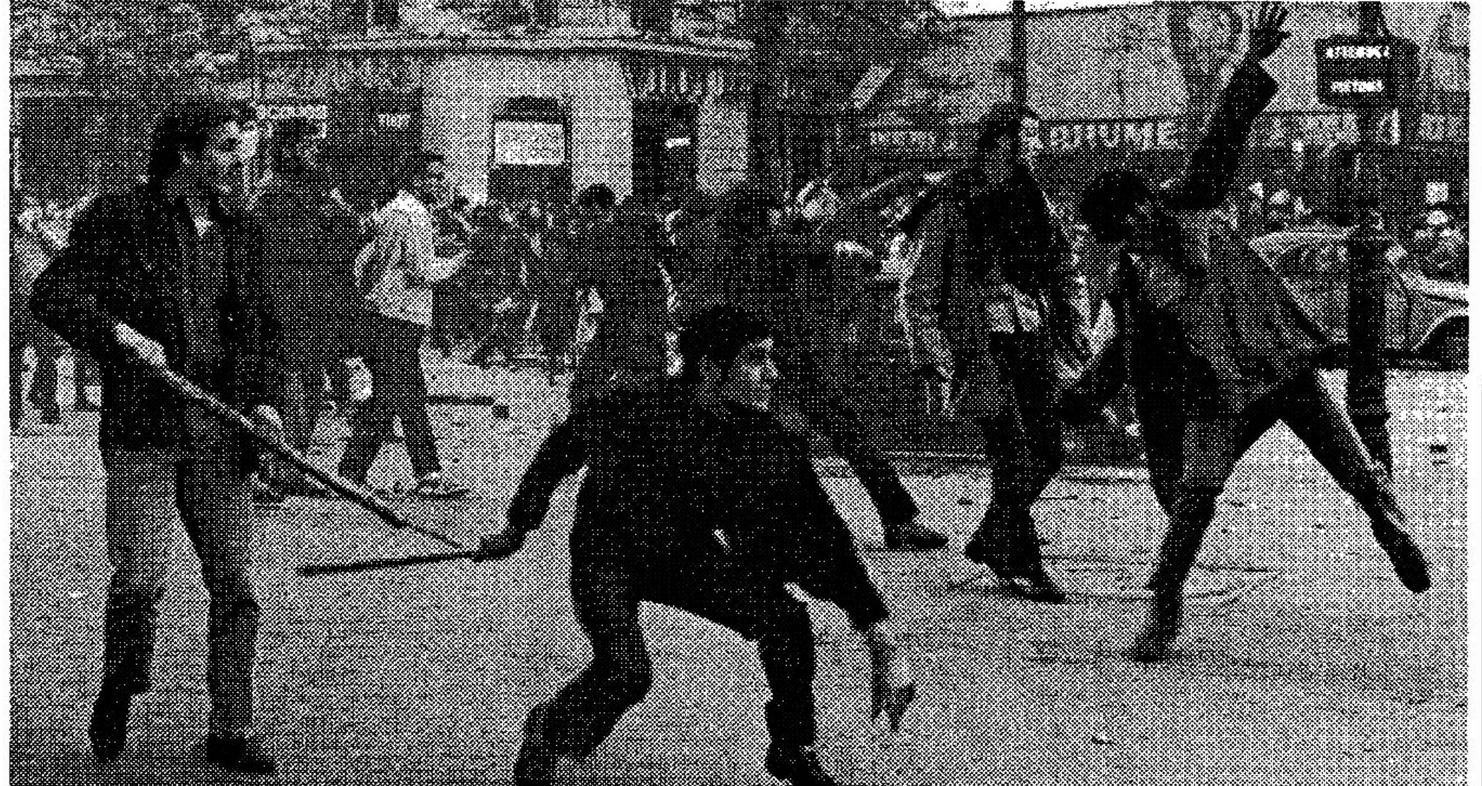

68'İN GERÇEK ANLAMI VE ÖNEMİ

Neydi, şimdi burjuvazinin affedilebilir düzeniçi bir "gençlik aşırılığı" olarak göstermeye çalıştığı 68'in gerçek anlamı ve özü?

60'lı yılların ikinci yarısı dünyanın büyük altüst oluşlar yaşadığı yıllardı. Emperyalizmin eski sömürgeciliğinin çöküş süreci, özellikle Afrika'da bir

dizi ülkedeki ulusal kurtuluş savaşları sonucu son demlerine varmıştı. Artık emperyalizm, egemenliğini eski tarzda sürdüremez duruma gelmişti, "yeni sömürgecilik" yöntemleri artık, eski tipte sömürgeciliğin yerini almıştı. Bu geçiş, birçok yerde ulusların uyanışını, bağımsızlık taleplerini gündeme getirmiş ve şekilde bağımsız devletler ortaya çıkmıştı. Ulusal kurtuluş hareketleri içinde "ulusal kurtuluş" konağında durmak istemeyen, bunu sosyal kurtuluşla tamamlamak isteyen güçler ortaya çıkmıştı ve gelişiyordu. Sosyalizm –en azından laf düzeyinde– kapitalizmin alternatifi olarak emekçi ve ezilen kitleler içinde büyük prestije sahipti.

Sosyalist kamp içinde de büyük bir altüst oluş yaşanıyordu. Çin Komünist Partisi (ÇKP) ve Arnavutluk Emek Partisi (AEP), 1960'da yapılan "Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı"nda Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin (SBKP) revizyonist çizgisinin bazı noktalarına açık eleştiriler getirmişler, Leninizm'in eskimediğini, ona sarılmak gerektiğini savunmuşlardı. Sonraki gelişme içinde ideolojik ayrılıklar, sosyalist kampın reformist-modern revizyonist kanatla, devrimci, marksist-leninist kanat biçiminde ikiye ayrılmasına yol açmıştı.

1966'da Çin'de, Mao önderliğinde, önce öğrenci ve gençlik hareketi biçiminde başlayan ve kısa zamanda toplumun tüm kesimlerini kapsayan "Büyük Proleter Kültür Devrimi" (BPKD) modern revizyonist çizgiye karşı, marksist-leninist çizginin hakim kılınması için muazzam bir kitle eylemi, bir siyasi devrim olarak gündeme gelmişti.

Dünya jandarmalığına soyunan ABD; Hindiçini'nde Güney Vietnam'ın, Laos ve Kamboçya'nın da birbiri ardına "komünistlerin eline geçmemesi" için haksız, barbar bir savaş yürütüyordu. Hem ABD'de, hem de diğer bütün emperyalist batı ülkelerinde bu barbar savaşa karşı tepkiler giderek büyüyordu.

İkinci Dünya Savaşı ertesi, emperyalist kampta kurulmuş olan güç dengelerinde de önemli kaymalar ortaya çıkmıştı. İkinci Dünya Savaşı'nın mağlupları Alman ve Japon emperyalizmi yeniden güçlenmiş, ABD'nin dünya hegemonyası konusundaki lider rolünü sorgulamaya başlamıştı. Fransız emperyalizmi bunu zaten uzun süredir yapmaktaydı. Emperyalist ülkelerde, savaş sonrası oluşan olumlu ekonomik gelişmelerin gündeme getirdiği "krizsiz kapitalizm", "tam istihdam", "sürekli kalkınma" vb. balonları birbiri ardına patlamaya başlamış; devri krizler, yitirilen ya da kontrolü kaybedilen alanların fazlalaşmasıyla etkilerini daha derinden hissettirmeye başlamışlardı.

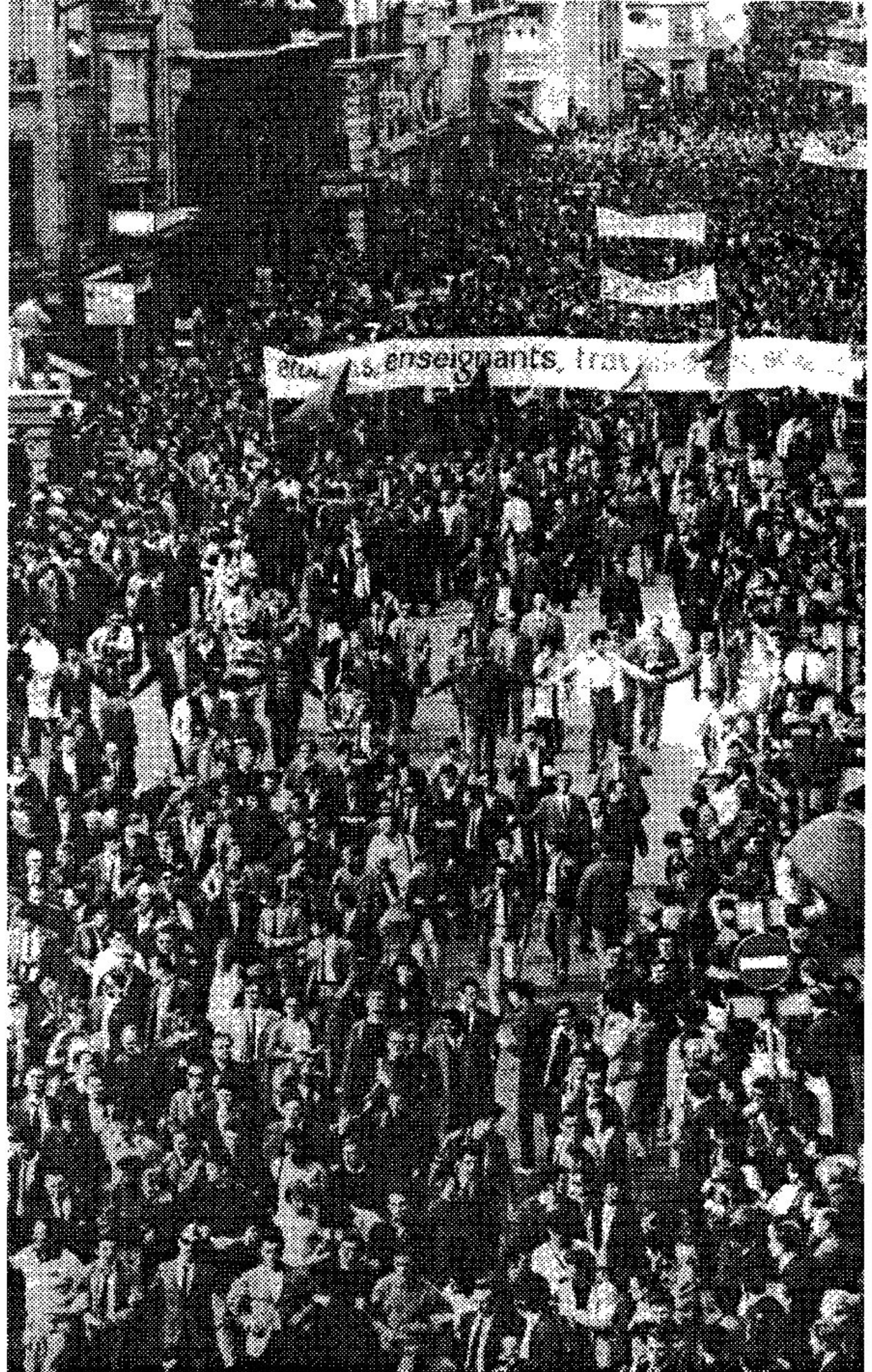
İşte bu ortamda, eskiyi, varolanı, "yerleşik düzeni", varolan otoriteleri, hakim olan görüşleri, ideolojiyi kökten sorgulayan; öncülüğünü yüksekokul gençliğinin yaptığı bir hareket başladı. Emperyalist metropollerde 68 Mayıs'ında önce Paris'te –Fransa'da– başlayan, sonra hemen hemen bütün ülkelere yayılan eylemlerde yüksekokul öğrencileri; bir yandan yüksekokullarda "donmuş düzene" karşı, öğrencilere yönetimde ve içeriğin belirlenmesinde söz ve karar hakkı talep eden reform isteklerini ("Profesörlerin cübbelerinin altında birikmiş bin yıllık küfü temizleyelim!"); diğer yan-

dan genel özgürlük ve demokrasi taleplerini, emperyalizme bağımlı ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketleriyle dayanışma taleplerini ("Bir, iki, üç, dört... Daha fazla Vietnam!", "Ernesto'ya bin selam!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!") yüksek sesle haykırdılar. Hakim sınıfların bu hareketlere cevabı, hemen her yerde, bunları şiddetle bastırmaya kalkmak oldu. Öğrenciler bu karşıdevrimci şiddete karşı kendilerini savundular. Devrimci şiddet sorunu bizzat burjuvazinin saldırıları üzerine kaçınılmaz olarak gündeme geldi. Çok kısa süre içinde bu öğrenci eylemleri, devletlere karşı isyana dönüştü. Ve Fransa'da olduğu gibi, işçiler de yer yer bu isyana katıldılar. Artık hareket genel, devlet iktidarını sorgulayan, iktidar sorununu gündeme koyan devrimci bir nitelik kazanmıştı. Emperyalizm ve emperyalist devletlerin güçlü olduğu, yıkılamazlığı konusundaki egemen propoganda ve anlayışlara karşı 68 hareketinin sloganları "Emperyalizm kağıttan kaplandır!", "Bütün gericiler için aynı şey geçerlidir, vurmazsan yıkılmaz!", "Gerçekçi ol, imkansızı iste!", "Herşeyi istiyoruz, hemen şimdi!" vb. idi. Derin bir antiemperyalizm ve enternasyonalizm hareket içinde giderek yaygınlık kazanıyordu.

Emperyalistler, bu hareketin devrimci özünü ve tehlikesini gördüklerinde, her türlü yöntem ve araçla hareketi bastırmaya yöneldiler. Bastırmada şiddet temel araçtı, fakat tek araç değildi. Bir çok emperyalist ülkede sıkıyönetim yasaları çıkarıldı veya sertleştirildi. İşçi ve öğrenci hareketinin birleşmesinin engellenmesi için satın alma, rüşvet yöntemleri yoğun olarak kullanıldı. İşçilerin ücret talepleri, çalışma şartlarında iyileştirmeler vb. fazla direnmeden kabul edildi. Satın alma, satın alınamayanların işten atılması gibi yollarla susturulması, sindirilmesi yanında, hareketin içine sokulan ajanlar aracılığıyla bozgunculuk yapıldı. ABD'de, Black Panther (Kara Panter) hareketi somutunda olduğu gibi hareketin öne çıkan önderleri, satın alınamadığından ve başka yollarla susturulamadığından katledildi. Toplumun diğer kesimlerinde de, belirli reform talepleri kabul edildi. Okullarda belirli reformlar gerçekleştirildi; kadın hakları, azınlık hakları vb. bağlamında belirli yasal düzeltmelere gidildi. Bu arada yoğun bir ideolojik kampanyayla antikomünizm alabildiğine körüklendi; geri kitleler bütün mallarının ellerinden alınacağı, "Rusların geleceği" öcüsüyle vb. korkutuldu, düzen etrafında kenetlenmeye çağrıldı. Bütün bu gelişmeler, 68 hareketi içinde reformcu-devrimci bölünmesi biçiminde yansımasını buldu. Devrimci kesim içinden, daha sonraki devrimci ve marksist-leninist örgütler doğdu. Reformcu kesim ise, –ki bunlar 68 hareketi içinde yer alanların çoğunluğu idi– "Kurumlar içinde uzun yürüyüş" teorileriyle düzenin kucağına döndüler.

68'in gücü, onun devrim isteğinde, devrim coşkusundaydı. Güçsüzlüğü, işçi hareketiyle öğrenci hareketinin birleşememesinde, her şeyden önce de bu harekete yol gösterecek güçlü bir komünist, bolşevik örgütlenmenin olmamasındaydı. Bu durum, sonuçta 68 hareketinin burjuvazi tarafından ezilmesi, teslim alınması, düzene yamanmasının temel nedeniydi. Yine de bu hareket, çıkış noktasında şimdi burjuvazinin göstermeye çalıştığının tersine, devrimci bir öze sahipti. Ve bugün sahip çıkılması gereken de bu özdür.

Emperyalist metropollerdeki aslın-

da ekonomik gelişmenin dayattığı bir dizi değişikliği, "68 amacına ulaştı" biçiminde gösterenler, gerçekte 68'in DEVRİM talebini merkeze koyan bir hareket olduğu gerçeğini çarpıtan sahtekarlardır.

KUZEY KÜRDİSTAN -TÜRKİYE'DE 68 HAREKETİ...

68 bütün ülkelerde olduğu gibi, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de yansımasını buldu. Bu yansıma ülkemizde de önce akademik-demokratik taleplerle başlayan boykot –fakülte işgali gibi öğrenci hareketlerinin– çok kısa süre içinde "bağımsızlık", "demokrasi" temel taleplerı temeline oturması ve öğrenci hareketiyle, toplumun diğer kesimlerinin hareketlerinin kısa süre içinde birleşmesi biçiminde oldu. Devletin ve devlet beslemesi gerici, faşist çetelerin bu hareketi faşist yöntemlerle bastırmaya kalkması, çok kısa süre içinde devrimci şiddet ve devrimci örgütlenme sorunlarını gündeme getirdi. Sol içindeki reformist-devrimci ayrışması 68 hareketi içinde ve ertesinde iyice netleşti. Ortaya bir dizi devrimci örgüt çıktı. Partimizin kurucusu İbrahim Kaypakkaya da bu hareketin içinden çıkıp gelen bir önderdir.

Ülkemizdeki 68 hareketi de özünde, varolan düzene devrimci bir başkaldırıyı temsil ediyordu. Fakat 68 hareketinin geneline egemen olan eksiklik, güçlü komünist bir öncü örgütün yokluğu, ülkemiz için de geçerliydi. Ülkemizdeki hareketin, bu temel eksikliğe bağlı olan bazı başka ve bize özgü eksik ve yanlışları da vardı. Buradaki en temel sorun, ülkemizde kemalizmin sol içindeki etkileri idi. Ülkemizde 68 hareketi, geneli ıtibarıyla 1920'lerdeki "kurtuluş savaşı"nı kendine referans olarak alıyor; düşmanı

"Amerikan emperyalizmi"ne indirgiyor; hareketin amacını da esas olarak 1920'lerdekine benzer bir "bağımsızlığı" yeniden kazanmak olarak formüle ediyordu."İkinci Kurtuluş Savaşı" bu dönemin temel şiarlarından biriydi. Kemalizm, hareketin genelinde "milli kurtuluşçuluk", "devrimcilik" vb. olarak görülüyordu. Kemalizmin işçi sınıfına, köylülüğe, emekçilere düşman, karşı devrimci, emperyalizmle uzlaşmaya açık tavırları –genelde– yok sayılıyor, Türkiye'deki yerli hakim sınıflar ancak "kemalizmden uzaklaştıkları", "Amerikaya uşaklık ettikleri" noktalarda hareketin hedefi haline geliyordu. Bugün de hâlâ Türkiye'de sol adına konuşanlar içinde etkin olan kemalizm belası, o günkü dönemde bugünkünden çok daha kesin bir egemenliğe sahipti. Kemalizmin gerçek yüzünü gören, bunu ortaya koyan yine partimizin kurucusu İbrahim Kaypakkaya oldu. Fakat O da 68'lerde kendini hareketin genel tavrından henüz ayırmamıştı.

Ülkemizde de, bütün dünyada olduğu gibi, 68 hareketi kısa süre içinde reformistler ve devrimciler biçiminde ayrıştı. Bu ayrışmada reformist saflarda kalanlar –ki bunlar çoğunluğu oluşturdular– şimdi "iyi yerler"deler! Bütün dünyada olduğu gibi, ülkemizde de 68'lilerin önemli bir bölümü düzenle birleşmiş, onun içinde yerini almış durumda. O zamanın devrimci önderlerinin önemli bir bölümü, bugün hakim sınıfların çeşitli partilerinde siyaset yapıyor; bir bölümü "işadamlığı", kimi "bilimadamlığı" vb. yapıyor. Önemli bir bölümü, burjuvazinin medyasında burjuvaziye hizmet sunuyor. Bu kesim bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de 68'i, "gençlik", "delikanlılık" ürünü olarak görüp, nostaljik övünme ile, hafif özeleştiri arası bir tavır sergiliyor.

68 kuşağının gerçek devrimci önderlerinin büyük çoğunluğu, devrimi gerçekleştirmek için silaha sarıldı ve silah elde dövüşerek düştü. Mahirler, Denizler, Hüseyinler, Yusuflar, İbrahimler 68'in devrimci ruhunun gerçek temsilcileriydiler. 68'in gerçek temsilcileri bunlardır; gerçek 68'liler bunlardır. Ve bugün yalnızca bu devrimci tavrı sürdürenler, onların devrimci ruhunu devrim mücadelesinde yaşatanlar, 68'in gerçek mirasçısıdırlar.

Ülkemizde bilindiği gibi bir "68'liler Vakfı" var. Bu vakıf içinde 68'in mirası üzerine kavga yürüyor. Bu kavgada ikisi de reformist iki kanat çatışıyor.

Birinci kanadın siyasi temsilcisi, azılı kemalist İşçi Partisi. Bunlar 68'e sahip çıkma adına, bugün ellerinde faşist TC bayrakları "bağımsızlık yürüyüşleri"(!) düzenliyor. Bunlar 1968'de yapılmak istenen "Samsun-Ankara" bağımsızlık yürüyüşünü, 30 yıl sonra gerçekleştirdiler! 150 katılımcıyla gerçekleştirilen bu "bağımsızlık" yürüyüşünü, utanmadan, bu faşist devletin astığı Deniz'in mezarı başında bitirdiler. Şimdi denebilir ki, bunda ne var? Deniz de kemalizmi savunmuyor muydu? Deniz de 1968'de elinde Türk bayrağıyla benzer bir yürüyüş gerçekleştirmek istemiyor muydu? Yüzeysel bakıldığında, bu sorular haklıdır. Fakat yüzeyde kalınmaz da, sorunun özüne inilir ve bundan 30 yıl önce kemalizmin savunulmasıyla, bugün kemalizmin savunulması arasındaki fark görülürse Deniz'in devlete karşı tavrıyla, bugün Deniz'i savunduğunu söyleyen kemalistlerin tavrı arasındaki fark da görülür. 1968'de kemalizm, hareketin genelinde gerçekten "tam bağımsızlıkçılık" olarak yorumlanıyor, kemalizmle sosyalizm arasında Çin Seddi olmadığı savunuluyordu. Bu değerlendirmenin tek yanlı ve yanlış bir değerlendirme olduğu 1972'de İbrahim Kaypakkaya yoldaşın kemalizm çözümlemesiyle görüldü, gösterildi. O dönemden bu yana, bu konuda çıkan onlarca, yüzlerce yayında gerçekler ortaya kondu. 1968'de hareketin genç önderlerinin kemalizmi savunurken bir özürü vardı. Bugün bu özür yoktur. İkincisi, Denizler ideolojik olarak kemalizmin etkisinde kalmış, onu yanlış değerlendirseler de, faşist devlete karşı pratik tavırları itibarıyla devrimciydiler. Deniz yakalandığında, kendisiyle alay etmek isteyen dönemin içişleri bakanına haddini bildiren, uzlaşmaz bir devrimciydi. İdama giderken son sözleri "Yaşasın Türk ve Kürt halkının kardeşliği!", "Yaşasın Marksizm-Leninizm!"di. Şimdi Samsun-Ankara yürüyüşünün siyasi mimarlarının yol göstericisi TC'nin Genelkurmay Başkanlığı'dır. Onların savunduğu "tam bağımsızlığın" sınırları gerçekte Genelkurmay'da çizilir. Onlar bugün 68'i askeri cuntaların iktidar dalaşında, onların yedek gücü olarak kullanmak durumundadır.

68'in mirasına sahip çıkan ikinci reformist akım, liberal burjuva görüşler savunan, "batı tipi demokrasi"yi geldikleri yerde ulaşılabilecek tek gerçekçi hedef olarak gören kesimdir. İlk kesimin "mandacı sol" diye adlandırdığı bu kesim, ilk kesimi "postal yalayıcılığıyla" suçlamaktadır. Esasta her iki kesim de haklıdır! Birbirlerini gerçekten iyi tanımlıyorlar. Bu ikinci kesim, şimdilerde 98 kuşağını, 68'lilerin devamı olarak görüyor. 98 kuşağı veya 98'liler diye adlandırdıklarının temel özelliği olarak "sağ-sol ayrımını" aşarak, "demokrasi", "bireysel hak ve özgürlüklerin savunulması", "sivil toplumun savunulması zemininde buluşmayı" gösteriyorlar. Örnek eylemleri türban yasağına karşı direniş! Sol adına, gerçekte hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşında, şu veya bu kesimin peşine takılmak, her iki kesimin de temel özelliği. Birinciler, laik, demokratik (şimdi devrimci de diyorlar!!!) cumhuriyeti şeriat tehditlerine karşı savunmak adına faşist cuntaların kuyruğuna takılıyor; ikinciler ise "demokrasi", "bireysel özgürlük ve hakların" savunulması adına, şeriatçıların kuyruğuna takılıyorlar. Ve her ikisi de 68'e sahip çıkmaya kalkıyor!

Öyle yağma yok!

68'e sahip çıkmak, onun devrimci özünü kavramak, ona sahip çıkıp geliştirmekle olur. Bunu, Kuzey Kürdistan-Türkiye somutunda biz bolşevikler yapıyoruz!

68 onun içinden doğan komünist hareketindir!

68 bizimdir!

68 ruhuna sahip çıkalım!

Gerçekçi olalım; imkansızı, imkansız görüneni isteyelim!

Proleter dünya devriminden aşağı bir hedefimiz yok!

Biz yeni bir dünya istiyoruz!

Yeni dünya, uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelesiyle mutlaka yaratılacaktır!

18 Mayıs 1998 ▲

Sıranın kendisine gelmesini istemeyen, faşist devleti devrimle yıkma mücadelesine atılmalıdır!

İnsan Hakları Derneği Başkanı Akın Birdal 12 Mayıs günü hain bir saldırıda kurşun yağmuruna tutularak vuruldu. Gelen ilk bilgilere göre, 12 Mayıs günü saat 12.00 civarında İnsan Hakları Derneği'nin Ankara'daki merkezine gelen iki kişi, İstanbul'dan geldiklerini, bir yakınlarının tutuklanmış olduğunu, Akın Birdal'la görüşmek istediklerini söylediler. Saldırganlar bir süre Akın Birdal'ın odasında onunla konuştuktan sonra, önce çıkar gibi yaptılar, sonra Akın Birdal'a karşı hain saldırılarını gerçekleştirdiler. Saldırganlar Akın Birdal'ı dokuz milimetrelik iki silahla kurşun yağmuruna tuttular. Polis ilk belirlemelere göre 13 el silah atılmış olduğunu tespit etti. Akın Birdal göğsünün altından, kolundan ve bacağından 6 kurşun yarası alarak ağır yaralandı. Birdal vurulduktan sonra 20 dakikaya yakın süre "cankurtaran" beklemek zorunda bırakıldı. Birileri, kurşun yarasıyla derhal ölmeyen Akın Birdal'ı kan kaybından ve tıbbi müdahale gecikmesinden öldürmek istiyordu adeta! Akın Birdal hemen ameliyata alındı. 4 saate yakın süren ameliyat ertesinde doktorlar henüz hayati tehlikenin tam olarak geçtiğini söyleyebilmek için vaktin erken olduğunu, diğer yandan beyinde tahribat olup olmadığının da önümüzdeki günlerde söylenebileceğini açıkladılar.

"Susma, sustukça sıra sana gelecek!" şiarının yankılanmasında önemli payı olan bir insan hakları savunucusu öldürülerek susturulmak istendi. Ona sıkılan kurşunlar, yalnızca ona değil, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de barış isteyen, ulusal, demokratik haklarını talep eden, demokrasi isteyen

herkese sıkılmıştır. Akın Birdal bir komünist değildir. O yalnızca batıda olduğu biçimiyle burjuva demokrasisinin Türkiye'de de gerçekleşmesini isteyen bir burjuva demokratıdır. O ve onun gibiler gerçekte sömürü sisteminin devrimle yıkılmasından yana vb. değildir. Fakat devletin burjuva demokrasisi yönünde reforme edilmesinden yanadır. Devletin sürdürülmesi adına, insan haklarının açıkça ihlaline karşıdır. Kuzey Kürdistan bağlamında yürüyen savaşın durdurulmasından, ateşkesten ve siyasi çözümden yanadır. Faşist devlet için bu bile kara listeye alınıp, susturulmak için yeterlidir. Faşist devlet, gerçekte sömürü iktidarının biraz daha demokratik bir biçimi olan batı tipi demokrasiyi savunanları bile düşman görüp, onları susturmak için her yolu, yöntemi kullanmaktadır. Akın Birdal'a yönelen saldırı bir kez daha bu devletin gerçek niteliğini gözler önüne sermiştir.

Şimdi devlet, elinin kanını gizlemek için, olayın "münferit" bir olay olduğunu, kendi kontrolünde olmadığını ispatlamaya çalışacak; tetikçileri yakalamak için gösterişli girişimlerde bulunacaktır. Olayın duyulmasının hemen ertesinde, her zamanki gibi, başbakan, parti başkanları vb. açıklamalar yaparak olayı kınamışlardır.

Başbakan Mesut Yılmaz olayı "Türkiye'nin düşmanları"nın yaptığını, "olayın Türkiye'de istikrar istemeyenlerin, huzursuzluk çıkarmak isteyenlerin işi" olduğu vb. biçiminde anlattı.

Meclis Başkan Yardımcılarından Hasan Korkmazcan'ın yaptığı açıklama ise daha ilginçti: Devlet dışında hiç kimsenin herhangi bir insana karşı müeyyide uygulama hakkı yoktu. Bu yüzden kurşunlar devlet düşmanlarının işiydi!!!

Başbakan Yardımcısı Ecevit'le, İçişleri Bakanı Murat Başesgioğlu ise olayın duyulmasının hemen ardından Akın Birdal'ın götürülmüş olduğu hastaneye gittiler. Faşist devletin bu iki yılmaz savunucusu, devleti aklamak için hastanede boy gösterdiler, "bilgi aldılar"! Akın Birdal'ın vurulduğunu duyarak akın akın hastane önüne gelen emekçiler onları "Suçlu devlet!" "Katil devlet!" şiarlarıyla kar-

şılayarak, bu gösteri ziyaretini nasıl değerlendirdiklerini gösterdiler!

"Katil devlet!" şiarlarına İçişleri Bakanı M. Başesgioğlu'nun takındığı tavır, bu şiarın "aceleci bir tepkinin ürünü" olduğu şeklinde oldu.

Minare artık kılıfa sığmıyor. Devletin sözcüleri bile artık katilin devlet olmadığını ilk anda ve yüksek sesle söylemeye çekiniyor. Çünkü devlet adına çetelere ısmarlanmış cinayetler artık belgeli. Çünkü Türkiye Susurluk'u yaşadı. Devletin içinde onu kendi tekellerine almak için birbiriyle dalaşan çeşitli klikler birbirinden bağımsız ve yer yer birbirlerine karşı komplolara girdiler, giriyorlar.

Akın Birdal'a yönelen hain saldırının suçlusu ve sorumlusunu aramak zor değil. Çünkü herşey kamuoyunun gözü önünde gelişti. Akın Birdal'a yönelen canice saldırı gerçekte, kemalist faşist diktatörlüğün anda öncelikle, Kürt ulusal mücadelesine karşı yürüttüğü topyekün savaşın bir parçasıdır. Faşist Türk devletinin Kürt ulusal mücadelesine karşı savaşı, gerçekte aynı zamanda tüm milliyetlerden işçi sınıfına ve emekçilere karşı da yürüyen bir savaştır. Bugün Kürdistan'daki savaş, Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin genelinde demokrasinin kaderini belirlemektedir. Hakim sınıflar, Türk işçi ve emekçilerini, Kürdistan'da yürüttükleri haksız savaşa kazanmak için herşeyi yapmakta, bu savaşa karşı çıkan her sesi susturmaya çalışmaktadır. Akın Birdal'ı hakim sınıflar gözünde ilk hedeflerden biri haline getiren, onun insan hakları savunusu bağlamında, Kürdistan'da yürüyen savaşta TC'nin insan hakkı ihlallerini de cesaretle dile getirmesi, bütün tehditlere rağmen susmaması oldu. Akın Birdal onlarca kez mahkemeye verildi, ölümle tehdit edildi, satın alınmaya çalışıldı, Aydınlık gibi sol maskeli karşıdevrimci dergiler üzerinden Amerikan ajanı ilan edildi, vs. vs. Bütün bunlar onun susturulmasına yetmedi.

PKK'nın "kovduk" dediği, bir zamanların ARGK kumandanlarından Şemdin Sakık'ın TC'nin eline geçmesinden sonra, bu kez onun olduğu iddia edilen ifadeler üzerinden TC devletinin hedeflediği kimi kişi ve kurumlar hakkında bir karalama kampanyası başlatıldı. Sakık'ın ağzından kimi kişi ve kurumların PKK'lı olduğu, PKK'dan para aldığı vb. ilan edilerek, bunlar boyalı medya üzerinden günlerce yayınlanarak hedef gösterildi. Güya gizli olan 'soruşturma' aşamasındaki ifadeler olduğu söylenen iddialar anında bütün medya üzerinden çarşaf çarşaf yayınlandı. Hedef gösterilenlere gözdağı veriliyor, böylece onlar da teslim olmaya çağrılıyordu. Teslim olmayanlar için ise devletin gereğini yapacağı söyleniyordu. Akın Birdal, Sakık'ın olduğu söylenen ifadelerde, PKK'lı olduğu iddia edilenlerden biriydi. PKK Başkanı Abdullah Öcalan, onun hakkında güya "Türkiye'deki tabancam" değerlendirmesini yapmıştı vs.

SAKIK'IN HEDEFİ OLDU!

Akın Birdal, benden daha fazla PKK'cıdır

Apo, Birdal'a para gönderdi

Akın Birdal, yaptığı basın toplantısında bu senaryonun İnsan Hakları Derneği'ne ve kendi şahsına yönelik saldırılar için hazırlandığını, kendisinin susturulmak istendiğini ve susmayacağını söyledi. Aynı zamanda ısrarlı sorulara rağmen PKK'yı "silahlı bir mücadele örgütü" olarak değerlendirdi, TC'nin çok övündüğü özel tim hakkında da "bilmemne bereliler" dedi. Bunlar da burjuva medyada yeni kışkırtmalar için kullanıldı. Akın Birdal açıkça hedef gösterildi.

Onu hedef gösteren bizzat devlettir! Şemdin Sakık'ı sorgulayan ve bu sorgunun sonuçları olduğu söylenen, MGK mutfağında pişirilmiş yemeği medyaya sunanlardır. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin emireri gibi hareket eden medyadır. Bir bütün olarak faşist TC'nin bugünkü yapısının korunmasından yana olan güçlerdir. Tetiği çekenler, yalnızca verilen mesajı alıp, harekete geçen ve işleyen bir makinedeki en küçük çarkın, en küçük dişlilerinden olan piyonlar, uşaklardır. Hedefi gösterenler daha üstlerde, devletin tepesindedirler.

Fail faşist TC'dir!

Suçlu faşist TC'dir!

Devlet içinde bir kesimin Akın Birdal'a karşı girişilen suikastı, zamanlama ve yapılışı açısından TC'yi zor duruma düşürdüğü için doğru bulmaması bu gerçeği değiştirmez. Faşist devletin işareti ve gösterdiği hedef doğrultusunda, Akın Birdal susturulmaya çalışılmıştır. Olan budur!

Ona sıkılan kurşunlar, aynı zamanda bu devlete karşı –reformist temelde bile– tavır takınan herkese verilen bir gözdağıdır. Fakat bu gözdağlarının artık pek bir işe yaramadığını, Akın Birdal suikastının ertesindeki gelişmeler gösteriyor.

Hastane önünde toplanan binlerce kişi, çeşitli kentlerde gelişen yürüyüşler, dayanışma mitingleri, emekçilerin bu suikastı doğru değerlendirdiğini ve susmayacağını gösteriyor.

Evet susmamak, haykırmak gerek!

Sustukça, sıranın kendine geleceğini kavramak gerek!

Susmamak, haykırmak da yetmez!

Akın Birdal'a yönelen suikastın gösterdiği bir gerçek var: Faşist TC kendi içinde en masum insan hakkı taleplerinin savunulmasına bile tahammülsüzdür.

Onun anladığı ve anlayacağı tek dil vardır: İşçi sınıfının ve emekçi yığınların devrimci şiddeti!

TC devrimle yıkılmadıkça, gerçek demokrasiye varılamaz. O halde, "sıranın kendisine gelmesini" istemeyenler, örgütlenerek devrim mücadelesini yükseltmelidir!

Bolşevik Partimiz, işçilere, emekçilere kurtuluşun biricik yolunu gösteriyor!

Akın Birdal'a yönelen suikasta verilecek en iyi cevap, Bolşevik safları sıklaştırmak, Bolşevizm bayrağına sarılmak, Bolşevik Parti'de ve onun önderliğinde devrim için birleşmektir!

12 Mayıs 1998 ▲

Kürt sorununda TC'nin muhatap arayışı...

Hakim sınıflar, Kürt sorununu bir "terör sorunu" olarak görüp bir yandan "terörizme darbe vurma" adına devlet terörünü tırmandırıp PKK'ye askeri olarak darbe vurmaya çalışırken, diğer yandan ekonomik ve siyasi alanda da adımlar atmaya çalışmaktadır. Ekonomik olarak "doğuyu kalkındırma projeleri"nden ve "teşvikler"den sözediyorlar. Siyasi alanda ise TC, Kürt sorununun "çözümü" bağlamında kendi dümen suyunda gidecek bir siyasi muhatap yaratma peşindedir. Gelişmeler bunu gösteriyor.

MUHATAP KİM OLACAK?

Anda TC için somut bir muhatap yok, ama muhatap rolüne talip olanlar ve devletin de muhatap rolü biçmek istediği kesimler var. Hakim sınıflar PKK'yi muhatap olarak kabul etmemektedir. Bu yüzden de bir yandan PKK'yi zayıflatmak (mümkün olsa yok etmek) için askeri, siyasi ve uluslararası düzeyde diplomaside ellerinden ne geliyorsa yapmak; diğer yandan da, Kürt sorunu için muhatap olarak kendileri açısından tehlikeli olmayan ve devlete sadakatini gösteren bir muhatap arayışındadırlar.

Hakim sınıflar bu işi mümkün olduğunca gizli kapaklı yapmaya çalışmaktadır. Basına yansıyan haberlere göre 1996 yılı içinde Avrupa'da "gizli" iki toplantı yapılmıştır.

25-29 Mart 1996'da Paris'te ve 31 Mayıs-11 Haziran 1996'da Lugano'da yapılan toplantılarda Türk hakim sınıflarının temsilcileri, "ılımlı" Kürtlerle bir araya gelerek Kürt sorununun "çözümü" için görüş alış verişinde bulundular.

Bu toplantılarda yürütülen görüşmeler 1997 Ocak ayının başında Şerafettin Elçi önderliğindeki Demokratik Kitle Partisi'ni (DKP), gerçekte "Devletin Kürt Partisi"ni doğurdu. Ancak bu parti hakim sınıfların ona biçtiği rolü oynayamadı. DKP Kuzey Kürdistan'da PKK'yi destekleyen Kürt halkını PKK'nin etkisinden koparma, ya da PKK'nin etkisinde olmayan ama devlet ile de arası pek barışık olmayan Kürt halkını etkileme ve çatısı altında örgütleme konumunda değildir.

Şerafettin Elçi önderliğindeki DKP deneyi hakim sınıflara, Kürt sorununda kendilerine en uygun muhatabın, sadece devlete sadakatini gösteren birinin değil, aynı zamanda Kürt halkı üzerinde önemli bir etkiye de sahip olan birilerinin olabileceğini göstermiştir.

Faşist Türk devletinin birçok kanaldan iş yürüttüğü gözönüne alındığında, Kürt sorununun "çözümü" için kendisini sadece Şerafettin Elçi'nin DKP'siyle sınırlamayacağı da doğal olarak ortaya çıkar. Bu konuda birçok kişinin üzerine hesap yapılmasına rağmen, öne çıkan ve üzerinde en çok hesap yapılan iki "tanınmış" Kürt siyaset adamı daha vardır: Hamreş Reşo ve Kemal Burkay.

Hamreş Reşo ile Kemal Burkay yıllardır faşist Türk devletine değişik kanallardan mesajlar vermektedirler. 1993'de PKK'nin tek yanlı "ateşkes" ilanı sonrasında, dönemin Türk İçişleri Bakanı *"Sayın Burkay'ın Türkiye'ye gelmesinin önünde hiç bir engel yoktur. O'nun şiddete bulaşmadığı bilincimizdedir."* vb. demeç vermesi; ya da Hamreş Reşo'nun, Türk basınına, Türkiye'ye başka isimle girip çıktığını, aslında serbest girip çıkmak ve legal siyaset yapmaktan yana olduğunu açıklaması; şiddeti savunan örgütlere karşı devletin tavrını meşru görmesi vb. vb. tavırların hepsi de muhatap olarak kabul görmeye ve muhatap olmaya yönelik yatırımlar olmuştur.

Hamreş Reşo Türkiye'ye girerken tutuklandı. Normalde burjuva basını, devletin "hoşuna gitmeyen" ve tanınmış siyasi insanların tutuklanması hakkında büyük puntolarla devletin ne kadar güçlü olduğunu, "bölücülerin ve vatan hainlerinin, yüce Türk devletinin adaletinden kurtulamayacağını" bol bol yazarlar. Hamreş Reşo'nun tutuklanması haberi ise, ancak gazeteleri dikkatli okuyan okuyucunun gözüne çarpacak biçimde oldu.

Kemal Burkay, 1993 Mart ayında PKK tarafından ilan edilen "ateşkes" sonrasında hem PKK ile belli bir yakınlaşma içine girdi (PSK ve PKK ortak protokol imzaladılar), hem de sürekli Türk devletine, başbakanlarına, Cumhurbaşkanına sık sık mektuplar gönderip, burjuva medya üzerinde de mesajlar vererek, Kürt sorununun "çözümü" için "adil bir barış"tan yana olduklarını; bunun için kendi üzerlerine düşen görevleri yapmaya hazır olduklarını ve "barış"ın gerçekleşmesi için sadece ve sadece Türk devletinin diyalog yolunu açması gerektiği vb. görüşlerini savundu, savunuyor.

Sosyalemperyalist Doğu Bloku'nun dağılmasından sonra açıkça sosyaldemokrasi limanına yanaşan Kemal Burkay, zaten oldum olası reddettiği şiddete ve silahlı mücadeleye bulaşmadığı ve burjuva demokrasisinin savunuculuğunun ötesine geçmediği için hakim sınıfların gözüne kestirdiği muhatap adaylarından biridir.

Faşist Türk devleti ile Kürt ulusunun kurtuluşunu savunduğu, devrimci, hatta sosyalist olduğu iddiasında olan ve Kürt ulusunun temsilcisi olduğu düşünülen siyasetçiler arasında gizli diplomatik ilişkilerin hangi düzeyde olduğunu kuşkusuz ki bilemeyiz. Kapalı kapılar ardındaki pazarlıklar, ancak Filistin-İsrail örneğinde de olduğu gibi, taraflar anlaşma imzalama noktasına geldikten sonra belli ölçüde ortaya çıkmaktadır.

Basına yansıma sonucunda bilinen bazı gerçekler vardır. Buna bir örnek, Radikal gazetesinin muhabiri Avni Öz-

gürel'in Kemal Burkay'la yaptığı bir söyleşide dile getirilen girişimlerdir.

16 Şubat 1998 tarihli Radikal gazetesinde yayınlanan söyleşide Kemal Burkay'ın anlattıkları gerek Türk devletinin gizli pazarlıklarını, gerekse de Burkay'ın Kürt sorununun "çözümü" için TC'ye verdiği "nasihatlerini" göstermesi açısından ilginçtir.

Söyleşideki her yanlışa ve aktardığımız alıntılardaki her soruna tavır takınmadan, söyleşinin öne çıkan bazı bölümlerini okuyucularımıza aktarmak istiyoruz.

BURKAY'DAN NASİHAT VE İTİRAFLAR...

Burkay'ın söylediklerini aktarmadan önce, Radikal gazetesinin muhabiri Avni Özgürel'in söyleşi hakkında verdiği bilgilerden ikisini aktarmak gerekiyor. (Alıntıların hepsi 16 Şubat 1998 tarihli Radikal gazetesinden alınmıştır.)

"Kemal Burkay güneydoğusundan yana romatizmalı Türkiye için önemli bir isim. Ankara'nın ne ona ne de Avrupa'da örgütlediği partiye sempatisi var. Ama PKK'yla aynı kefeye konulmadığı da bir gerçek. Burkay, devletin gözünde 'Eli temiz kalmış, kabili hitap bir zat'.

(...) Sohbet vesilesiyle Güneydoğu konusunda diyaloğun ılk adımı olmak üzere, ordunun ve Dışişleri'nin bilgisi dahilinde, çeşitli partilere mensup milletvekillerinin katılımıyla yapılması planlanan ve hazırlıkları olağanüstü bir gizlilik içinde sürdürülen toplantının gerçekleşmeyiş sebeplerini öğrenmek istedik."

Sözkonusu bu bilgilerden biri Burkay'ın TC tarafından nasıl değerlendirildiğine işaret etmektedir. Devletin gözüyle Burkay "konuşulabilecek bir şahıs"dır.

Gerçekte bu, Burkay'ın muhatap alınabilecek biri olarak görüldüğünün onayı demektir.

İkinci bilgi ise, muhatap arayışı için planlanan, ama basına bilgi sızdığı için iptal edilen toplantıyla ilgilidir. Radikal gazetesi muhabirinin açıklamasına ve Burkay'ın da söyleşi içinde onaylamasına göre, sözkonusu bu toplantı ordunun ve Dışişleri'nin bilgisi dahilinde planlanmış ve toplantıya, zamanında üst düzey görevlerde bulunan ve İçişleri Bakanlığı görevini bile yapan kişiler katılacakmış. Basına bilgi sızdığı için toplantı yapılamamış.

Kürt sorununun "çözümü" ve sözkonusu Brüksel'de yapılması planlanan ama gerçekleşmeyen toplantı hakkında söyleşideki öne çıkan tavırlar şunlardır:

"RADİKAL: Sorunun çözümü için Türkiye'nin isteksiz olduğunu söylerken şiddet eylemlerini göz ardı etmiyor musunuz. Binlerce insan hayatını kaybetti.

BURKAY:Haklısınız ama Türkiye PKK dışında herkesi yok etme politikası güttü. Sorunu barışçı olarak çözebileceği muhataplarını yok etmeye uğraştı. Bunları sahneden silmek için her şeyi yaptı.

RADİKAL: Bunun önünü kesme konusunda kararsız mı Türkiye?

BURKAY: Türkiye'nin gerçekçi davranması yeterlidir bana göre. Türkiye çözüm istesin yeter ki!

RADİKAL: Ankara'nın ne yapmasını bekliyorsunuz? Terör örgütüyle görüşmeme politikasını değiştiremez.

BURKAY: Sorun PKK sorunu değil. Ortada biz varız, başkaca legal partiler var. Türkiye doğrudan kendisi adım atabilir. Türkiye PKK'yla oturmalıdır demiyorum, bu şart değil. Geçmişte barış süreci denemesini engelleyen sadece Türkiye değildi. Bunu da biliyoruz. Ama kimseyle oturup konuşmam, anlayışını değiştirmeli. Türkiye bu sorunu, PKK'yı muhatap almadan da çözebilir. Bunun yolları var. Genel af, siyasi örgütlenme özgürlüğü, kültürel taleplerin karşılanması gibi taleplerin karşılanması mümkün. Türkiye altına imza attığı uluslararası anlaşmalara dayanarak bunu kimseyle müzakere etmeden, kendi başına, tek taraflı olarak da yapabilir. Bunlar yapılırsa illegal olan hareketler legale çıkacaktır. Ve çatışmanın nedeni ortadan kalkmış olur. Ona rağmen silahlı eylemler devam ederse PKK soyutlanır, kaybeder. Devlet isterse mevcut legal partilerle de oturup görüşür ve bunu halledebilir."

Buraya kadar aktardıklarımız Burkay'dan Türk devletine sitem ve nasihatler bölümünü oluşturmaktadır.

Sorulan sorulara Burkay'ın verdiği cevaplar dikkatli bir biçimde karşılaştırılarak okunduğunda Burkay'ın tam bir burjuva diplomatı olduğu ortaya çıkmaktadır.

A. Özgürel'in binlerce insanın hayatını kaybetmesini ulusal mücadele veren örgütlere, somutta da PKK'ye malederek sorduğu soruya Burkay, binlerce insanın hayatını kaybetmesinin esas sorumlusunun Türk devletinin olduğunu söyleyeceğine, Kuzey Kürdistan'da Türk devletinin uyguladığı her türlü baskı ve şiddete karşı çıktığını söyleyeceğine; Türk devleti "sorunu barışçı olarak çözebileceği muhataplarını yok etmeye çalıştı" diyerek hakim sınıflara sitem etmektedir.

Yine A. Özgürel'in Ankara'nın "Terör örgütüyle görüşmeme politikasını değiştiremez." diyerek hakim sınıfların tavrını ortaya koyan bu tespite Burkay, PKK'nin "terörist" bır örgüt olmadığı yönünde tepki göstereceğine; A. Özgü-

rel'in *"terör örgütü"* tanımının içini açarcasına: *"Sorun PKK sorunu değil."* diyerek, PKK'nin "terörist" bir örgüt olarak değerlendirilmesine onay vermektedir.

Burkay, özde son yıllarda hep yinelediği şeyleri bir kez daha yinelemektedir. Fakat iki noktaya dikkat çekmek gerekiyor:

a) "Geçmişte barış süreci denemesini engelleyen sadece Türkiye değildi." diyerek dolaylı yoldan PKK'yi de "barış" istemeyen bir güç olarak göstermeye çalışmaktadır. Böylece asıl "barış" yanlısı ve "barışçıl çözümcü" olanların kendileri olduğunu ima etmektedir.

b) Burkay, gerçek bir burjuva diplomatı olduğunu, TC'nin kimseyi muhatap olarak kabul etmeme tavrına karşı takındığı tavırla da ortaya koymaktadır. *"Türkiye bu sorunu (...) kendi başına, tek taraflı olarak da yapabilir."* diye TC'ye akıl verirken, Türkiye'de legal alanda serbest siyaset yapmanın, PKK'nin zayıflatılmasının ve bu çerçevede kendilerinin güçlenmesinin planlarını da yapmaktadır.

İtiraflar bölümüne gelince durum şöyledir:

14 *"RADİKAL: Diyalog için birtakım girişimler oldu geçmişte.... Oslo'da, Münster'de vs.*

BURKAY: Esas önemlisi Almanya ve Hollanda'nın ortak girişimiyle Brüksel'de gizli bir toplantı planlanıyordu, bunu şimdi açıklamakta bir sakınca yok, ne yazık ki gizliliğe uyulmadığı, toplantıya ilişkin bilgiler dışarıya sızdığı için neticesiz kaldı."

Burada Kemal Burkay, soru içinde dile getirilen Oslo ve Münster'de ve vs. olarak işaret edilen diğer girişimlerin varlığını en azından "hayır öyle değil" demeyerek onaylamaktadır. Bunun da ötesinde sözkonusu girişimlerden kendisine göre daha önemli olanı vurgulayarak, Brüksel'de gizli olarak yapılması planlanan gizli toplantıdan bahsetmektedir. Dışarıya bilgi sızdığı için de sözkonusu toplantı iptal edilmiştir. Peki sözkonusu bilgileri kim sızdırdı? Söyleşi şöyle devam ediyor:

"RADİKAL: Kim sızdırdı?

BURKAY: Özgür Politika diye Avrupa'da yayınlanan bir gazetede haber yayınlandı.

RADİKAL: Yani PKK mı sızdırdı?

BURKAY: PKK'nın tek muhatap ve örgüt olma isteği olabilir. Ama meselenin anahtarının Türkiye'nin elinde olduğunu gösterdi bu. Türkiye isterse, PKK'nın barışa engel olma gücü yetmez."

Toplantıyla ilgili bilginin kim tarafından dışarıya sızdırıldığı sorusuna Burkay, haberin hangi gazetede yayınlandığını söyleyerek cevap vermektedir.

Avni Özgürel, sorusuna somut cevap alamayınca *"Yani PKK mı sızdırdı?"* diyerek ikinci bir soru sormaktadır. Bu soruda Özgür Politika gazetesine PKK'nin yayın organı olma atfedilmektedir. Burkay nasıl cevap veriyor? Evet ya da hayır demiyor, o, başka bir şey anlatıyor: Kürt sorununda "siyasi çözüm" için sorunun anahtarının Türk devletinin elinde olduğunu, Türk devleti isterse PKK'nin barışa engel olma gücünün olmadığını. Böylece bir yandan PKK'nin TC ile masaya oturma işinden tümüyle dıştalanmasının temel taşları döşenirken, diğer yandan da anda yürüyen savaşın sorumlusunun, suçlusunun faşist Türk devleti olduğu gerçeği gizlenerek ve devlete yağ çekerek PKK'nin "barışa" karşı olduğu görüşü dile getirilmektedir. Burkay TC'ye muhatap olabilmek için her oyuna başvurmaya çalışmaktadır.

Brüksel'de yapılması planlanan ve Burkay için diğer girişimlerden daha önemli olan toplantının neden daha önemli olduğunu da şöyle öğreniyoruz:

"RADİKAL: Andığınız bu toplantının önemi nereden geliyordu?

BURKAY: Aslında h,l, ben gizlilik konusunda verdiğimiz söze bağlı kalmak istediğimden bu konuda konuşmak istemiyorum. Şu kadarını söyleyeyim, devletin resmi heyeti değildi Türkiye'den gelecekler. Ama şimdiye kadar hep aydınlarla, yazarlarla oturulup konuşulan şeyler, ilk kez hemen hemen bütün partilerden etkili bazı parlamenterlerin iştirakiyle görüşülecekti. Geçmişte Dışişleri Bakanlığı da dahil önemli siyasi görevler üstlenmiş kişiler..."

Burkay'ın bu sadakati, burjuva çıkarlara, siyasete olan sadakattir. Burjuvaziye, olan sadakattir. Bu konuda Burkay'ın samimi olduğundan hiç bir zaman şüphemiz olmadı zaten.

Toplantıya Türkiye'den gelecek olanlar devletin "resmi heyeti" değilmiş? Ama "önemli siyasi görevler üstlenen" kişilermiş bunlar. Sorunun özü gelen heyetin resmi olup olmaması mıdır? Hayır. Burkay'ın itirafı –tüm sadakatine rağmen–, Türk devletinin tüm burjuva partilerden milletvekillerinin ve bunlardan da önemli siyasi görevler de üstlenmiş kişilerin yer aldığı bir heyetin; ordunun ve Dışişlerinin de bilgisi dahilinde Brüksel'deki toplantıya katılacağıdır. Toplantı olmadı ve bunlar da katılmadı. Çünkü Türk devleti toplantıyı gizli yapmak istemiştir. İşte bunun cevabı:

"RADİKAL: Gizliliği Türkiye mi istedi?

BURKAY: Evet. Organizasyon öyleydi. Türkiye'den bazı devlet adamları ve siyasi parti temsilcileri ancak gizli yapılırsa bu toplantıya katılacaklardı. Gizliliğe uyulmaz ve dışarıya en ufak bir bilgi sızarsa toplantı iptal edilecekti. Nitekim sızdı ve toplantı gerçekleşmedi..."

Evet, Brüksel'de planlanan bu toplantı gerçekleşmedi ama bu, başka toplantıların gerçekleşmeyeceği anlamına gelmez. Burkay'ın gizliliğe bağlı kalmak istemesinin arkasındaki temel gerçeklerden biri de, eğer böylesi toplantılar yine planlanırsa, anlaşmaya sadık kalan biri olarak böylesi toplantılara katılma imkanını elde tutmaktır.

Evet, hakim sınıflar Kürt sorununu kendi çıkarlarına uygun "çözebilmek" için muhatap arayışı içindedir. Gizli hesapların olduğu, pazarlıkların yürüdüğü Burkay'la söyleşi örneğinde de olduğu gibi ortadadır.

Sorunun özü bu hesaplar ve pazarlıkların kimin hesapları ve pazarlıkları olduğu sorusuna verilen cevaptadır. Yapılan hesaplar, yürütülen pazarlıklar öncelikle ve özellikle Türk hakim sınıflarının ve bunun yanısıra Türk hakim sınıflarıyla uzlaşmaya hazır Kürt burjuvalarının ve burjuva siyasetçilerinin hesap ve pazarlıklarıdır.

Hakim sınıflar muhataplarını bulsa da, bu, Kuzey Kürdistan'lı işçi ve emekçilerin, Kürt halkının ve evet Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu anlamına gelmez.

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu da ancak ve ancak faşist Türk devletinin işçi sınıfı önderliğindeki devrimle yıkılması ve işçi-köylülerin devrimci iktidarının kurulmasıyla mümkündür.

Burjuvazinin hesabı varsa, işçi ve emekçilerin de kendi hesapları vardır!

Hakim sınıflardan hesap devrimle sorulacaktır! O zaman, devrim için mücadeleye daha da sıkı sarılalım!

Bolşevizmin kızıl bayrağı altında birleşelim!

15 Mayıs 1998 ▲

Partimiz 1 Mayıs 1998'de Bolşevik İnisiyatif (Almanya), Marksist-Leninist İnisiyatif (Avusturya), Avusturya Marksist-Leninist Partisi ve Hindistan Komünist Partisi / Marksist-Leninist (Kızıl Bayrak) ile birlikte bir Ortak Açıklama yayınladı. Bu Ortak Açıklama aynı zamanda Rusya'daki kimi gruplara ve Filipinler Komünist Partisi'ne de ulaştırıldı. Bu gruplardan Ortak Açıklama'yı sonradan imzalayanlar olursa, bunu daha sonra okuyucularımıza duyuracağız. Aşağıda Ortak Açıklama'yı yayınlıyoruz:

Seçenekler hâlâ aynı: Ya sosyalizm ya da barbarlık içinde çöküş!

1 Mayıs'ın devrimci bayrağını daha yükseklere kaldıralım!

Bu yıl "Komünist Partisi Manifestosu"nun ilk yayınlanmasının yüzellinci yıldönümü. Aradan geçen birbuçuk asıra rağmen o hâlâ eskimemiştir ve bugün **herzamankinden daha günceldir**. Ne emekçilerin kurtuluşu hedefine varabilmek için şiddete dayalı proleter devrimin biricik yol olduğu öğretisi eskimiştir; ne de proletaryanın modern kapitalist toplumun sonuna dek devrimci tek sınıfı olarak, ücretli kölelik düzenini mezara taşıma ve böylece hem kendini hem tüm toplumu sömürüden kurtarma tarihi görevine sahip olduğu öğretisi. Bilimsel sosyalizm, komünizm "Komünist Manifesto"nun yayınlandığı ilk günkü kadar günceldir.

Emperyalizmin savunucuları komünizmin öldüğünü açıklama konusunda birbirleriyle yarışıyor. Onlar, Gorbaçov'un Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Bloku denen şeyin çöküşü ile,

komünizmin yenilgisi ve çöküşünün kesin bir olgu olduğunu anlatıyorlar. Fakat gerçeğin bu olmadığını da çok iyi biliyorlar. Onlar, bugün yaşayan insanların büyük çoğunluğunun, gerçekten sosyalist olan ve komünizm yolunda ilerleyen Sovyetler Birliği'ni ve sosyalizm yoluna girmiş bir dizi halk demokrasisi devletini bizzat yaşamamış olduğunu, bu konuda var olan bilgilerinin burjuvazinin okullarında, medyasında öğretilen bilinçli çarpıtmalar, birçok halde yalanlardan oluştuğu gerçeğini demagogca kullanıyorlar. Gerçekten sosyalizmin var olduğu dönem hakkında anlatılan yalanlar belirliyor bilinçleri. Diğer yandan, sosyalist adını terketmeyen ve fakat gerçekte sosyalizm/komünizmle hiç bir ilgisi olmayan Kruşçev-Brejnev-Gorbaçov dönemlerinin Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku karikatürleri "sosyalist" olarak tanıtılıyor. Gerçekte bu dönemde Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Blokunda hüküm süren düzen, bürokratik devlet kapitalisti bir düzendi. Siyaset sosyalfaşist, sosyalemperyalistti. Onlar kendilerini "yaşayan sosyalist" ve hatta komünist olarak adlandırıyordu; emperyalizmin sözcüleri de onları aynı biçimde adlandırıyordu. Amaç belliydi: Emekçileri kandırmak!

Bundan yüzelli yıl önce komünizm burjuvazi için "Avrupa'da dolaşan bir hayalet" (Komünist Manifesto) idi. Burjuvazi daha o dönemde kendi sömürü düzenine karşı çıkan herkesi komünistlikle damgalıyordu. O komünizmi en büyük kötülük ve öcü olarak görüp gösteriyordu. Bilimsel sosyalizmin kurucusu olan Marx ve Engels, Komünist Manifesto ile ilk kez komünistlerin görüşlerini, eğilimlerini, amaçlarını bütün dünyaya açıklayarak, komünizm "öcüsü"nün karşısına, gerçekleri koydular; komünizmin bir hayalet olmadığını gösterdiler. Şimdi Manifesto'nun yayınlanmasından 150 yıl sonra komünizm "hayaleti" yalnızca Avrupa'da değil, bütün dünyada kol geziyor. Bu kez bu hayalet güya bir daha dirilmemecesine ölmüş olan, pratiğe uygulanması mümkün olmayan, hayalci ve insanlık düşmanı bir düzenin hayaleti! Burjuvazi öyle gösteriyor komünizmi! Fakat aynı bundan 150 yıl önce olduğu gibi, şimdi de komünizm gerçekliğinin burjuvazi tarafından çizilen bu öcü resmiyle bir ilgisi yok. Ve yine 150 yıl önce olduğu gibi, **burjuvazi, kendi yarattığı komünizm hayaletinden değil, gerçek komünizmden korkuyor, tirtir titriyor.** Bu komünizm bugün bütün ülkelerin kadın ve erkek işçilerinin, emekçi köylülerin ve tüm emekçi yığınların sömürüye ve baskıya karşı mücadelelerinde; her şeyden önce bütün dünyada gerçek komünist parti ve örgütlerin şahsında yaşıyor. O, emperyalizmin barbarlığının biricik alternatifidir.

Kapitalizmin ve onun en yüksek aşaması olan emperyalizmin insanlığı barbarlığa sürüklediği 20. yüzyılın tarihinde yeterince kanıtlanmıştır ve bu gerçek hergün yeniden kanıtlanmaktadır.

Emperyalizm, **dünyanın en büyük emperyalist talancılar, haydutlar arasında payedilmesidir.** O, yeni sömürgelerin halklarının köleleştirilmesi ve yoğun sömürüsü demektir. Şekildeki "bağımsızlığa" rağmen, yeni sömürge ülkeler köleleştirmenin ve sömürünün gizli ve daha tehlikeli biçimleri altında inlemektedir. Emperyalizm bu ülkelerde bağımsız bir gelişmenin önünde engeldir. Onun izin verdiği gelişme, **kendi çıkarları** doğrultusunda gerekli olan gelişmedir. Milyonlarca insan için açlık, sefalet, gerici savaşlar, çevre felaketleri vb. emperyalizmin sonucudur. Şimdi lafı çok edilen "globalizasyon" (küreselleşme) gerçekte bu durumun dünyanın en ücra köşelerine kadar taşınmasından başka birşey değildir. Dünya nüfusunun yarısından fazlası yaşamak için gerekli asgari gelirden daha az gelirle varlığını sürdürmeye çalışmaktadır. Birleşmiş Milletler Örgütü'nün istatistiklerine göre her yıl 5 yaşının altında 15 milyon çocuk açlık, yetersiz beslenme ve bunun yol açtığı hastalıklar sonucu ölmektedir. Halbuki dünya çapında herkese yetip de artacak kadar yiyecek maddesi üretilmekte, ve hatta ürünlerin bir bölümü planlı olarak yokedilmektedir. Uluslararası İşçi Örgütü İLO'nun verdiği bilgilere göre bugün dünya çapında 190 milyon çocuk günde bir kaç bin liraya, haftanın yedi günü çalışmaktadır. Sonra bütün bu açlığın ve sefaletin gerçek üreticileri, sorumluları inanılmmaz bir yüzsüzlükle ortaya çıkıp "insanı yardım" vb. gösterileri yapmaktadır. Gerçekte onların "insani yardım", "gelişme yardımı" vb. dedikleri, bağımlılık zincirini daha da sıkıştırmaya yarayan sadakadan başka bir şey değildir. Bütün bunlar barbarlık değilse nedir? Barbarlık her geçen gün daha da yoğunlaşıyor.

Emperyalizm, **emperyalist merkezlerde işçi sınıfının daha yoğun sömürülmesi demektir.** O hep yeniden fazla üretim krizleri yaratır ve büyük miktarda üretici gücün yok olmasına yol açar. O, yalnızca kriz dönemlerinde değil, ekonominin "normal" gelişme dönemlerinde de yüksek derecede işsizlik üretir. İşsizlerden oluşan büyük bir "sanayi yedek ordusu" modern kapitalist ekonominin tipik bir görüntüsüdür. Bu yalnızca doğrudan işsiz bırakılanların yoksullaşması sonucuna yolaçmakla kalmaz, aynı zamanda hala çalışacak işi olanlar üzerinde yaratılan baskı ve korku ile gerçek ücretlerin düşürülmesi için de kullanılır. Komünist Manifesto'da kapitalizmin içsel bir olgusu olduğu söylenen "yoksullaşma"yı dünya bugün "üçte iki toplum"larının oluşması biçiminde yaşıyor. Dünya çapında da, tek tek ülkelerde de "üstteki" üçte bir iyi ve orta durumda yaşayabilirken,"alttaki" üçte iki sürünmektedir. En zengin emperyalist ülkelerde bile artan yoksulluk, evsizlik,"sosyal yardım"la geçinmek zorunda kalan milyonların artması, Manifesto'nun ne kadar haklı olduğunu gösteriyor.

Milyonlarca çalışma yeteneğine sahip ve iş arayan insanın, gerçekte işten bol bir şey olmadığı halde, işsiz bırakılması; milyonlarca insanın önce işten atılıp sonra da onlara "çalışmaya niyeti olmayan", "sosyal parazit" muamelesi yapılması, aşağılanması onların çalışanlara karşı grev kırıcısı, ve baskı unsuru olarak kullanılmaya kalkılması... bütün bunlar barbarlıktan başka bir şey değildir. Ve barbarlık her geçen gün daha da yoğunlaşmaktadır.

Emperyalizm, **bir kaç emperyalist büyük gücün ve emperyalist tekellerin dünya hegemonyası için dalaşıdır.** Emperyalizm çağında da kapitalizmin sıçramalı ve eşitsiz gelişme yasaları hükmünü sürdürüyor. Bunun sonucunda emperya-

listlerarası güç dengelerinde zaman içinde değişiklikler, kaymalar oluyor ve eski güç dengelerine göre gerçekleştirilmiş olan paylaşılma yeni duruma uymuyor. Bunun sonucu **sömürü ve nüfuz alanlarının yeniden paylaşılması için mücadeledir, gerici bölgesel savaşlar, temsilci savaşları, ve nihayetinde emperyalistlerarası savaşlardır.** İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana geçen süre içinde yeni bir dünya savaşı olmaması olgusunu emperyalizmin propagandacıları, kendilerinin barışçı olduklarının bir kanıtı olarak öne sürüyorlar. Bu dönem içinde dünyanın hemen her köşesinde onların kışkırttığı gerici yerel savaşlarda milyonlarca insanın öldürüldüğü, sakat bırakıldığı, göçe zorlandığı, milyonlarca kadının tecavüze uğradığı vb. gerçeklerini susarak geçiştiriyorlar. Emperyalizm, emperyalist güçlerin kâr çıkarları gereği yürüyen yerel savaşlar ve son çözümlemede de emperyalistlerin kendi aralarındaki dünya savaşı demektir. Gerici savaşlar en ağır barbarlıktır! Dünya bu barbarlığı şimdiki "barış" döneminde de her gün yaşamaktadır. Barbarlık her geçen gün daha da yoğunlaşmaktadır.

Emperyalizm siyasi alanda, Lenin'in de ortaya koymuş olduğu gibi **"bütün çizgi boyunca gericilik"**tir. Emperyalistlerin ağızlarından düşürmediği yüce "özgürlük", "demokrasi", "insan hakları" vb. lafları, gerçekte onların çıplak emperyalist çıkarlarının üzerini örtmeye yarayan boş laflardır. Örneğin 1970'li yılların başlarında Şili'de seçimle "demokratik" yoldan işbaşına gelen Başkan Allende, emperyalistlerin, en başta da ABD emperyalistlerinin iktidar ve sermaye çıkarlarını tehdit eden bir unsur olarak değerlendirildi. Allende batının "özgürlük ve demokrasi" değerlerinin, "komünizm tendidi ve tehlikesine" karşı savunulması adına bir darbeyle devrildi ve katledildi. Ya da örneğin Saddam Hüseyin gibi bir faşist, emperyalist efendilerinin işine gelir biçimde davrandığı ve İran'a karşı savaştığı sürece iyiydi. Ne zaman ki, Saddam emperyalist efendilerinin izni olmadan, Kuveyt'teki petrol yataklarına el attı, o zaman emperyalistler "insan hakları", "demokrasi", "uluslararası hukuk kuralları" vb. hatırladılar. Yani sahtekarlıktan başka bir şey yok!

Fakat emperyalistlerin "demokrasi", "insan hakları" vb. sahtekarlıktan başka bir şey olmadığını görmek için fazla uzaklara gitmeye gerek yoktur. Bu her yerde, bizzat emperyalist metropollerde de gözlemlenebilen bir gerçektir. Bugün, "en demokratiği" bile olsa hiç bir emperyalist ülke yoktur ki, onda demokratik hak ve özgürlükler sistemli olarak daraltılıp ortadan kaldırılmasın, polis devleti geliştirilmesin, halk yığınlarının tam kontrolü yönünde adımlar atılmasın. George Orwell'in "özgür dünya"nın geleceği hakkında yazmış olduğu bilimkurgu vizyonu bugünün gerçekliği tarafından çoktan aşılmış durumdadır. Tam da kendilerine "demokratik", "hümanist" ve "özgürlükçü" yaftalarını asan emperyalist devletler, toplumların faşistleştirilmesinde başı çekmektedirler. Demokratik hakların altının oyulması ve bunların adım adım ortadan kaldırılması, toplumun adım adım faşistleştirilmesi konusunda atılmış ve ilerletilen onlarca adım vardır: Irkçılığın, şovenizmin, yabancı düşmanlığının, evet yabancılara nefretin kışkırtılması, göçmenlere karşı çıkarılan özel yasalar, faşist çetelere devlet tarafından göz yumulması, faşist çetelerin devletçe desteklenmesi, devletin bizzat aldığı faşizan tedbirler vb.

Irkçılık ve şovenizm, emperyalizmin egemenliğiyle ayrılmaz bir biçimde içiçe geçmiştir. Bu da barbarlıktır. Ve bu barbarlık her geçen gün daha da yoğunlaşmaktadır.

Emperyalizm **erkek egemenliği** demektir, kadın cinsinin aşağılanması, ezilmesi demektir. **Kadınlar hâlâ erkeğin hizmetkârı olarak görülmektedir.** Dünya çapında ele alındığında kadınların yoksullar ve sömürülenler içinde en yoksullar, en fazla sömürülenler olduğu, erkeklerle eşit haklara sahip olmadıkları, ezildikleri görülür. Herşeyden önce emperyalist metropollerde son onyıllarda büyük gürültüyle propogandası yapılan "Kadın Özgürleşmesi" gerçekte yalnızca ikincil ve detay sorunlarda kimi değişiklikleri getirmiş, fakat kadınların çifte/üçlü baskı ve sömürü altında olması temel gerçekliğinde bir şeyi değiştirmemiştir. Hâlâ kadın işçilerin ücretleri, erkeklerinkine göre düşüktür, kadınlar hâlâ meslek piramidinin en alt katlarında yer almaktadır. İşsizlik istatistiklerinde en büyük pay kadınlara düşmektedir vs. vs. Dünya çapında ele alındığında kadının durumunda temel bir deşiklik sözkonusu değildir.Tersine: Özellikle dinci fanatizmin ilerlemesine paralel olarak milyonlarca kadın insanlıkdışı, Ortaçağ karanlığına geri itilme durumundadır. Kadının hak yoksunluğu en çıplak ifadesini, kadınları cinsel köle olarak ticaret metaı haline getiren uluslararası kadın ticaretinde bulmaktadır. Bugün de bir hayvan gibi alınıp satılan kadınlar vardır. Bu barbarlıktır! Ve barbarlık her geçen gün artmaktadır.

Emperyalizm, kısa süreli azami kâr çıkarlarının herşeyin üzerinde görülmesi demektir. Emperyalistler doğal kaynakları hiç sınırlamasız kendi mülkleri olarak görmektedir. Onlar için doğal kaynaklar en kısa sürede en fazla kârı getirecek biçimde sömürülecek araçtır. Marx, Kapital adlı temel eserinde, kapitalizmin kaçınılmaz olarak ürettiği bu anlayışı mahkum etmiş ve hiçbir toplumun kendisini "doğanın, dünyanın sahibi" olarak görme hakkına sahip olmadığını, ancak ondan yararlanabileceğini ortaya koymuştu. Bu yararlanmanın da, ancak var olan kaynakların kendinden sonraki kuşaklara daha iyileştirilmiş olarak devredilmesi biçiminde bir yararlanma olması gerektiğini belirtmişti. (Marx-Engels, Eserler, Alm. Cilt 25, sf. 784). Emperyalizmde bunun tam tersi olmaktadır. Emperyalizm dünyayı talan etmekte, çöle çevirmekte, doğal kaynakları hoyratça, sorumsuzca yoketmekte, gelecek kuşaklara mahvedilmiş bir çevre ve böylece içinden çıkılmaz sorunlar devretmektedir. Bu da barbarlıktır.Ve barbarlık her geçen gün yoğunlaşmaktadır.

B**ütün bu gelişmeler dünya çapında var olan çelişmeleri derinleştirmektedir.** Devrim-karşıdevrim çatışmasında, emperyalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmeler, yeni sömürge ve bağımlı ülkelerin ezilen yığınları ile emperyalizm arasındaki çelişmeler ve karşıdevrimci kamp içinde bulunan emperyalist güçlerin ve uluslararası tekellerin kendi aralarındaki çelişmeler gün geçtikçe sertleşmektedir.

Proletaryanın ve sömürülen ezilen

diğer yığınların direniş eylemleri, bunlar arasında son dönemde gelişen işsizlerin hareketi bu çelişmelerin sertleşmesinin bir sonucudur. Bu hareketler anda emperyalist sistemi bir bütün olarak sorgulamasa bile ve potansiyel gücü ile andaki durum karşılaştırıldığında güçsüz olsa bile, emperyalist burjuvaziyi korkutuyorlar. Bu mücadeleler gelecek mücadelelerde nelerin mümkün olabileceğinin işaretlerini veriyor.

Rusya'nın içinde bulunduğu eski "sosyalist" ülkelerde şimdi revizyonizmin egemenliği sırasında ortaya çıkan yeni efendiler sınıfı iktidarda. Bu ülkelerde proletaryanın ve emekçilerin önemli bir bölümü andaki durumdan memnun değil ve onlar hoşnutsuzluklarını çeşitli biçimde dile getiriyorlar.

Yeni sömürgeciliğin egemenliği altında inleyen Asya, Afrika, Latin Amerika'nın büyük bölümlerinde proletarya ve ezilen halk yığınları, egemenlerin çifte baskı ve sömürüsüne karşı çeşitli eylemler, ulusal kurtuluş mücadeleleri ve ulusal kurtuluş savaşları yürütüyorlar. Onlara bu mücadelerinde yer yer –örneğin Filipinler'de olduğu gibi– devrimci-komünist partiler önderlik ediyor. Bu mücadelelerin de çoğunluğu bugün emperyalist sistemin köklerine karşı yönelmese bile, bunlar egemenlere büyük korku veriyor.

Bu durumda emperyalistler ve onların kompradorları proletaryanın ve ezilen yığınların mücadele hareketlerini bastırmak, onları daha en başından ezmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Onlar bunun için en modern teknolojik yol ve yöntemleri ve bu arada yoz emperyalist kültürlerini de kullanıyorlar. Onlar biliyorlar ki, gelişen halk hareketlerini saptırmak ve onların belini kırmak için en iyi yöntemlerden biri proleter sınıf güçlerinin ideolojik ve siyasi yönden silahsızlandırılmasıdır. Bunu becerebilmek için akla gelen yolu ve yöntemi deniyor, her aracı kullanıyorlar. Proleter hareket içinde, proleter sınıf bakış açısını, özellikle de proletarya diktatörlüğü öğretisini açıktan reddeden veya onu iğdiş eden akımları geliştirmeye çalışıyorlar. Güya hükümetlere bağlı olmayan örgütlerin (NGO) "taban demokrasisi" planlarını ve her türlü reformist ideolojiyi yaygınlaştırıyorlar. Emekçi yığınları bölmek ve onları birbirine düşürmek için kökten dinci, ırkçı, şovenist milliyetçi güçlere göz yumuyor veya bunlara açık/gizli destek veriyorlar. Bütün bunlara paralel olarak devletlerin faşistleştirilmesi ve giderek sınır tanımayan bir devlet terörü yoluyla da gelişen ve gelişebilecek olan emekçi yığın hareketlerini ezmeye çalışıyorlar.

İşte bugünkü dünyanın durumu kabaca bu. **Ve böyle bir dünyada komünizm ölmüşmüş! HAYIR! Gerçekte komünizm her zamankinden daha gerekli, daha güncel, daha canlı!** Komünist Partisi Manifesto-su'nun yayınlanmasından bu yana yaşanan tüm gelişmeler şunu çok açıkça gösterdi, gösteriyor:

Kapitalizm ve emperyalizm barbarlık demektir ve bunlar insanlığı her geçen gün daha fazla barbarlığa sürüklemektedir. Komünizm bu barbarlığın biricik alternatifi ve insanlığın biricik umududur! İnsanlığın geleceği açısından tek alternatif vardır: Dünya ya kızıl olacaktır! Ya da insanlık barbarlık içinde çöküp gidecektir!

Komünizmin doğru düşüncelerinin işçi sınıfı hareketi ile birleştirilmesi görevi biz komünistlerin omuzlarında olan bir görevdir. Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış, örgütlü devrimci işçi sınıfı yenilmez bir güçtür. Yalnızca kendi marksist-leninist partisinde örgütlenmiş işçi sınıfı, bütün dünyadaki devrimci hareketleri emperyalist sistemi yerle bir edecek bir devrimci dünya akımı içinde birleştirme yeteneğine sahiptir. İşçi sınıfını bu bilinç ve bu hedefle donatmak ve örgütlemek komünistlerin görevidir. Ve insanlığın geleceği bu görevin başarılmasına bağlıdır. Haydi bu görevi başarmak için çok daha büyük enerjiyle mücadeleye!

Emperyalizmin dünya yüzünden silinmesi, insanın insan tarafından sömürülmesine son verilmesi, çalışan insanlara hizmet eden ve doğal kaynakları koruyan bir ekonominin yaratılması mümkündür, bu imkan işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin elindedir.

Bu, tek tek ülkelerde gerçekleşecek yeni demokratik ve sosyalist devrimlerin bir toplamı olan proleter dünya devrimi ile mümkün olacaktır!

Bu, işçi ve emekçi yığınlar Komünist Manifesto'nun savaş çağrısı olan **"Bütün ülkelerin işçileri birleşin!"** şiarını hayata geçirdiklerinde mümkün olacaktır.

Bu işçiler ve ezilen ülke halkları Komünist Enternasyonal'in savaş çağrısı olan **"Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!"** şiarını hayata geçirdiklerinde mümkün olacaktır!

Zaman isyan zamanıdır! Bu 1 Mayıs'ta Marx ve Engels'in Komünist Manifestosunun bayrağı altında toplanalım! 1 Mayıs'ın devrimci bayrağını daha daha yükseklere kaldıralım!

BU DÜNYANIN LANETLİLERİ, UYANIN! İŞÇİLER VE EZİLEN, SÖMÜRÜLEN EMEKÇİ YIĞINLARIN ZİNCİRLERİNDEN BAŞKA KAYBEDECEKLERİ BİR ŞEY YOKTUR! BU ZİNCİRLERİ PARÇALAYALIM! KAZANACAĞIMIZ YENİ, KOMÜNİST BİR DÜNYA VAR!

Nisan sonu 1998 ▲

- ***Avusturya Marksist-Leninist Partisi***
- ***Bolşevik İnisiyatif (Almanya)***
- ***Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)***
- ***Marksist-Leninist İnisiyatif (Avusturya)***
- ***Hindistan Komünist Partisi / Marksist-Leninist (Kızıl Bayrak)***

Devrim şiddet sorunudur!

Şiddete dayalı devrim sorunu, geçmişte ve günümüzde tartışılan sorunlardan birisidir.

Bir dizi revizyonist grup ve parti, emperyalizmin ortaya çıkışından günümüze değin çeşitli farklılıklara uğradığı gerekçesiyle, onun Lenin tarafından ortaya konulan temel özelliklerinin ya kısmen, ya da tamamen ortadan kalktığını söylemiş, bunun devamında, emperyalist sistemdeki değişikliğe bağlı olarak devrimin "barışçıl yoldan", "parlamenter yoldan" gerçekleşebileceğinin teorisini yapmış, savunmuşlardır.

Bu, Marksizm-Leninizm bilimine, marksist-leninist devrim anlayışına kökten bir saldırıdır. Kongremiz tarafından onaylanan Siyasi Rapor'da revizyonizmin saldırılarına karşı marksist-leninist devrım anlayışı, devrimin şiddete dayalı olacağı doğru görüşü açık ve net bir şekilde savunulmuştur.

Partimiz, 6. Kongremizde kabul edilen Siyasi Rapor'da, günümüzde emperyalizmin durumunu değerlendirmiş ve emperyalizmın çıkışı ve egemen hale gelmesinden bu yana emperyalist dünyada bir dizi değişikliğin meydana geldiğini tespit etmiş, ancak emperyalizmin leninist temelde çözümlenmiş olan teorisinde ortaya koyduğu temel özelliklerin varlığını aynen sürdürdüğünü bir kez daha tespit etmiştir. Kongremiz, onayladığı Siyasi Rapor'da, bu bağlamda, revizyonizmin, leninist devrim anlayışının en temel ve en genel geçerliliğe sahip ilkesini tahrif ettiğini ortaya koymuş, bu bağlamda öne çıkan akımları teşhir etmiştir. Kongremiz, devrimin şiddet sorunu olduğu gerçeğini vurgulamış ve devrimcı şiddetin devrimin olmazsa olmaz önşartı olduğunu vurgulamış; bütün komünist ve işçı partilerinin bu bağlamda görevlerinin devrimci şiddeti örgütlemek ve emekçi yığınları içsavaşa hazırlamak olduğunun altını çizmiştir. Aşağıda, Siyasi Rapor'da konuyla ilgili bölümü bütünlüklü bir şekilde okura aktarıyoruz.

> **Devrimin her ülkede askeri açıdan hangi yolu izleyeceğinden ve devrimci şiddetin kullanımının biçiminden bağımsız olarak devrimci şiddet, devrimin olmazsa olmaz önşartıdır. Devrimci şiddet, öncelikle işçi ve emekçi yığınların hakim sınıflara yönelen şiddetidir.**
>
> **6. KONGRE KARARLARINDAN**

"12- Emperyalizmin ortaya çıkıp egemen hale gelmesinden bugüne değin, emperyalist dünyada somut bır dizi değişiklikler olmuştur. Fakat emperyalizmin, leninist emperyalizm teorisinde çözümlenmiş olan temel özellikleri aynen sürmektedir:

► *Bu bağlamda, revizyonizmin her türü, varolan kimi gerçek değişiklikleri öze aitmiş gibi görüp göstererek emperyalist sistemin bir bütün olarak devrimin hedefi olmaktan çıkarılması siyasetini geliştirmektedir.*

► *Revizyonizmin ağababası Bernstein, tekelciliğe gelişen kapitalizmin artık barışçıl bir şekilde ve reformlarla sosyalizme geçişinin mümkün olduğunu savunuyordu.*

► *Kautsky, emperyalizmin gelişmesi içinde, yine sosyalizme barışçı, reformist geçişi mümkün kılacak ultra-emperyalizme doğru geliştiği tespitini yapıyordu.*

► *Tito revizyonistleri, artık burjuvazinin bir bölümünün de sosyalizmi kabul eden bir noktaya geldiğini; barışçıl, reformist geçiş teorilerini savunuyordu. Tito revizyonizmi, burjuvazinin bir bölümüyle birlikte sosyalizmin inşa edilebileceğini savunuyordu. Aynı şeyi Çinli revizyonistler de savundular. (Mao Zedung ve onun önderliğindeki marksist-leninistler de bir süre bu bağlamda yanlış görüşler savundular.)*

► *Kruşçev modern revizyonizmi dünyadaki gelişmeler sonucu, emperyalizmin artık "barış içinde yarış" yoluyla şiddete dayalı devrime gerek kalmadan "parlamenter yolla" sosyalizme dönüştürülebileceğini; emperyalist savaşların kaçınılmaz olduğu tezinin eskidiğini vb. savunuyor; saldırının bir bütün olarak emperyalist sisteme karşı değil, ABD emperyalizmine, onun da "demokratik olmayan ve saldırgan kesimlerine" yönlendirilmesi gerektiğini... savunuyordu.*

► *Üç Dünya Teorisi, uluslararası alanda yalnızca başdüşman ilan edilen ABD emperyalizmi ve Rus sosyalemperyalizmine karşı, "ikinci ve üçüncü dünya ülkeleri" ile proletarya ve ezilen halkların ittifakını savunuyor, emperyalist büyük güçlerin bir bölümünü ve emperyalizmin uşağı kimi güçleri dünya devriminin güçleri olarak görüyordu, vb.*

► *Son dönemde piyasaya sürülen, sermayenin ve üretimin enternasyonalleşmesi olgusunu sanki yeni bir olguymuş gibi görüp gösteren globalleşme teorileri de, çoğunlukla emperyalizmin temel özelliklerinin değişime uğradığı görüşleriyle içiçe piyasaya sürülen teorilerdir."* (...)

ŞİDDETE DAYALI DEVRİM, EMPERYALİZMİ YIKMANIN TEK YOLUDUR!

"19- Devrim şiddet sorunudur. Emperyalist burjuvazinin iktidarı şiddete

dayanmaktadır. Bu iktidar ancak şiddete dayalı devrimle parçalanabilir.

Silahlı mücadele, şiddetin tek biçimi değildir. Fakat, işçi sınıfının ve emekçi yığınların örgütlü silahlı mücadelesi, burjuvaziye karşı, devrimci içsavaş, şiddetin kullanımının en yüksek biçimidir ve devrim için, proletarya ve emekçi yığınlar buna hazırlanmak zorundadır.

"Sosyalizme geçişin barışçıl ve barışçıl olmayan iki olası yolu" tezi, "barışçıl" denen içsavaşsız geçişin, ancak çok olağanüstü şartlarda mümkün olduğunu gözlerden gizleyen, bunun için de proletaryanın örgütlü şiddetinin mutlak önşart olduğu gerçeğinin üzerini örten revizyonist bir tezdir.

Devrimin her ülkede askeri açıdan hangi yolu izleyeceğinden ve devrimci şiddetin kullanımının biçiminden bağımsız olarak devrimci şiddet, devrimin olmazsa olmaz önşartıdır.

Devrimci şiddet, öncelikle işçi ve emekçi yığınların hakim sınıflara yönelen şiddetidir.

Devrim; işçi ve emekçi yığınların adına hareket eden örgütlü öncünün, "halk adına" hakim sınıflarla vuruşması ve hesaplaşması değil; örgütlü öncünün yönetip yönlendirdiği, içinde yer alıp, en önünden yürüdüğü emekçi kitlelerin eseridir.

Bütün komünist partileri için bu bağlamda temel görev, işçi ve emekçi kitlelerin devrimci şiddetinin örgütlenmesi, işçi ve emekçi yığınların devrimci içsavaşa hazırlanmasıdır." (Bolşevik Partizan, Sayı 111, sayfa 10-12)

Siyasi Rapor'da da belirtildiği üzere, "barış içinde geçiş", "parlamenter yoldan geçiş" teoriler, Bernstein, Kautsky, Tito ve Kruşçev, Deng gibi revizyonistler tarafından savunulmuş olan, leninizm düşmanı teorilerdir.

Bu teorinin ortak noktası; emperyalist dünyadaki kimi değişiklikleri, emperyalizmin özüne ait değişiklikler olduğu; emperyalist sistemdeki sözkonusu kimi değişikliklerin reformist-parlamentarist yoldan sosyalizme geçişlere "olanak sağladığı"dır. Revizyonistlere göre, kapitalist devletin devrimci yoldan yıkılmasına gerek duyulmaksızın, devrimler gerçekleşebilir! Bernstein, Kautsky, Tito, Deng ve Kruşçev gibi revizyonistlerin teorilerindeki esas temel budur.

Yukarıda sayılan revizyonistlerden birisi olan Kruşçev, Stalin sonrası dönemde, "barış içinde yarış, barış içinde geçiş" teorisini ortaya attı. Çin Komünist Partisi (ÇKP), Kruşçev ve şürekasının ileri sürdüğü ve dünya komünist ve işçi partilerine kabul ettirmeye çalıştığı bir dizi revizyonist görüşe olduğu gibi, "barış içinde yarış, barış içinde geçiş" tezine karşı mücadele yürüttü. "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında Polemik" adıyla bilinen belgeler, bu mücadelenin ürünüdür. Biz, bu yazımızda, revizyonist "barış içinde geçiş" tezi sorununu bu belgeler üzerinden inceleyeceğiz. Böylece günümüzde de epeyce taraftar toplayan reformist-revizyonist görüşlerin kaynaklarından birisi olan Kruşçev revizyonizminin "barış içinde geçiş" konusundaki görüşlerini ve ÇKP'nin bu bağlamda yürüttüğü mücadeleyi bir kez daha Bolşevik Partizan okurlarına hatırlatmış olacağız.

Ancak, ÇKP'nin konuyla ilgili belgelerdeki görüşlerine geçmeden önce SBKP 20. Parti Kongresi'nde sorunun nasıl konulduğunu göstermek ve Bolşeviklerin tavrını kısaca aktarmak istiyoruz. Aktaracağımız tavır, "*'Sosyalizme geçişin barışçı yolu' ya da proleter devrimi görevinin tasfiyesi*" başlığı altında", *"Kara eğitim malzemesi - Eleştirisi ile birlikte N.S.Kruşçev/SBKP Merkez Komitesi'nin 20. Parti Kongresi'ne Faaliyet Raporu"*'nda yayınlanmış olan, Kruşçev revizyonizminin 20. Parti Kongresi Raporundaki konuyla ilgili görüşlerinin kısa eleştirisidir.

'Sosyalizme geçişin barışçı yolu' ya da proleter devrimi görevinin tasfiyesi

Kruşçev revizyonistleri, 20. Parti Kongresi'nde, yarısömürge ülkelerde demokratik halk devrimi görevinden tek kelimeyle sözetmedikleri gibi; kapitalist ülkelerde de sosyalist proleter devrimin gerekliliğinden tek kelime ile sözetmemişlerdir.

Onlar, gelişmiş kapitalist-emperyalist ülkelerde sınıf mücadelesini tasfiye etmek için, bu ülkelerdeki çelişmelerden sözederken; dikkatle burjuvazi-proletarya çelişmesinden sözetmekten kaçınmışlar, bunun yerine "üretimin toplumsal karakteri ile özel kapitalist mülk edinme" arasındaki çelişme"den (Rapor, sayfa 14) sözetmeyi tercih etmişlerdir. Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmenin sertleştiğinden sözedecek yerde, "tekelci kesimle halk arasındaki" çelişmeden sözetmişlerdir.

Bunun da ötesinde Kruşçev revizyonistleri, 20. Parti Kongre'sinde, Ekim devriminin yoluna, **şiddete dayanan devrim yoluna, Leninizmin bu genel-evrensel ilkesine karşı genel, cepheden saldırıya geçmişlerdir.** Kruşçev revizyonisti Rapor'unda, proleter devrimi yerine, kapitalizmden sosyalizme geçişin çeşitli yolları üzerine şu spekülasyonları yapmaktadır:

"Sosyalizme geçişin yollarının çok çeşitli olacağı, bunların giderek çoğalacağı muhtemeldir. Bu geçişin her şart altında bir ***içsavaşla*** *olması mutlaka şart değildir.* ***Bizim düşmanlarımız,*** *biz Leninistlerin* ***şiddet*** *yanlısı olduğumuz iftirasını atmaktadırlar. Bizim* ***kapitalist toplumun devrimci bir şekilde sosyalist topluma dönüştürülmesini*** *savunduğumuz doğrudur. Devrimci Marksistleri reformistlerden, oportünistlerden ayıran da* ***budur****. Hiç şüphe yok ki, bir dizi kapitalist ülkede burjuvazinin diktatörlüğünün şiddete dayanarak yıkılması ve sınıf mücadelesinin keskinleşmesi kaçınılmaz olacaktır. Ama toplumsal devrimin çeşitli şekilleri vardır. Ve bizim güya şiddet ve içsavaşı toplumun toplumun dönüştürülmesinin tek yolu olarak gördüğümüz, gerçeklere uymamaktadır." (N. S. Kruşçev, SBKP Merkez Komitesi'nin 20. Parti Kongresi'ne Faaliyet Raporu, Bolşevik Partizan Çeviri Dizisi-IV, sayfa 38-39)*

Burada Kruşçev revizyonisti ustaca –ama revizyonist bir ustalıkla!–, sınıflara bölünmüş bir toplumda zorsuz, şiddetsiz bir devrim olamayacağı gerçeğini çarpıtmakta; Leninizmin temel tezlerinden birini, devrimin şiddet sorunu olduğu tezini revizyondan geçirmektedir.

Kruşçev revizyonisti "şiddet ve içsavaş"ı eşitleyerek bunu "komünistlerin toplumun değiştirilmesinin 'tek yolu' olarak gördüğü tezinin burjuvazinin yalanı" olduğunu söylemektedir.

Bu bağıntıda çarpıtmanın ne olduğunu göstermek için Lenin'e başvuralım. Lenin şöyle diyor:

"Proletarya diktatörlüğü sorunu o kadar önemlidir ki, onu reddeden veya lafta kabul eden birisi Sosyaldemokrat Parti üyesi olamaz. Ama şu inkar edilemez ki, belirli durumlarda, kuraldışı olarak, mesela büyük bir devlete komşu küçük bir devlette, burjuvazinin, komşu büyük devlette sosyal devrim zafere ulaştıktan sonra, direnişin çıkar yol ol-

madığını görüp kendi canını kurtarmak için barışçıl olarak iktidarı terketmesi mümkündür. Ama bundan çok daha olası olan, küçük devletlerde de sosyalizmin içsavaş olmaksızın gerçekleştirilmesinin mümkün olmamasıdır. Bu yüzden enternasyonal sosyaldemokrasinin programı –insanlara karşı kullanılan şiddet bizim idealimiz olmamasına rağmen– böyle bir savaşın kabulüdür." (Marksizmin bir karikatürü üzerine, 1916, Cilt 23, sayfa 63-64)

"Devam. Devrim, devlette 'normal' durumlardan, tam da devlet hayatını ilgilendiren kavgalı sorunlarının dolaysız olarak sınıfların mücadelesi, kitlelerin silahlı çatışmaya kadar varan mücadelesi tarafından çözülmesi ile ayrılır.

(...)

Bilindiği gibi, toplumsal hayatın sorunları, sınıf mücadelesinin en sert, en keskin biçimi tarafından yani içsavaş biçiminde çözülür." (Lenin, "Anayasal hayaller üzerine", 26 Temmuz 1917, Cilt 25, sayfa 200-201, Almanca)

Yani "içsavaş", "milli kurtuluş savaşı", "silahlı halk ayaklanması", silahlı mücadele biçimlerinden "en sert", "en keskin" olanıdır ve iktidarı ele geçirecek olan silahlı mücadelenin bu biçimidir. Lenin'in deyimi ile "**içsavaş**... sınıf mücadelesinin en sert, en keskin biçimidir." Teorik olarak sınıf mücadelesenin bu en sert, en keskin biçimini kullanmadan da –çok olağanüstü şartlarda– burjuvazinin iktidarı barışçıl olarak terketmesi (barışçıl demek, Lenin'e göre **zor olmadan** demek değil; **zorun, şiddetin** içsavaş biçiminde kullanılmasına gerek kalmadan anlamına gelmektedir) mümkündür. Ama bu o kadar küçük bir ihtimaldir ki, Marksizm-Leninizm programı bu noktada yalnızca **içsavaşın kabulü** olmak zorundadır.

Yani "içsavaşın", "silahlı halk ayaklanmasının", "milli kurtuluş savaşının", "halk yığınlarının silahlı devriminin" vb. kabulü, ve **yalnızca** bunun kabulü veya reddi, **zora-şiddete dayalı devrimin** kabulü veya reddi ile aynı anlamdadır.

Lenin, kategorik olarak içsavaşın kabulünün Marksizm-Leninizm'in programı olduğunu, olmak zorunda olduğunu açıklamakta, içsavaş ile şiddeti bu bağıntıda eşitlemektedir. Kruşçev modern revizyonistleri ise, şiddete dayalı devrim düşüncesini komünistlerin programından çıkarmak, onu yalnızca bir "yol", "yollardan biri" olarak kabul etmek için şiddet ile içsavaşı eşitlemekte; bazen çok olağanüstü bir durumda teorik olarak reddedilemeyecek, içsavaşsız –ama şiddetsiz, zor kullanmadan değil!!!– devrim düşüncesini, zor kullanmadan devrimmiş gibi göstermektedir.

"İnsanlara karşı kullanılan şiddet komünistlerin ideali değildir." (Lenin). Ama buna rağmen, komünistler sömürüyü ortadan kaldırmak için şiddet taraflısıdırlar. Kruşçev revizyonisti, leninistlerin "şiddet taraflısı" olmadığını, bunun "düşmanların uydurması" olduğunu söylemektedir. Leninistler, Kruşçev revizyonistinin söylediğinin tersine, "şiddet taraflısıdırlar". Şiddet, Marx'ın deyimiyle, yeni bir topluma gebe olan her toplumun ebesidir. Leninistler, Mao'nun ifade ettiği gibi, "iktidarın namlunun ucundan çıktığı" gerçeğini her zaman ifade etmişlerdir ve edeceklerdir.

Kruşçev revizyonisti, Rapor'unda daha sonra, şiddet kullanmadan sosyalizme geçişin nasıl olacağı konusunda ağzından baklayı çıkarmakta ve şunları söylemektedir:

Devrim, devlette 'normal' durumlardan, tam da devlet hayatını ilgilendiren kavgalı sorunlarının dolaysız olarak sınıfların mücadelesi, kitlelerin silahlı çatışmaya kadar varan mücadelesi tarafından çözülmesi ile ayrılır.

V. İ. LENİN

*"**Bir dizi kapitalist ülkede işçi sınıfı bugün halkın büyük çoğunluğunu kendi önderliğinde birleştirme ve en önemli üretim araçları üzerinde halkın mülkiyetini gerçekleştirme gerçek imkanına sahiptir.** (...) İşçi sınıfı bu şartlarda... gerici, halk düşmanı güçleri yenilgiye uğratabilir; parlamentoda **sağlam bir çoğunluk** kazanabilir ve **parlamentoyu burjuva demokrasisinin organı olmaktan çıkarıp, halk iradesinin gerçek organı haline getirebilir.** (...)*

***Proletaryanın ve emekçilerin devrimci kitle hareketine dayanarak parlamentoda sağlam bir çoğunluğun ele geçirilmesi, bir dizi kapitalist ülkenin ve bir zamanlar sömürge olan ülkelerin işçi sınıfı için, köklü toplumsal değişiklikleri gerçekleştirmenin şartlarını yaratabilir.**" (N. S. Kruşçev, SBKP Merkez Komitesi'nin 20. Parti Kongresi'ne Faaliyet Raporu, Bolşevik Partizan Çeviri Dizisi-IV, sayfa 40, abç)*

İşte burada Kruşçev revizyonisti çok açık bir biçimde marksist-leninist devlet ve devrim teorisini bir kere daha çarpıtmaktadır.

Kruşçev revizyonistlerinin "yeni çağ"ında artık "bir dizi kapitalist ülkede" ve "bir zamanlar sömürge olan ülkelerde" (yani kısacası bütün ülkelerde!) "işçi sınıfı", **devrim yapmadan**, "en önemli üretim araçları üzerinde kamu mülkiyetini gerçekleştirebilir". Yani kapitalizmin hüküm sürdüğü, burjuvazinin iktidarda olduğu şartlarda, sosyalizmi, sosyalist üretim ilişkilerini kurmak mümkündür. Bu tezin Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından bir ilişkisi olmadığı ortadadır.

"Bu köklü toplumsal dönüşüm"ü gerçekleştirebilmek için işçi sınıfı "parlamentoda sağlam bir çoğunluk elde etmelidir" ve o bu imkana "sahiptir"! Burjuvazi bütün devlet kurumlarına, özellikle, devletin temel kurumu olan orduya sahip olduğu halde; işçi sınıfı parlamentodaki çoğunluğuna(!) dayanarak, "köklü toplumsal dönüşüm"ü gerçekleştirecek; burjuvazinin halkı ezmek için kullandığı bir araç olan parlamento ve diğer devlet kurumları parçalanmayacak; tersine bunlar fethedilerek halk iradesini temsil eden kurumlar haline gelecek. Ve "çok demokratik" olan burjuvazi de, işçi sınıfı çoğunluğu kazandığı için(!) bu toplumsal dönüşümleri –yani kendi mülksüzleştirilmesini– kabul edecek! İşçi sınıfına belki de: "Helal olsun size, iktidarı hakettiniz!" diyecek!!!

Bilimsel sosyalizmin kurucuları olan Marx ve Engels, Kruşçev'in bu saçmalıkları yaymasından yüz yıl önce yazdıkları Komünist Manifesto'da, proletaryanın varolan devlet aracını devralıp kendi amaçları için kullanmasının imkansız olduğunu; proletaryanın varolan devlet aracını şiddet zoru ile parçalaması gerektiğini açık bir biçimde ortaya koymuşlardı. Lenin ise parlamentodaki "çoğunluk" sorunu üzerine şunları söylüyordu:

"Yalnızca namussuzlar ve bazı salaklar, burjuvazinin baskısı ve ücret köleliği şartları altında yapılan oylamalarla

çoğunluğu kazanarak, sonra iktidarı ele geçirmek gerektiğini savunabilirler. Böyle bir yaklaşım ya siyasi körlüğün ya da siyasi sahtekarlığın ifadesidir. Bu, sınıf mücadelesi ve devrim yerine, eski toplum düzeninin ve devletin varlığı şartlarında oylamaları savunmak anlamına gelir." ("Alman, Fransız, İtalyan komünistlerine selam!", Cilt 30, sayfa 42, Almanca)

Yine Lenin, parlamentonun gerçekte "dağıtılması gereken bir gevezelik yuvası" olduğunu açıkça belirtiyordu.

Kruşçev ise bütün bu marksist-leninist ilkeleri çiğniyor, parlamenter yolun hararetli savunucusu oluyordu. Kruşçev'e göre artık "devrim" denen, "şiddete dayanan" şeye gerek yoktu. Artık "sistemler barış içinde yarışacak", "sosyalizm kapitalizme üstün olduğu için ona yetişip onu geçecek"; bu arada "işçi sınıfı (Komünist Partiler ve sosyaldemokrat partilerin birleşmesi ile!!!) birleşecek", "bütün çalışanlar sosyalizmin üstünlüğünü görecek, buna inanacak", ondan sonra "parlamentoda sağlam bir çoğunluk kazanılarak" "köklü toplumsal değişiklikler" gerçekleştirilecek. Ondan da önce işçi sınıfı emekçi kitleleri birleştirerek "en önemli üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kaldıracak". İşte size Kruşçev revizyonistlerinin proleter dünya devrimine ihanet programı!

(*"Kara eğitim malzemesi - Eleştirisi ile birlikte N.S.Kruşçev/SBKP Merkez Komitesi'nin 20. Parti Kongresi'ne Faaliyet Raporu", Bolşevik Partizan Yayınları-Çeviri Dizisi, Ekim 1987, sayfa lvi-lxi*)

"Parlamenter yol" tezi ve ÇKP

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, "barış içinde sosyalizme geçiş", "parlamenter yol", vb adlar altında revizyonizmin piyasaya sürdüğü tezlerin temelinde leninist devrim anlayışının inkarı yatmaktadır. Bu revizyon karşısında marksist-leninistler her dönem doğru görüşlerin savunucusu olmuş, revizyonizmi teşhir ve tecrit etmişlerdir.

Yine yukarıda da belirttiğimiz gibi, "sosyalizme geçişin barışçıl olacağı" tezi, Bernstein'den Kruşçev'e kadar çeşitli revizyonistler tarafından savunulmuştur.

Kruşçev revizyonistleri 20. Parti Kongresi'nde, Marksizm-Leninizm'in temel ilkelerine saldırıyı başlattı. Saldırının birçok boyutu vardı. "Kişiye tapma" adı altında Stalin'in inkarı, "parlamenter yoldan" barış içinde sosyalizme geçiş teziyle leninist devrim anlayışının reddi, "çağın değiştiği" tezi, "barış içinde yarış"la sosyalizme "geçileceği" teorisi, sosyalist bir ülkenin dış siyasetinin temelini "barış içinde birarada yaşamaya" oturtma anlayışı, üretici güçler teorisinin savunulması... bu kongrede Marksizm-Leninizm'e yönelen saldırılardan bazılarıydı.

Kruşçev modern revizyonistleri Marksizm-Leninizm'e yönelen sinsi saldırılarını 1957 ve 1960 tarihlerinde ortaya koydukları ve dünya komünist ve işçi partilerine onaylattıkları deklerasyonlarda da sürdürdüler. Bu süreçte, revizyonizmin saldırılarına karşı ÇKP ve diğer komünist partiler kamuoyu önünde, açık, ilkeli ve yeterli bir mücadele yürütmediler. Revizyonizme çeşitli tavizler verdiler ve öz olarak revizyonizmin görüşlerini onayladılar.

Revizyonizme karşı ÇKP, 1963 tarihinden itibaren sistemli ve esas hattı 1957 ve 1960 deklerasyonlarına göre daha olumlu bir mücadele yürütmeye, SBKP yönetimiyle polemiğe başladı. Polemik, ÇKP-Merkez Komitesi'nin SBKP-Merkez Komitesi'ne gönderdiği "Uluslararası komünist hareketin genel çizgisi üzerine bir öneri" başlıklı 14 Haziran 1963 tarihli mektubuyla başladı. ÇKP'nin görüşlerini sistemli bir şekilde ortaya koyduğu bu mektupta, 1957 ve 1960 yıllarında imzalanan ve esas olarak Kruşçev revizyonizminin damgasını taşıyan görüşlerin eleştirisi yapılırken, diğer şeylerin yanında kapitalizmden sosyalizme geçiş sorunu tartışılır ve şu görüşler ortaya konur:

"11. Proletarya partisi, kapitalizmden sosyalizme geçiş sorununda, sınıf mücadelesi ve devrim bakış açısından yola çıkmalı ve proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğüne ilişkin marksist-leninist öğretileri kendine temel almalıdır.

Komünistler, her zaman sosyalizme barışçı yollarla geçmeyi tercih ederlerdi. Ne var ki, barışçı geçiş, uluslararası komünist hareketin dünya çapında yeni bir stratejik ilkesi haline getirilebilir mi? Kesinlikle hayır.

Marksizm-Leninizm, her devrimin temel sorununun devlet iktidarı sorunu olduğunu tutarlılıkla savunur. 1957 Deklarasyonu ve 1960 Bildirgesinde açıkça şöyle deniyor: 'Leninizm, hakim sınıfların kendi rızalarıyla iktidardan asla vazgeçmeyeceklerini öğretiyor ve tecrübe de bunu doğruluyor'. Hiçbir hükümet, bunalım dönemlerinde bile, devrilmedikçe asla kendiliğinden düşmez. Bu sınıf mücadelesinin evrensel bir yasasıdır.

Özel tarihi şartlarda, Marx ve Lenin, gerçekten devrimin barışçı bir şekilde gelişebilmesi olanağını ortaya atmışlardı. Ne var ki, Lenin'in belirttiği gibi, devrimin barışçı bir şekilde gelişebilmesi olasılığı, 'devrimler tarihinde çok ender karşılaşılan bir fırsattır'.

Gerçekten de bugüne kadar dünya tarihinde kapitalizmden sosyalizme barışçı geçişin herhangi bir örneği yoktur.

Bazı kimseler, Marx sosyalizmin kaçınılmaz olarak kapitalizmin yerini alacağını söylediği zaman ortada hiçbir örnek olmadığından sözederek, öyleyse bizim de elimizde hiçbir örnek olmadan, kapitalizmden sosyalizme barışçı yolla geçilebileceğini niçin söyleyemeyelim diyorlar.

Böyle bir benzerlik kurmak saçmadır. Diyalektik ve tarihi materyalizme dayanarak Marx, kapitalizmin çelişmelerini tahlil etti, insan toplumunun nesnel gelişme yasalarını keşfetti ve bilimsel bir sonuca vardı. Oysa, bütün umutlarını barışçı geçişe bağlayan kahinler, tarihi idealizmden yola çıkıyor, kapitalist toplumun (en) temel çelişmelerini gözardı ediyor, sınıf mücadelesiyle ilgili marksist-leninist öğretileri reddediyor ve sübjektif ve temelsiz peşin hükümlü sonuçlara varıyorlar. Marksizmi reddedenler, Marx'tan nasıl medet umabilirler?

Kapitalist ülkelerin, devlet aygıtlarını, özellikle askeri aygıtlarını, herşeyden önce kendi halklarını bastırmak amacıyla güçlendirdiklerini herkes biliyor.

Proletarya partisi, düşünce tarzını, devrim siyasetlerini, tüm çalışmasını, emperyalistlerin ve gericilerin barışçı dönüşümü kabullenecekleri varsayımına asla dayandırmamalıdır." (Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında Polemik, İnter Yayınları, sayfa 24-25)

ÇKP'nin Kruşçev revizyonizmi ile yürüttüğü polemik sadece "Uluslararası komünist hareketin genel çizgisi üzerine bir öneri" başlıklı mektupla sınırlı değildir. Renmin Ribao (Halkın Günlüğü) ve

Hungki (Kızıl Bayrak) Yazı Kurulları, SBKP-Merkez Komitesi'nin açık mektubunda ortaya koyduğu görüşlerle polemik içinde, esas olarak ÇKP'nin ortaya koyduğu "Uluslararası komünist hareketin genel çizgisi üzerine bir öneri" başlıklı mektuptaki görüşleri açımlayan yorumlar yayınladılar. ÇKP'nin yürüttüğü polemiğin parçaları arasında olan ve çeşitli tarihlerde yayınlanan dokuz yorum vardır.

SBKP ile ÇKP arasında tartışmalı olan konulardan her biri bir yorumda ele alınır ve açımlanır. Kapitalizmden sosyalizme geçiş konusu sekizinci yorumun konusu olarak işlenir. Sözkonusu yorum, 31 Mart 1964 tarihlidir.

Yorumun girişinde sorunun tarihsel gelişimi ortaya konur. Uluslararası komünist hareketin tarihinde revizyonizmin ihanetinin, şiddete dayalı devrim ve proletarya diktatörlüğüne karşı çıkış noktalarında yoğunlaştığı; Kruşçev revizyonizmi için de aynı durumun sözkonusu olduğu vurgulanır. Kruşçev'in hem Bernstein ve Kautsky'nin, hem de Browder ve Tito'nun öğrencisi olduğu saptaması yapılır. Tarihsel olarak, Tito ve Browder revizyonizminin uluslararası komünist hareket saflarında "yerel olarak sınırlı görünümler"ken, Kruşçev revizyonizminin SBKP içinde egemen bir konum elde etmesinin "dünya proletaryasının tüm devrim davasının başarısı ya da başarısızlığı açısından canalıcı önemde" bir sorun haline geldiği tespit edilir.

"Bernstein ve Kautsky'nin öğrencisi" adlı ilk altbaşlıkta, Kruşçev ve benzerlerinin pazarladıkları "parlamenter yol"un ne olduğu üzerinde durulur.

Kruşçev, proletaryanın burjuva diktatörlüğü altında ve burjuva seçim yasaları temelinde, parlamentoda istikrarlı bir çoğunluk sağlayabileceği görüşündedir.

Kruşçev'in, proletaryanın parlamentoda çoğunluğu kazandığında, onun böylece devlet iktidarını da ele geçirmiş ve burjuva devlet aygıtını parçalamış olacağı; işçi sınıfının parlamentoda çoğunluğu elde etmesinin ve onu halk iktidarının bir organına dönüştürmesinin, ülkede güçlü bir devrimci hareketin varolması koşullarında, burjuvazinin askeri-bürokratik aygıtının parçalanması ve parlamenter biçimde yeni, proleter bir halk devletinin kurulması anlamına geleceği şeklindeki görüşleri aktarılır.

Kruşçev, proletaryanın parlamentoda istikrarlı bir çoğunluk kazandığı taktirde, tek başına bunun, proletaryanın toplumu sosyalist dönüşümünü gerçekleştirmesini mümkün kılacağı görüşünde olduğu; parlamentoda istikrarlı bir çoğunluk kazanmanın 'bir dizi kapitalist ülkenin ve bir zamanlar sömürge olan ülkelerin işçi sınıfı için, köklü toplumsal değişiklikleri gerçekleştirmenin şartlarını yaratabileceğini' iddia etmektedir. Devamla, Kruşçev "bir dizi kapitalist ülkede işçi sınıfı bugün halkın büyük çoğunluğunu kendi önderliğinde birleştirme ve en önemli üretim araçları üzerinde halkın mülkiyetini gerçekleştirme gerçek imkanına sahip olduğu"nu savunmaktadır.

SBKP Programında "birçok ülkenin işçi sınıfı, daha kapitalizmin devrilmesinden önce bile, burjuvaziyi alışılmış reform sınırlarını aşan önlemler almaya zorlayabilir" görüşü savunulmaktadır. Hatta programda, burjuva diktatörlüğü altında, belirli ülkelerde 'temel üretim araçlarını satmaya razı olmanın ... burjuvazi için tercih edilebilir olacağı' bir durumun ortaya çıkabileceği yeralmaktadır.

Burjuva devlet 'proleter devlete (proletarya diktatörlüğüne) yerini 'sönüp gitme' yoluyla değil, genel kural olarak ancak ve yalnız şiddete dayalı bir devrimle bırakabilir.

V. İ. LENİN

Tüm bu görüşlerin, İkinci Enternasyonal revizyonizmini savunların görüşleriyle aynı olduğunu tespit eden Yazı Kurulları; Bernstein'den ve Kautsky'den örneklerle, Kruşçev-Bernstein, Kruşçev-Kautsky paralelliğini ortaya koyarlar ve şu değerlendirmeyi yaparlar:

"Bernstein ve Kautsky'de olduğu gibi, Kruşçev'de de Marksizme ihanet en güçlü biçimde, onun devrimci şiddete karşı tavır takınmasında, 'devrimci şiddeti söndürme' çabalarında dile gelmektedir. Şimdi ne Bernstein ve ne de Kautsky'nin bu bakımdan dünya şampiyonu ünvanını takınmaya hakları vardır: çünkü Kruşçev daha şimdiden yeni bir rekor kırdı. Bernstein ve Kautsky'nin iyi öğrencisi Kruşçev, şimdi ustalarını geride bırakmıştır." (Polemik, İnter Yayınları, sayfa 431)

Yorumun ikinci altbaşlığı "Şiddete dayalı devrim, proleter devrimin evrensel bir yasasıdır" başlığını taşımaktadır. Bölümün girişinde, şiddete dayalı devrimin kabulünün ya da reddinin, eski devlet aygıtının parçalanması ve yerine proletarya diktatörlüğünün kurulmasının kabulü ya da reddinin Marksizm ile revizyonizm arasındaki ayrım çizgisi olduğu doğru bir şekilde tespit edilmektedir. Devamla Marksizmin şiddet konusundaki görüşleri özetlenir:

"Marksizm-Leninizm'in temel öğretilerine göre, bütün devrimlerin ana sorunu, devlet iktidarı sorunudur. Ve proleter devriminin ana sorunu, şiddet yoluyla devlet iktidarının ele geçirilmesi ve burjuva devlet mekanizmasının parçalanması, proletarya diktatörlüğünün kurulması ve burjuva devletin yerine proleter devletin geçirilmesidir.

Marksizm, şiddete dayalı devrimin kaçınılmazlığını açıktan savunur ve şiddete dayalı devrimin, sosyalist toplumun doğumunun ebesi olduğuna dikkat çeker. Şiddete dayalı devrim, burjuva diktatörlüğünün yerine proletarya diktatörlüğünü geçirmenin tek yolu ve proleter devrimin evrensel bir yasasıdır.

Marksizm bize, devletin kendisinin şiddetin bir biçimi olduğunu öğretir. Devlet aygıtının esas parçalarını ordu ve polis oluşturur. Tarih, tüm hakim sınıfların, rejimlerini ayakta tutmak için şiddete dayandıklarını gösterir.

Proletarya elbette ki iktidarı barışçıl yollardan ele geçirmeyi ister. Ama sayısız tarihsel deneyim, gerici sınıfların iktidardan asla gönüllü olarak çekilmediklerini, devrimci kitle hareketini bastırmak için şiddet kullanan ve içsavaşı provoke eden, böylece silahlı mücadeleyi gündeme getirenlerin daima ilk olarak onlar olduğunu gösteriyor.

Lenin, 'onsuz tarihte bir tek büyük devrimin olamayacağı, hiçbir ciddi marksistin kapitalizmden sosyalizme geçişi onsuz düşünemeyeceği içsavaş'ı önemle vurgulamıştır." (age, sayfa 431-432)

Tarihteki büyük devrimlerin hiç birisinin –burjuva devrimlerinin de– şiddet olmadan iktidarı ele geçiremeyeceğini doğru olarak vurgulayan Renmin Ribao ve Hungki Yazı Kurulları, şiddete daya-

lı devrimin proleter devrimin evrensel bir yasası olduğunu Lenin, Stalin ve Mao'dan alıntılarla ortaya koyarlar.

"Lenin, "kapitalizmle sosyalizm arasında uzun bir 'doğum sancısı' dönemi olduğuna ve şiddetin daima eski toplumun ebesi olduğuna ("Eskinin çökmesinden korkanlar ve yeni için mücadele edenler", Eserler, Cilt 26) dikkati çekmiştir. Lenin bir başka yerde şöyle demektedir: "Burjuva devlet 'proleter devlete (proletarya diktatörlüğüne) yerini 'sönüp gitme' yoluyla değil, genel kural olarak ancak ve yalnız şiddete dayalı bir devrimle ***bırakabilir****" ("Devlet ve devrim", Eserler, Cilt 25) ve şöyle devam eder: "Kitleleri sistemli bir şekilde bu görüşlerle, şiddete dayalı devrim üzerine tam da* ***bu*** *görüşlerle eğitme gerekliliği, Marx ve Engels'in* ***tüm*** *öğretisinin temelinde yatmaktadır. (aynı yerde)." (age. sayfa 432, açL)*

Şiddete dayalı devrim olmaksızın, proletarya diktatörlüğü olmaksızın burjuva düzeni temelden değiştirilebilir mi sorusuna ise Stalin şu yanıtı vermektedir:

"Apaçık ki hayır. Böyle bir devrimin barışçıl yoldan, burjuvazinin egemenliğine uyarlanmış olan burjuva demokrasisi çerçevesi içinde yapılabileceğini düşünmek, ya aklını oynatmak ve normal bir insanın sahip olduğu anlayışı yitirmek ya da kaba ve açık bir biçimde proleter devrimi yadsımak anlamına gelir." (Leninizmin sorunları üzerine, Eserler, Cilt 8) (age, sayfa 433)

Mao Zedung'tan yapılan alıntıda ise Mao şunları tespit etmektedir:

"İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, meselenin savaş yoluyla halledilmesi, devrimin merkezi görevi ve en yüksek biçimidir. Devrimin bu marksist-leninist ilkesi evrensel olarak geçerlidir, hem Çin ve hem tüm diğer ülkeler için geçerlidir." ("Savaş ve strateji sorunları", Seçme askeri yazılar) (age, sayfa 433)

Renmin Ribao ve Hungki Yazı Kurulları'nın kaleme aldığı sekizinci yorumda, Kruşçev revizyonizminin "barışçıl geçiş" konusunda getirdiği argümanlar da değerlendirilerek bu argümanların birer safsatadan başka birşey olmadığı kanıtlarıyla ortaya konulur. Kruşçev revizyonizminin argümanlarından bazıları ve Renmin Ribao ve Hungki Yazı Kurulları'nın bu argümanlar karşısındaki tavırları şöyledir:

1) Kruşçev revizyonizmi, "barışçıl geçiş" tezini kanıtlamak için Marx'ın "İngiltere ve Amerika için barışçıl geçiş olasılığını teslim ettiğini" ileri sürmektedirler.

Renmin Ribao ve Hungki Yazı Kurulları, bu argümanın Kautsky'den ödünç alındığını, Marx'ın 1870'lerde Amerika ve İngiltere için böyle bir önermede bulunduğunu; ancak Marx'ın bunun bir istisna olduğuna dikkat çektiğini ve *"Bu böyle olsa bile, kıta ülkelerinin çoğunluğunda devrimimizin kaldıracının şiddet olduğunu da kabul etmek zorundayız" ("Lahey Kongresi üzerine konuşma", Marx-Engels, Eserler, Cilt 18) (age, sayfa 439)* dediğini vurgulamıştır. Renmin Ribao ve Hungki Yazı Kurulları konuyla ilgili olarak Marx'ın şu alıntısına da yer vermişlerdir:

"İngiliz burjuvazisi, seçimlerde tekeli elinde tuttuğu sürece, çoğunluğun kararını kabul etmeye hazır göründü. Ama can alıcı önemde saydığı sorunlarda azınlıkta kaldığında, köle sahiplerinin yeni bir savaşı ile karşı karşıya kalacağımıza emin olun." ("K. Marx ile The World muhabiri arasındaki bir konuşmanın notları", Marx-Engels, Eserler, Cilt 17) (age, 439)

İlginç olan, Kruşçev revizyonizminin dile getirdiği bu argümana, Kautsky de sarılmış ve Lenin, "Proletarya devrimi ve dönek Kautsky" eserinde konuyla ilgili olarak şunları söylemiştir:

"Marx'ın yetmişli yıllarda İngiltere ve Amerika'da sosyalizme geçişin barışçıl yoldan olabileceğini mümkün görmesine dayanmak, bir sofistin gerekçesidir, yani daha basit söylemek gerekirse, alıntıları ve dipnotları dolandırıcılık için kullanan bir dolandırıcının argümanıdır. Birincisi, Marx bu olanağı o zaman da bir istisna olarak görmüştür. İkincisi, o zamanlar daha tekelci kapitalizm, yani emperyalizm yoktu. Üçüncüsü, o zaman daha İngiltere ve Amerika'da, burjuva devlet aygıtının en önemli aracı olarak sürekli ordu yoktu (bu şimdi var)" (age, sayfa 439)

2) Kruşçev revizyonizminin ileri sürdüğü argümanlardan bir diğeri, Lenin'in "barışçıl devrim olasılığını ilkesel olarak tanıdığı"dır.

Renmin Ribao ve Hungki Yazı Kurulları, bu argümanla ilgili olarak, Lenin'in belli bir süre *"Rusya'da bu devrimin istisnai olarak barışçıl devrim olabileceği" ("İşçı ve Asker Delegeleri Sovyetleri I. Tüm Rusya Kongresi, Eserler, Cilt 25)* bir durumu kabul ettiğini, ama Lenin'in tam da o zamanlar özel koşullar olduğu için bunu bir istisna olarak nitelendirdiğini vurgulayarak; istisnai durumu Lenin'den alıntıyla şöyle ortaya koyarlar: *"Silahlar halkın elindeydi, halkın üzerinde dıştan herhangi bir bir zor yoktu; meselenin özü tam da buydu." ("Şiarlar üzerine", Eserler, Cilt 25) (age, sayfa 440)*

Ancak Temmuz 1917'de durum değişmiş ve karşıdevrimci burjuva hükümeti halk kitlelerine karşı zora başvurmuş, katliamlara girişmiştir. Bunun üzerine Lenin, *"Rus devriminin barışçı gelişmesi doğrultusundaki bütün ümitler nihai olarak kayboldu" ("Siyasi durum", Eserler, Cilt 25)* demektedir.

SBKP yönetimi, bu argümanla bağıntı içinde, Ekim Devrimi'nin *"bütün devrimler içinde en kansız olanı" (Konstantinov, "Lenin ve günümüz", Kommunist)* olduğunu ve *"hemen hemen tümüyle barışçıl gerçekleştiğini" de (Mikoyan, SBKP 20. Parti Kongresi konuşmasından)* ileri sürer. Bu iddianın, tarihi gerçeklerin çarpıtılması olduğu Renmin Ribao ve Hungki Yazı Kurulları tarafından net bir şekilde ifade edilir ve geri çevrilir.

3) Kruşçev revizyonizminin ileri sürdüğü bir diğer argüman, 1919'da Macaristan'da proletarya diktatörlüğünün ve Çekoslovakya'da işçi sınıfının iktidarı barışçıl yoldan ele geçirildiği iddialarıdır. Her iki iddia da Renmin Ribao ve Hungki Yazı Kurulları tarafından tarihi gerçekler ortaya konularak geri çevrilmiştir.

Macaristan'da Komünist Partisi, yoğun bir şekilde silahlı mücadeleyi hazırlamış, işçileri silahlandırmış, ordu içinde çalışmalar yürütmüştü. Devrim sırasında çeşitli biçim ve boyutlarda birçok silahlı mücadele yürümüştü. Bunun sonucunda, burjuva hükümetin başı olan M. Karolyi'nin de teslim ettiği gibi, iktidarı proletaryaya devreden burjuvazi olmamış, planlı bir şekilde sosyalist bir ordunun yaratılması sayesinde iktidar ele geçirilmiştir.

Çekoslovakya'da da durum kabaca şöyledir:

Demokratik halk iktidarı, antifaşist savaş sırasında kurulmuş, "barışçıl bir şekilde" burjuvazinin elinden alınmamıştır. Herşeyden önce Komünist Partisi önderliğinde yürüyen bir antifaşist savaş vardır. Bunun yanında Alman faşist birliklerinin ve onların uzantılarının rejiminin yıkılmasında Sovyet ordusunun yardımı vardır. Sonuçta, Çekoslovak-

ya'da demokratik halk diktatörlüğü kurulur. Şubat 1948'de Çekoslovakya'da, proletaryanın iktidarını yıkmak için, emperyalist burjuvazinin desteğiyle yerli gericilik karşıdevrimci eylemler örgütlemek ister. Ancak, burjuva iktidarın yıkılması ve proletarya diktatörlüğün kurulmasında olduğu gibi proletaryanın iktidarının yaşatılmasında da burjuvaziye karşı zor kullanılmıştır.

4) Kruşçev revizyonizminin ileri sürdükleri gerekçelerden birisi ve belki de en önemlisi "çağımızdaki tarihsel koşulların değişmiş olduğu" iddiasıdır. İkinci Dünya Savaşı sonrasında dünyada bir dizi değişiklik olmuştur. Bu değişiklikler nasıl yorumlanmaktadır? Çıkarılan sonuçlar nelerdir?

İkinci Dünya Savaşı sonrasında devrimin ve sosyalizmin güçleri dünya çapında artmış, emperyalizm ise zayıflamıştır. Bir dizi yeni, bağımsız ulusal devletler ortaya çıkmış, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da ulusal kurtuluş mücadelelerinde yükselme görülmüştür. Dünyada güçlü bir sosyalist kamp vardır. Kapitalist ülkelerde kitle hareketinde önemli bir atılım yaşanmıştır. Tüm bunlar objektif olgulardır.

Marksist-leninistler, tüm bu olumlu gelişmelerin emperyalizmin ve gericiliğin niteliğini asla değiştirmediğini, bu olumlu durumdan emperyalizmi yıkmak için sonuna kadar yararlanmak gerektiğini, emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelenin kararlılıkla sürdürülmesi gerektiği sonucunu çıkarırlar.

Emperyalizmin niteliğinde özde bir değişikliğin olmadığı, devrimin ve sosyalizmin güçlerinin üstünlük elde ettiği ve ama emperyalist sistem üzerinde kesin bir zafer kazanmadığı, emperyalizmin bir bütün olarak etkisinin kırılmadığı koşullarda marksist-leninistlerin emperyalizme karşı mücadeleyi aynı kararlılık ve ciddiyetle sürdürmesi tavrı doğru bir tavırdı.

Kruşçev revizyonistleriyse, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra tarihsel koşulların değiştiğini söylüyor, bu gerekçeyle devrime karşı mücadele etmeyi ve devrimi tasfiyeyi amaçlayan görüşler ileri sürüyorlardı. Kruşçev revizyonizmine göre, Ekim devriminin genel geçerli yolu ve marksist-leninist proleter devrimin teorisi eskimişti! Dünya çapında güçler dengesindeki değişimin sonucu olarak emperyalist gericiliğin niteliğinin ve sınıf mücadelesi yasasının değiştiğini söylüyorlardı.

Birinci Dünya Savaşı ile İkinci Dünya Savaşı arasındaki dönemde burjuvazinin askeri-bürokratik yapıyı güçlendirmiş olduğunu ve kitle hareketlerini bastırdığını, ancak İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra burjuvazinin "bir iç savaş başlatma olanağının" azaldığını iddia ediyor, halk kitlelerinin burjuvaziye karşı silahsızlandırılması ve parlamentarist geçişin propagandasını yapıyorlardı.

Bu görüşün savunucuları, Leninizmin emperyalizm, devrim ve proletarya diktatörlüğüne ilişkin tavırlarını, revizyondan geçiriyor; devrimi ve sosyalizmi emperyalizm karşısında güçsüz bırakacak bir hatta ilerliyorlardı.

Renmin Ribao ve Hungki Yazı Kurulları, "çağ değişti" şeklindeki Kruşçev revizyonistlerinin getirdiği argümanları da geri çevirdi. Onlar, Kruşçev revizyonizminin reklamını yaptığı "parlamenter yol" denilen (ki özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrasında geçerlilik kazandığı, bunun için koşulların çok daha elverişli olduğu revizyonistler tarafından propaganda ediliyordu) görüşle de polemik yürüttü ve bu revizyonist görüşü çürüttü.

İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, meselenin savaş yoluyla halledilmesi, devrimin merkezi görevi ve en yüksek biçimidir. Devrimin bu marksist-leninist ilkesi evrensel olarak geçerlidir, hem Çin ve hem tüm diğer ülkeler için geçerlidir.

MAO ZEDUNG

***

ÇKP, SBKP ile yürüttüğü polemikte doğruların yanısıra birçok noktada yanlış görüşler de savunmuştur. 1957 ve 1960 Deklerasyonlarının imzalanması sürecinde kamuoyu önünde açık, ilkeli ve kararlı bir mücadele ortaya koymayan ÇKP, bu süreçte "birliği koruma" adına kimi ilkesel sorunlarda Kruşçev revizyonizmiyle uzlaşmış, 1963 Polemiklerinde ise bu hatalı tavrını savunmuştur. Kamuoyu önünde açık, ideolojik mücadele yerine kapalı kapılar ardında bir tartışma yürütülmüştür. Savunulan yanlışlar eleştiri-özeleştiri yoluyla aşılmamıştır, vb.

ÇKP, "barışçıl geçiş" sorununda yürüttüğü polemikte de doğruların yanısıra yanlış görüşler de savunmuştur. Örneğin, yukarıda alıntıladığımız "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Üzerine Bir Öneri" adlı belgenin 11. maddesinin son bölümünde, modern revizyonizmin "barışçıl geçiş"e ilişkin görüşü eleştirilirken şunlar da söylenmektedir:

*"**Proletarya partisi kendini iki olasılığa (taktiğe) hazırlamalıdır. Bir yandan devrimin barışçı yoldan gelişmesine hazırlanırken**, öte yandan da barışçı olmayan yol için tamamen hazır olmalıdır. Proletarya partisi, çabalarını, zorlu bir çalışma olan devrimci güç toplama işi üzerinde yoğunlaştırmalıdır; böylelikle, devrimin şartları olgunlaştığı zaman zafer kazanmaya ya da emperyalistler ve gericiler beklenmedik hücumlar ve silahlı saldırılar başlattıklarında, onlara güçlü darbeler indirmeye hazır olacaktır."*

(Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında Polemik, İnter Yayınları, sayfa 24-25, abç)

ÇKP, bir yandan doğru olarak devrimin şiddetle olacağı doğru görüşünü savunurken ve haklı olarak Kruşçev revizyonizminin "barışçıl geçiş" tezini eleştirirken, diğer yandan "proletarya partisinin devrimin barışçıl yoldan gelişmesine hazırlanması gerektiği"ni ileri sürmekle, savunduğu doğru görüşleri sulandırmaktadır.

***

Kautsky'den Browder'e, Tito'dan Kruşçev'e... bir dizi revizyonistin revize ettiği temel görüşlerden birisi olan devrimin şiddete dayanacağı görüşü, bugün de çeşitli revizyonist, reformist grup ve partiler tarafından şu ya da bu "gerekçeyle" reddedilmekte, savunulmamaktadır.

Marksizm-Leninizm'in diğer ilkeleri olduğu gibi, devrimin şiddetle olacağı tezinin savunulması ve uygulanması Bolşeviklerin vazgeçemeyecekleri temel ilkelerden birisidir.

Gerek dünyada, gerekse Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, bu marksist-leninist ilkenin iğdiş edilmesine veya çeşitli argümanlarla bu ilkenin reddedilmesine karşı, Bolşeviklerin mücadelesi sürmelidir, sürecektir!

Mayıs 1998 ▲

1 MAYIS 1998 ONUN DEVRİMCİ ÖZÜNE UYGUN OLARAK KUTLANDI!

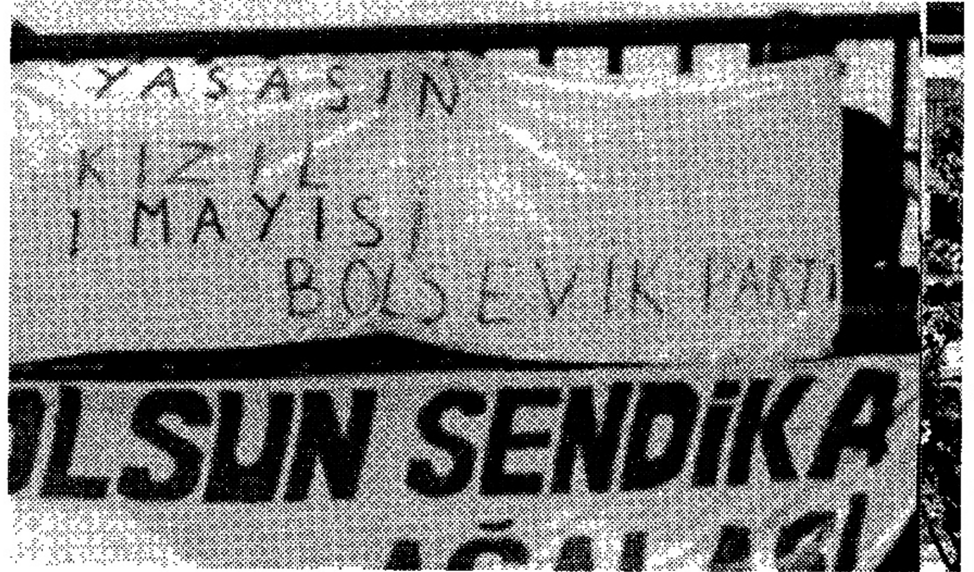
İ S T A N B U L

Bolşevik Partimiz, 1 Mayıs'ı çalışma yürüttüğü her alanda onun devrimci özüne uygun bir tarzda kutladı; 1 Mayıs'ta devrimci komünist şiarları alanlara, işçi sınıfına taşıdı.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, bilindiği gibi 1 Mayıslar hakim sınıfların korkulu rüyasıdır. Birçok ülkede yasal tatil günü olan 1 Mayıs, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işgünüdür. Hakim sınıflar, 1 Mayıs'ın devrimci özüne uygun olarak kutlanmaması için her yolu dener. Bunun için devrimci 1 Mayıs yürüyüşlerine izin verilmez; sarı-faşist-reformist sendikalara verilen 'izinler'de ise, miting alanı olarak mümkün olduğunca şehir merkezlerinden uzak ve 'ıssız' alanlar gösterilir. Devrimci örgütlerin kendi sloganları, pankartları, blokları ile izinli 1 mayıs gösterilerine katılmaları engellenmeye çalışılır vb. Hakim sınıflar, özellikle 1 Mayıs 1996'dan bu yana, 1 Mayıslarda devrimci grupları, sendikalar saflarında 1 Mayıs kutlamalarına gelen işçilerden ayırmak işine özel ağırlık verdiler, veriyorlar. Devrimcilerden öcü gibi korkan sendika ağaları da bu işte onlara, ellerinden geldiğince hizmet sunuyorlar. Onlar devrimcilerden ayrı, devrimin propagandasının yapılmadığı 1 Mayıs alanlarında, 1 Mayıs'ları işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak değil, patronların devletine karşı, devrim mücadelesinin yükseltildiği bir gün olarak değil; işçilerin reformist safsatalarla avutulduğu, devlet'in savunulduğu bir şen-

lik olarak kutlamak istiyorlar. Hakim sınıfların, devrimci gruplarla, sendikaların saflarında 1 Mayıs'ı kutlayan işçileri ayırma taktiğine karşı, devrimcilerin bu taktiği boşa çıkaran ve sendika ağalarının kendi kontrolleri altında tutmak istedikleri kitleye de devrim propagandasını taşımayı, onları da devrimci 1 Mayıs kutlamaları için kazanmayı merkeze koyan taktikler geliştirmek zorundaydılar, zorundadırlar. Bolşevik Partimiz bu görüşte olduğundan, Merkez Komitemiz, andaki gücümüzü de değerlendirerek, bu 1 Mayıs öncesinde örgütümüze, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yapılacak izinli 1 Mayıs gösterilerinde, miting alanlarında devrimci/komünist ajitasyon propagandayı merkeze koyan, örgütlü güçleri bunun için seferber eden bir düzenleme yapılması direktifini vermişti.

Örgütlerimiz bu direktife uygun olarak güçlerini düzenlediler. Her parti hücresinin önderliğinde oluşturulan ajitasyon-propaganda grupları, miting alanlarına girerek, partimizin bildirilerini dağıttı, parti adına kuşlamalar yaptı, parti adına yazılamalar yapıldı; miting alanına giden yollarda parti pankartları asıldı. Kuşlamalar, bildiriler 10 binlerle ifade edilen boyutlarda yaygınlaştırıldı. Miting alanlarında yer yer birleşen ajitasyon-propaganda grupları, faşist devleti, sendika ağalarını teşhir eden, sosyalizm ve devrim propagandası yapan sloganlar attılar.

Partimizin 1 Mayıs'a en yoğun katıldığı alan, en büyük 1 Mayıs gösterilerinin yaşandığı İstanbul oldu. Burada 1 Mayıs miting izni DİSK, TÜRK-İŞ, HAK-İŞ ve KESK sendikaları tarafından birlikte alınmıştı. Ve, polis planını geçen yılların deneyiminden yola çıkarak, devrimci grupları alana sokmamak üzerine kurmuştu. Partimiz daha önce alınan karar, verilen direktif gereği, alana blok halinde değil, birbirinden bağımsız ajitasyon-propaganda grupları olarak girdi. Alanda yoğun bir biçimde partimizin görüşlerinin propagandası yapıldı.

Devrimci grupların bir bölümü, geçen yıllarda olduğu gibi, yine askeri düzende, üniformalı düzgün sıralar kurarak alana girmeyi denediler. Bu gruplar zaten tam da böyle bir gelişmeye göre kendini hazırlamış olan polisin barbarca saldırısının hedefi oldu-

lar. Çok görkemli ve gösterişli görünen üniformalı sıraların polis saldırısına hazırlıklı olmadığı, daha ilk saldırıda ortaya çıkan panik ve dağınıklıkta açıkça görüldü. Polis, bir kez daha 1 Mayıs'ı kana boyadı. Yüzlerce devrimci, polisin saldırısında hunharca dövüldü. 300'e yakın gösterici gözaltına alındı. 1 Mayıs öncesinde de, devrimcilerin sendika ağalarının 1 Mayıs'ı rahatsız etmemesi için yapılan "tedbir" gözaltıları ile bu 1 Mayıs'ta yalnızca İstanbul'da gözaltı sayısı 700'ü buldu. Hakim sınıfların medyası, daha sonra bu gelişmeyi devrimcileri işçi sınıfından kopuk grupçuklar olarak göstermek için kullandı. Fakat, bizim ve bizim dışımızda birkaç devrimci grubun doğru devrimci taktiği sonucu, hakim sınıfların izinli 1 Mayıs mitingini, komünist ve devrimcilerden ayırma taktiği başarıya ulaşamadı. Komünist ajitasyon propaganda onların 1 Mayıs miting alanına da yoğun bir biçimde taşındı. Sayıca az bir güçle bile çok şey yapılabileceği görüldü. Bütün devrimci grupların doğru bir taktik izlemesi halinde, önümüzdeki 1 Mayıslarda, 1 Mayıs'ın izinli miting alanlarının, devrimci propagandanın ağırlık bastığı alanlar haline dönüşmesinin imkanları olduğunu bu 1 Mayıs deneyimi bir kez daha gösterdi.

Yurtdışında 1 Mayıs'lar:

Bolşevikler Yurtdışında da bulundukları bir dizi ülkede 1 Mayıs'ın enternasyonalist, devrimci, kızıl bayrağını yükseklere kaldırdı.

1 Mayıs'ta Almanya'da Nürnberg kentinde, Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB) sarı 1 Mayıs kutlamalarına alternatif olarak düzenlenen Devrimci 1 Mayıs yürüyüşüne, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin taraftarları, Almanya'daki kardeş örgütümüz Bolşevik İnisiyatif taraftarlarıyla birlikte katıldılar. Kurulan Bolşevik blok, coşkulu, enternasyonalist, devrimci yürüyüşün önemli bir bölümünü oluşturdu. Yürüyüş boyunca

yapılan ajitasyon görülmeye değerdi!

Berlin'de yapılan devrimci 1 Mayıs yürüyüşüne de, Bolşevik İnisiyatif taraftarlarıyla birlikte katılındı.

Böblingen'de, Bolşevik Parti taraftarları, Mercedes işçilerinin düzenlediği yürüyüşe katıldılar.

Almanya'nın bir çok başka kentinde, Alman Sendikalar Birliği'nin düzenlediği yürüyüş ve mitinglerde yoğun propaganda ve ajitasyon yapıldı.

Fransa'da, Paris'te ve Strasburg'ta yapılan yürüyüşlerde bolşevikler komünist görüşleri yaygınlaştırdılar.

Avusturya başkenti Viyana'da 1 Mayıs'larda gelenekselleşmiş olan bir eylem biçimi var: 1 Mayıs'ı kutlayan ne kadar grup varsa, bunlar hep birlikte sendika ağalarının ve Avusturya'daki Sosyal Demokrat Parti'nin kuyruğunda bir daire içinde dönen yürüyüş yapıyorlar. Bu yıl Kuzey Kürdistan-Türkiye'li Bolşevikler, Avusturya Marksist-Leninist Parti ve Marksist-Leninist İnisiyatif'ten yoldaşlarla yaptıkları görüşmeler sonucu, kendini bu 'devlet 1 Mayıs'ından ayıran ayrı, alternatif devrimci 1 Mayıs yürüyüşü düzenleme kararı aldılar. Resmi devlet 1 Mayıs'ında yapılan ajitasyon-propaganda eylemiyle de birleştirilen bu yürüyüş bir ilk olarak gayet başarılı geçti.

Avusturya'da ayrıca Bregenz kentinde devrimci gruplarla birlikte bir eylem birliği oluşturularak devrimci 1 Mayıs yürüyüşü gerçekleştirildi.

Bir bütün olarak yurtdışında da Bolşevikler 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmada üzerlerine düşen görevi yerine getirdiler.

20 Mayıs 1998 ▲

DEVRİM BAYRAKLARINI DALGALANDIRARAK HAYDİ ALANLARA!

Uluslararası proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın kutlanmasına, bundan 112 yıl önce Amerikan işçi sınıfının 8 saatlik iş günü ve zor çalışma koşullarına karşı can ve kan bedeli mücadele ile haklarını kazanması, bu kazanımların dünya proletaryası tarafından da sevinçle karşılanması sonucu, 1889'da İkinci Enternasyonal'in Paris Kongresi tarafından dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak ilan edilmesiyle başlandı.

Başta işçi sınıfı olmak üzere, ezilen sınıf ve tabakalar burjuvaziye ve her türden gericiliğe karşı mücadele ederek bugünlere geldi. Bir dizi ülkede 1 Mayıs, işçi sınıfının bayramı olarak resmen kabul edilmesine rağmen, başta Kuzey Kürdistan-Türkiye olmak üzere bazı ülkelerde burjuvazi 1 Mayıs'ları ya yasaklamış, ya da bahar bayramı olarak içini boşaltmaya çalışmıştır.

Burjuvazi işçi sınıfının gelişen hareketlerini yer yer kanla bastırırken, hareket içindeki kendi ajanlarıyla da hareketin kontrolünü elinde tutmaya çalışmıştır. Burjuvazinin en büyük korkusu işçi ve emekçi yığınlarının komünistler önderliğinde örgütlenerek mücadele etmesidir. Çünkü ancak bu mücadeleler sonucu burjuvajizinin iktidarı tarihin çöplüğüne atılacaktır. Bunun için devrim gerekli.

Bu 1 Mayıs'ta başını Türk-İş, DİSK, Hak-İş ve KESK'in çektiği düzen örgütleri, 1 Mayıs'ı kutlamak için harekete geçtiler. Ortak çağrılarının parolası "Demokrasi"dir. İşçi ve emekçiler adına hareket eden bu sendika ağalarına göre, aslında demokrasi var ama; "Demokrasiyi zedeleyen, sosyal hukuk devletini tehlikeye atan siyasetçi ve çeteler var. Bunlar devlet içinden temizlenirse demokrasi tamam!" Bu 'demokrasi'nin işçi ve emekçi yığınlar açısında azgın bir sömürü ve baskıdan başka bir şey olmadığı ortada. İşçi ve emekçi yığınlarına burjuva anlamda bile demokrasiyi uygulamayan, faşizmi en koyu biçimi ile uygulayan burjuvazi, kendisi için demokrasiyi uygulamaktadır. İşte sendika ağalarının kurtarmaya çalıştıkları demokrasi böyle bir demokrasi. Bunlar işçi ve emekçi yığınlarının mücadelelerini düzen sınırları içerisinde tutmak için burjuvaji ile omuz omuza hareket etmektedirler.

İşçi ve emekçi yığınlarına, baskı ve sömürüyü ortadan kaldıracak, ücretli kölelik düzenine ve bir avuç sömürücü ve asalağın saltanatına son verecek bir demokrasi lazım. Bu, proletaryanın demokrasisi olacaktır. Bu demokrasi ise proletaryanın diktatörlüğü altında sosyalizm ile mümkündür.

Bu sendika ağaları gerekirse üretimi durdurma çağrısı yapacaklarını söylüyorlar. İşçi sınıfı bunların palavralarını çok gördü. Bunlara rağmen üretimi durdurarak işçi ve emekçi yığınlar 1 Mayıs'ı alanlarda kutlamalıdır.

İşçi ve emekçi yığınlarının iktidar mücadelesinde en önemli silahı onun örgütüdür. Günün görevi bu devrimi örgütleyecek olan **BOLŞEVİK PARTİ** etrafında örgütlenmektir.

Çığ gibi büyüyen işsizlik öncelikle kadınları vuruyor. Sendikasız, sigortasız işlerde en düşük ücretlerle çalışanların büyük çoğunluğunu emekçi kadınlar oluşturuyor. İşçi ve emekçi kadınlar, eşit işe eşit ücret temel taleplerimiz doğrultusunda erkek egemen sisteme karşı el ele verip 1 Mayıs'ta alanlarda devrim bayrağını daha da yükselterek yerinizi alın.

Kürt ulusundan işçi ve emekçiler;

Bu sömürgeci faşist devlete karşı mücadele her zamankinden daha fazla gerekli. Senin gerçek anlamda özgürleşmen ancak bu devletin yıkılması ile mümkündür. Her türlü ihanetin kol gezdiği günümüzde, ihanete karşı mücadele ederken, faşist devletle uzlaşmaya da karşı dur. Bu 1 Mayıs'ta ulusal kurtuluşunu sosyal kurtuluşuna bağlı olarak ele almak için haydi alanlara.

İşçi ve öğrenci genç arkadaş;

Eğitimin paralı olduğu, her türlü demokratik ve sosyal hakların kısıtlandığı, bulabildiğin çıraklık eğitim yerlerinde her türlü haktan yoksun çalıştırıldığın koşullarda, devrim bayraklarını yükselterek alanlarda yerini al.

1 Mayıs'ta alanlarda emekçi yığınların, hakim sınıf partilerine karşı iyice sarsılan güvensizliklerini, düzene karşı güvensizliğe, kendi güçlerine karşı güvene dönüştürelim. Burada görev, işçi sınıfının ve emekçilerin ayrılmaz bir parçası olarak, bütün mücadelelerde en ön saflarda yürüyen sınıf bilinçli işçilere, komünistlere düşüyor.

İşçiler emekçiler; haydi taleplerimizi haykırmak, 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmak için sokaklara!

Yaşasın devrimci 1 Mayıs!
Eşit işe eşit ücret! Kadın ücretleri derhal artırılsın!
Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!
Ya faşizm ya devrim!
Ya barbarlık ya sosyalizm!

24 Nisan 1998 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

Faşist Türk devleti tarafından katledilişinin 25. yıldönümünde Kuzey Kürdistan-Türkiye proletaryasının komünist önderi

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ, BOLŞEVİK MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

Mayıs, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi açısından, mücadele ile olduğu kadar acılarla da dolu bir aydır. Türk hakim sınıflarının faşist düzeni, Mayıs ayı içinde, onlarca komünist ve devrimciyi hunharca katlederek bedenen aramızdan almıştır. Onların onurlu devrim mücadeleleri, devrim mücadelemize ışık tutmaktadır.

Mayıs ayı, Kocadağlar, Ohannes Bakırcıyanlar gibi komünist savaşçıların katledildiği; Denizler, Yusuflar, Hüseyinlerin idam sehpalarında faşizmi lanetleyip devrimi haykırdığı; Sinanlar, Alpaslanlar, Kadir Mangalar gibi nice yiğitlerin devrim kavgasında tohum olup toprağa düştüğü aydır. Bu ay, işçi sınıfının önderlerinin devrimin kızıl bayrağını Kuzey Kürdistan-Türkiye'de göndere çektiği bir aydır.

Fakat Mayıs ayında yitirdiklerimizden biri vardır ki, O'nun yeri başkadır.

O, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de revizyonizmin, reformizmin, legalizmin hakimiyetine karşı isyan bayrağını yükselten, Komünizmin, Marksizm-Leninizmin şanlı kızıl bayrağını cesaretle yeniden göndere çeken İbrahim Kaypakkaya'dır.

Bundan 25 yıl önce, 18 Mayıs 1973'de, Kuzey Kürdistan-Türkiye proletaryası en büyük komünist önderlerinden birini, İbrahim Kaypakkaya yoldaşı yitirdi. 1973 yılı Ocak ayı sonunda, henüz 24 yaşındaki bu genç komünist önderi bir ihbar üzerine Dersim'de yaralı olarak tutsak alan faşist Türk devletinin güvenlik güçleri, dört ay boyunca ona en ağır işkenceleri uyguladılar.

O, en ağır işkence altında faşistlere tek sır vermedi. İşkencede ve poliste komünist tavrın ne olması gerektiğini pratikte tüm Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketine gösterdi.

İbrahim Kaypakkaya'nın "ser verip sır vermeyen" komünist tavrı, O'nu da o dönemdeki pekçok devrimci geçinen "önder" (örneğin Doğu Perinçek, Şahin Alpay, Nuri Çolakoğlu vb.) gibi teslim alacağını sanan faşist Türk devletinin işkencecilerini kudurttu. 18 Mayıs'ta İbrahim Kaypakkaya'yı kurşunlayarak katlettiler.

Onlar İbrahim Kaypakkaya yoldaşı genç yaşında aramızdan bedenen aldılar. Fakat onun düşüncelerini, haklı davasını yok edemediler.

O, bugün de onun mücadelesininin sürdürücüsü olan biz Kuzey Kürdistan-Türkiye'li Bolşeviklerin mücadelesinde yaşıyor.

O, proletaryanın ve ezilenlerin devrim mücadelesinde, "büyük insanlığın"

komünist bir dünya mücadelesinde, her zaman yaşayacaktır!

O'nu, işkence tezgahlarında katledenler ise batan, çöken, kokuşan sömürü düzeninin onursuz savunucuları olan "yaşayan ölü"lerdir. Ve onlar eğer tarihte anılacaklarsa, ancak İbo'nun katilleri olarak, lanetlenerek anılacaktır... Onlar, barbarlığın, onursuzluğun adı olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ezilenlerce lanetlenecek-lerdir.

* * *

İbrahim Kaypakkaya her yıl olduğu gibi, bu yıl da ölümünün 25. yılında da çeşitli devrimci siyasi güçler tarafından anılacak.

En başta onun kurucusu olduğu ve Bolşevik Parti'nin de içinden çıkıp geldiği TKP/ML kökenli tüm örgütler sahiplenecekler İbrahim Kaypakkaya'yı. Ardından ağıtlar ve övgüler dizip, onun gerçek mirasçısı olduklarını söyleyecekler. Aslında bunların İbrahim Kaypakkaya'ya sahip çıkması, gerçekte ceset sömürücülüğüdür.

İbrahim Kaypakkaya'nın en belirleyici özelliği olan "Marksizm-Leninizmin devrimci özüne sahip çıkma"dan fersah fersah uzaktır bunlar! İbrahim Kaypakkaya'nın araştırmacılığından, devrimci atılımından hiç nasiplenmemişlerdir...

Gelinen yerde, bunların oportünizmleri öyle ileri seviyede ki, yapılan 5. Kongremizde Partimizin ismini değiştirirken, bunlarla karıştırılmamak kaygısı da önemli bir rol oynadı.

1981'de ayrı Parti olarak ortaya çıktığımızdan sonra kullandığımız TKP/ML (Bolşevik) ismini, 1994 Şubat'ında yapılan 5. Kongremizde, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) olarak değiştirdik.

1972'de İbrahim'in kuruculuğuna önderlik ettiği TKP/ML, çizgisindeki tüm hata ve eksikliklerine rağmen, Marksizmin devrimci özünü temsil ediyordu. İbrahim'in TKP/ML'si, Uluslararası Komünist Hareket içinde modern revizyonizm/ Marksizm-Leninizm çatışmasında net olarak marksist-leninist kanatta yer alıyordu. İbrahim Kaypakkaya'nın hemen tüm hataları da, –uluslararası arenada yürüyen mücadelede, marksist-leninist saflardaki hataları görmemesinden– bunları üzerlenmesinden kaynaklanıyordu.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de İbrahim Kaypakkaya, sol içinde kemalizmin hakimiyetine son vermek, ulusal sorunda açık, berrak bir marksist-leninist çizgiyi geliştirmek anlamına geliyordu. İbrahim, Türkiye sol hareketinin tarihinde Mustafa Suphi'lerin 1920'lerdeki çıkışı ertesindeki ikinci komünist çıkış idi.

O, komünist atılımcılığın, yenilikçiliğin ve ilkeliliğin yeniden dirilişi idi. Kızıl bayrağın yeniden göndere çekilişi idi.

O, 15-16 Haziran işçi sınıfının şanlı direnişini -eksikliklerine rağmen- doğru değerlendiren tek önderdi. O, 15-16 Haziran'dan devrimin işçi sınıfının devrimci şidetinin eseri olacağı dersini çıkardı, bununla Aybar ve Aren oportünizmine, cunta hayalcilerine ağır ideolojik darbe vurdu.

15-16 Haziran'da gerçek kahramanın kitleler olduğunu, işçi sınıfının ayaklanmasının ardından en zor şartlarda dahi devrimci mücadelenin gerekliliğinin altını çizerek vurguladı (...).

İbrahim'i, onun döneminde yaşamış olan tüm diğer devrimcilerden ayıran, onun şu veya bu özelliği değil, onun komünist genel tavrıdır. Bütün oportünistler tam da bunu gözlerden gizlemeye çalışmaktadır. Ama biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler üzerine basarak onun devrimci kişilik ve devrimci düşüncesini sahiplendik, sahipleniyoruz(...).

İbrahim'in komünist atılımının sürdürücüsü olan biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler de anacağız onu...

Fakat bizim onu anmamız, her zaman olduğu gibi nitel olarak değişik olacak. Biz İbrahim'in doğru görüşlerini ve pratiğini savunurken, ona dokunulmaz bir aziz gibi değil, İbrahim neyse öyle yaklaşacağız ve savunacağız:

* 1972 yılı şartlarında Marksizm-Leninizmin devrimci özüne sarılan, muazzam kazanımları ve hataları ile bir komünist savaşçı, bir komünist önder!

* 1972'de Kuzey Kürdistan-Türkiye'de komünizmin temsilcisi olan Partinin kurucusu!

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler, İbrahim Kaypakkaya'yı "ondan öğrenmek, doğrularına sahip çıkmak ve geliştirmek, hata ve eksikliklerine karşı mücadele ederek onları aşmak", "komünizm davası için mücadeleye bütün benliği ile daha sıkı sarılmak", "Bolşevizmi hakim kılmak için mücadeleyi yükseltmek" şiarlarına uygun olarak anmışlardır. Bolşeviklerin tüm mücadeleleri ve gelişmeleri, bu şiarların da hayata geçirilmesidir aynı zamanda!

Bizler İbrahim Kaypakkaya'nın doğrularına sahip çıkıp geliştirerek, onun hatalarını eleştiri-özeleştiri ile aşarak geliştik, gelişiyoruz. Bolşevikleşme yönünde ilerliyoruz. Yapılan son (altıncı) Kongremizde alınan kararlar da bunun yeni bir kanıtıdır.

Bütün sınıf bilinçli kadın ve erkek işçileri, İbrahim Kaypakkaya'yı anma dolayasıyla, onun komünist mirasının gerçek temsilcisi olan BOLŞEVİK PARTİ saflarında mücadeleye çağırıyoruz.

İbrahim'i anmak, Bolşevizmi savunmakla olur!

Haydi, İbrahim'i anarken, onun kızıl bayrağını Bolşevik saflarda taşımaya!

Haydi, İbrahim'in uğrunda mücadele edip canını verdiği sosyalizm-komünizmin zaferi için Bolşevik saflara!

Haydi, İbrahim'in tavizsiz mücadele hedefi olan, her türden oportünizme karşı zafer için BOLŞEVİK PARTİ saflarına!

Haydi, İbrahim'in katili faşist Türk devletini, devrimle yıkmak, tarihin çöplüğüne atmak için Bolşevik saflara!

Haydi, İbrahim'in Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu için de gösterdiği komünist saflara; BOLŞEVİK PARTİ'ye!

- ***Haydi Bolşevizmin bayrağını göndere çekmeye!***
- ***Ya barbarlık, ya sosyalizm!***
- ***Kahrolsun emperyalizm ve her türden gericilik!***
- ***İbrahim Kaypakkaya yoldaş ölümsüzdür!***
- ***İbrahim yoldaş, Bolşevik mücadelemizde yaşıyor, yaşayacak!***
- ***Bolşevizm yenecektir!***

Nisan 1998 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

Komünist Partisi Manifestosu'nun yayınlanışının 150. yıldönümü Viyana'da enternasyonalist bir ruhla kutlandı!

AMLP (Avusturya Marksist Leninist Partisi), MLİ (Marksist-Leninist İnisiyatif) ve Avusturya Bolşevik Parti Sempatizanları tarafından 18 Nisan 1998'de Viyana'da Komünist Partisi Manifestosu'nun (KPM) Karl Marx ve Friedrich Engels tarafından kaleme alınıp yayınlanmasının 150. yıldönümünü kutlamak amacıyla ortak bir toplantı düzenlendi.

Toplantı ilan edilen zamanda Enternasyonal'in Almanca, Türkçe, Farsça ve İspanyolca hep birlikte söylenmesiyle açıldı. Toplantıyı düzenleyenler adına MLİ temsilcisi toplantının gidişatı üzerine bilgi verdi. Buna göre, düzenleyenlerin her biri Manifesto'dan günümüzde öne çıkartılması gereken konular üzerine, aralarında görev bölümü yaptıkları şekilde, 20'şer dakikalık konuşmalar yapacak, bundan sonra kısa bir ara verilecek. Aradan sonra Manifesto hakkında konuşma ve tartışma bölümüne geçilecek ve bu bölümde örgüt adına konuşmak isteyenlere de söz hakkı verilecekti. Toplantı tümüyle Almanca yapıldı. Her üç konuşma toplantı hazırlıkları aşamasında BP tarafından Türkçe'ye çevrilmiş ve çoğaltılarak toplantıya katılanlara dağıtılmıştı.

Konuşmalar şu başlıkları taşıyordu: "Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz" (AMLP), "Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor" (BP), "Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok" (MLİ). Tartışmalarda Almanca bilmeyenler toplu halde oturdular, konuşmalar özetlenerek Türkçe'ye çevrildi.

Toplantıya çağrı için afiş de hazırlandı...

MLİ, BP ve AMLP sırayla konuşmalarını yaptılar. MLİ ve BP metinleri okurken, AMLP sekreteri Franz Strobl yoldaş, konuşmasını ilerlemiş yaşına rağmen ayakta ve çok canlı bir biçimde sözlü anlatarak yaptı. Konuşmasına başlarken, konuşmasını Türkçe metinden takip edenlerden, yazılı metni harfiyen anlatmayacağını ve bunu anlayışla karşılamalarını istedi.

Kısa bir aradan sonra tartışma bölümüne geçildi. Örgüt adına konuşma yapmak isteyenlerin olup olmadığı soruldu. Örgüt adına söz hakkı almak isteyenin olmamasından dolayı, tek tek kişilere söz hakkı verildi.

Bir konuşmacı söz alarak, Komünistlerin 150 yıl önce kadınlara yeterli önem vermediği, Sovyetler Birliği'nde 1920'den itibaren sosyalizm değil Stalinizm olduğu üzerine konuşmasına, toplantıyı izleyen yaşlı bir katılımcı sert bir dille Stalinizm diye birşeyin olmadığı, Stalin'in yaptığının tam da Leninizm olduğu ve Stalin'in ölümüne kadar sosyalizmin devam ettiğini anlattı.

Başka bir konuşmacı, Komünist Parti Manifestosu'nda geri kalmış ülkelerin ulusların barbar olarak nitelendirilmesinin (Bkz. Komünist Partisi Manifestosu, Dönüşüm Yayınları, Nisan 1994 baskısı, sf. 109-110) yanlış olduğu bunun düzeltilmesi gerektiği üzerine bir konuşma yaptı. AMLP Sekreteri söz hakkı alarak, bunun o dönemde kullanılan bir kavram olduğunu, kavramlara takılmamak gerektiğini, mesela o dönemde kullanılan demokrasi kavramıyla şimdiki kullanılan demokrasi kavramının kullanış şekillerinin değişik olduğunu, içeriğinin nasıl doldurulduğuna bakılması gerektiğini vurguladı.

Bolşevik Partizan sempatizanı bir yoldaş söz hakkı alarak, işçilerin ilk başlarda makinaları düşman görüp, makinaları parçaladıkları, daha sonra makinayı parçalama değil, patrona karşı örgütlenilmesi gerektiğini kavradıklarını ve bu dönemde Marks ve Engels'in bu örgütlülüğe önderlik edecek Komünist Partisi'nin gerekli olduğu ve bu doğrultuda çalışma yaptıklarını, bugün Avusturya'da da onların öngördüğü ve Lenin'in bolşevikleştirdiği tipte bir partinin gerekli olduğunu, görevin bunun yaratılması için mücadele olduğunu belirten konuşmasıyla tartışma bölümü sona erdi.

Toplantı devrimci türkü ve marşların söylenmesi ve özel/kişisel sohbetlerle sonra erdi. Katılanlar toplantının eğitici-öğretici olduğunu ve böyle toplantıların gelecekte de yapılması gerektiğini belirttiler.

6.5.98 ▲

Avusturya Bolşevik Partizan okurları

DEVRİMCİ PROPAGANDAYA SANSÜR; DEVRİMCİLERE KARŞI FİİLİ SALDIRI DEVRİMCİLİK DEĞİLDİR!

Yan sütunlarda Gazi direnişinin 3. yıldönümünde yapılan yürüyüşte gelişen karşıdevrimci bir eylemle ilgili olarak alan parti örgütünün yaptığı bir açıklamayı yayınlıyoruz. Açıklamada görüleceği gibi bu eylem sırasında bir Parti taraftarımız, "Gazi Halk Meclisi" pankartı ardında blok oluşturan bir grubun içinden saldırıya uğrayarak ağır bir şekilde dövülmüş, adeta linç edilmeye kalkılmıştır. Görünürdeki gerekçe, yoldaşımızın "provokatör"lüğünden şüphelenilmesi- dir! Blok'un sorumlularından birinin "provokatör" işareti, kimi başka sorumsuz sorumluların fiili saldırısı ve çevredeki kitlenin de elinden geldiği ölçüde dövme eylemine katılması sonucunu vermektedir. Bu olacak iş değildir. Güçlü olduğu veya kendini güçlü gördüğü yerde ve ortamda, tanımadığı bir kişiye hemen provokatör damgası yapıştırmak ve onu dövmek, güce tapan küçük burjuvazinin tavrıdır. Provokatör suçlaması bu kadar basit ve kolay getirilemez, getirilmemelidir. Provokatör suçlamasının bu kadar kolay getirildiği bir ortamda, gerçek provokatörlerin, hem de çok "solcu" devrimci kılığında aramıza sızması gayet kolaydır. Gazi'deki somut olayda sorumsuz sorumluları gerçekte rahatsız eden, tanımadıkları bir kişinin, kendi blokları çevresinde onlardan "izin" almaksızın, ajitasyon-propoganda yapması olgusudur. Sorumsuz sorumlu, önce bunu yasaklamaya kalkışmış, bunu beceremediğini gördüğü yerde, başka sorumsuzları yoldaşımızın üzerine saldırtmıştır.

Bu tavır, güçlü olduğu yerde, kendi dışında kimseye hayat hakkı tanımayan küçük burjuvazinin tavrıdır. Devrimciler arasında bu tavırlara yer olmamalıdır. Bu tavırda olanların demokrasi savunculuğu, özgürlük savunuculuğu vb. sahtedir!

Somut olayda taraftarımız önce kaba dayaktan geçirildikten sonra "sorgulanmış"tır!

Birincisi; herhangi bir kişiyi cezalandırmak için önce onun suçlu olduğu konusunda kesin kanıtlar gereklidir. Yani birini önce dövme, sonra sorgulama, bırakalım devrimciliği, burjuva demokratlığıyla bile bağdaşmaz bir tavırdır.

İkincisi; yapılan bir kitle eylemidir, 10 bine yakın insanın katıldığı bir eylemdir. Burada hiç bir örgütün tek başına herhangi birini sorgulama yetkisi, hakkı vb. yoktur. Hiç kimse kendini "Halk Meclisi" ilan etmekle, halk adına yargılama vb. yetkisine kavuşmaz! Eğer bir sorgulama gerekiyorsa, bu eyleme katılan örgütlerin –en azından en önemlilerinin– birlikte tespit edecekleri bir kurum tarafından yapılır. Bunun dışındaki her tavır, gücü gücüne yeten tavrıdır. Devrimcilikle, demokratlıkla ilgisi yoktur! Bu tavırlar yalnızca egemen barbarlığın devrimci saflarda sürdürülmesidir! Bu yalnızca karşıdevrime hizmettir!

Biz, bütün devrimci örgütleri ve devrimcileri bu gibi pratikleri eleştirmeye, mahkum etmeye çağrıyoruz.

Gazi direnişinin 3. yıldönümünde biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler de Gazi eylemindeydik. Kendi gücümüz oranında bu eyleme destek verdik ve yine kendi gücümüz oranında hem eyleme destek vermek ve hem de en doğal hakkımız olan marksist-leninist düşüncelerimizin propaganda faaliyetini, bildiri ve kuşlamalarla yerine getirmeye çalıştık. Biz, bir eyleme katılan tüm devrimci örgütlerin serbestçe ajitasyon-propaganda yapmasını, onların en doğal hakkı olarak görüyoruz. Eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik bütün devrimcilerin şiarı olmalıdır. Ancak üzülerek belirtmek gerekirse, Gazi eyleminde öyle olmadı. Kendine devrimci diyen, bizim de devrimci gördüğümüz, şimdiyse "Halk Meclisi" adı altında ortaya çıkan bir gruptan bazı kişiler bir yoldaşımıza saldırı düzenleyerek, yoldaşımızı çeşitli yerlerinden yaraladılar. Üzerindeki kimliğine ve bir miktar parasına el koydular. Devrimcilik adına konuşan bu kişilerin, kimlik kontrolü yaparak, el koymalarını vb. de ibretle izliyor ve kınıyoruz. Bir devrimcinin devrimci olmasını gerektiren ne vardır kimlikte? Devrimcinin milliyeti, rengi, ırkı, cinsiyeti ne olmalı? Memleketi neresi olmalı? Bu anlayış devrimci bir tavırdan zerre kadar nasibini almamış küçükburjuva anlayışıdır. Bu mantık devrimci olmanın koşulunu; kendinden olmakta gören anlayıştır.

"Benim grubumdan mısın? O zaman devrimcisin!"

"Benim olduğum yerde, başka bir devrimci grubun propogandasını mı yapıyorsun? O zaman provokatör olabilirsin!"

Mantık bu mantıktır.

Tüm devrimcileri olduğu gibi, biz bu saldırıyı düzenleyenleri de, herşeye rağmen bir kez daha devrimci sağduyu ve devrimci sorumluluğa davet ediyoruz. Gerekçe ne olursa olsun, yapılan bu saldırı karşıdevrimci bir saldırıdır. Bu tür saldırılar karşıdevrime hizmet eder, devrim cephesine zarar verir. Bazıları, devrimcilik adına geçmişte olduğu gibi, bugün de bu gibi karşıdevrimci saldırıları sürdürmektedirler. Geçmişten ders çıkarmama, geçmişin hatalarını bugüne taşıma mantığı egemendir bunlarda... Bu bir

Tüm devrimci-demokrat KAMUOYUNA DUYURU VE ÇAĞRIMIZDIR!

meziyetmiş gibi de bu gibi karşıdevrimci eylemlerden haz duyulup, onunla övünülüyor. Hakim sınıfların eksik bıraktığı saldırılar da bu gibi hallerde devrimciler tarafından tamamlanıyor. Tüm devrimci grupları sağduyulu davranmaya çağırıyoruz! İçinde ve dışında, bu tür karşıdevrimci eylemlerden vazgeçmelerini, yapılan bu karşıdevrimci eylemleri bir kez daha gözden geçirmelerini talep ediyoruz.

Zafer; her türlü oportünist ve küçük burjuva ideolojisi karşısında Bolşevizmin zaferi olacaktır.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Bundan üç yıl önce, Gazi mahallesindeki faşist devletin işlemiş olduğu katliamın üçüncü yıldönümünde yapılan eyleme verdiğimiz destekte bir yoldaşımıza bilerek saldırı ve tahriklerde bulunulmuştur. Taraftarımız, herhangi bir olumsuzluk çıkmaması için, uzaklaşmak isterken, tahriklerin geldiği gruptan birileri tarafından saldırıya maruz kalmıştır. Taraftarımız, bunun üzerine devrimci kitleye taraf kaçmıştır. Kitle tarafından korunması gerekirken taraftarımız bu kez de kitlenin saldırısına uğramıştır. Kitle olayı bilinçli olarak provoke edenlerin kışkırtmasıyla taraftarımızı feci bir şekilde tartaklamıştır. Bu olayı provoke edenleri teşhir ederken, bu tür olaylara meydan vermemek için, tüm devrimci grup ve partileri duyarlı davranmaya çağırıyoruz.

Tüm devrimci, demokrat kamuoyuna çağrımız!

Devrimci şiddetin ne olması gerektiği konusunda bir kez daha yazma gereği duyuyoruz. Devrimci şiddet, bizim de onayladığımız bir olgudur. Devrimci şiddet, doğru marksist-leninist temelde ele alındığında gerçekten hedefine varan bir araçtır. Bu şiddet, karşıdevrime yönelik şiddet olmalıdır. Bir dizi devrimci eylemde, eyleme katılan devrimci gruplar arasında, birbirine yönelen şiddet olayları gündeme geldi, geliyor. Birbirinden ayrılan gruplar bağlamında, kendi dar-grupçu anlayışları doğrultusunda birbirlerinden adam kaçırma ve karşılıklı dalaşlara, yanyana yürürken birbirine saldıran gruplara... vs. tanık olduk.

Bütün bunlar gerçekte karşıdevrime hizmet eden, onun işini kolaylaştıran oportünist tavırlardır. Devrimci gruplar ve kişilerin birbirlerine karşı fiili saldırısı, birbirlerine karşı şiddet eylemleri, ilke olarak rededilmesi gereken eylemlerdir. İdeolojik mücadele, karşılıklı eleştiri, doğrunun devrimci normlar içinde kavgasının verilmesi başka, birbirine karşı şiddet kullanma başka bir şeydir. Birincisi gerekli ve doğru, devrimci bir tavır; ikincisi karşı devrime hizmet eden bir tavırdır.

Gazi'deki somut olayda, ideolojik olarak ayrı olduğumuz bir devrimci gruptan kimileri, nedense devrimcilik adına, bizim devrimci propagandamızı engellemek amacıyla şiddet kullanmıştır. Bunun devrimcilikle, kullanılanın devrimci şiddetle ilgisi yoktur. Bu arkadaşlar, bu konuda kendini eleştirmeli ve devrimci sorumluluğunu yerine getirmelidir.

İşçi ve emekçiler, tüm devrimciler, çağrımız size!

Gazi'deki cephe direnişin cephesidir ve her destek veren bu cephenin gelişmesi yönünde katkı sunmaktadır. Biz de doğaldır ki kendi gücümüz ölçüsünde desteğimizi verdik. Faşist Türk devleti, devrimci cepheye saldırırken, "sen şusun, sen busun" demiyor, saldırıyı bir bütün olarak bu cepheye yapıyor. Saldırıyı bir bütüne yapınca bu saldırıyı cephenin bütünü karşılamak durumundadır. Biz de kendi kitlemizle çokça saldırıya maruz kaldık ve bu köhnemiş faşist düzen yaşadığı sürece bu tür saldırıların işçi ve emekçilerin cephesine çokça olacağı açıktır. Bu bakımdan yapılan eylemi, kâr ve zararıyla bütün cephe karşılamak durumundadır. Biz de bu cephenin bir parçası olarak saldırıya maruz kaldık, kalıyoruz ve kalmaya da devam ediyoruz. Çünkü biz yeni bir dünya yaratmak istiyoruz. Bu yeni dünyayı yaratma mücadelesinde de bir dizi bedeller verilerek yaratılacağın bilinciyle hareket ediyoruz.

Bizim ajitasyon ve propagandamızı provoke edenlere karşı mücadelemiz dün olduğu gibi, bugün ve yarın da ideolojik olarak sürecektir. Bu faşist Türk devletinin, geşmişte olduğu gibi, bugün ve gelecekte de bir dizi provokasyonları olacaktır. Böylesi bir eylemde taraftarımızı "provokasyoncu" olarak niteleyip bizzat provokasyona davetiye çıkaranlara karşı uyanık olmak gerektiğini düşünüyoruz.

Biz, Bolşevik Parti olarak önümüze koyduğumuz görevler bağlamında; Demokratik Halk Devrimi şiarını bu devrimi işçi sınıfı öncülüğünde zafere ulaştırarak orada durmamaksızın sosyalizme, komünizme herkese yeteneğine, herkese ihtiyacına göre ilkesini bayrağına yazan komünist toplumu yaratma mücadelemizde gücümüz oranında çaba sarfetmekteyiz. Bunun için önümüze çıkan tüm engelleri aşmak zorundayız. Bu bilinçle Bolşevik Parti sınıfın partisi olarak saflarını sıklaştırıyor. Kuşkusuz, bu gelişmelerden oportünist, revizyonist gruplar rahatsızlık duyacaktır. Biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler; görevlerin büyüklüğü ve zorluğunun bilincinde olarak, er veya geç zafer Bolşevizmin olacaktır diyoruz!

Onun için çağrımız: **Haydi hep beraber Bolşevik safları sıklaştırmaya! Bolşevizmin bayrağı altında toplanmaya!**

*** Kahrolsun oportünizm ve revizyonizm!**

*** Zafer direnen işçi ve emekçilerin olacaktır!**

*** Yaşasın Marksizm-Leninizm!**

*** Bolşevizm yenecektir!**

18 Mart 1998▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

Bolşevikler Mauthausen'de Bolşevizmin bayrağını dalgalandırdılar!

8 Mayıs 1945.

Bu tarih dünyaya egemen olmak isteyen ve Bolşevizmi yoketmek iddiasıyla dünyayı kana bulayan Nazi imparatorluğunun teslimiyeti ve yenilgiyi resmen kabul ettiği gündür.

Faşizmin imha kamplarından bir tanesi de Avusturya'da Tuna nehrinin kenarına kurulan Mauthausen toplama kampıdır. Hitler faşizmi bu imha kampına 1938-1945 arasında 335 bin tutsağı tıkmıştır. Kayıtlara göre bu toplama kampında 200 bin insan katledilmiştir.

Avusturya hükümeti parlamentoda alınan bir kararla 10 Mayıs gününü "Irkçılığa Karşı Mücadele Günü" ilan etti. Irkçılığı körükleyen, ırkçı olan partiler de bu kararı onayladılar. Avusturya emperyalist devleti, faşizmin gelişmesine destek veren, gerektiğinde insancıl, demokrat, ırkçılığa karşı mücadeleci maskeyi takan bir devlettir. Bugün, ırkçılığa karşı mücadele, parlamentoda temsil edilen düzen partilerinin sorunu değildir. Mücadele, ırkçılığın ve faşizmin yaratıcısı olan emperyalist sisteme karşı verilmek zorundadır.

Bu yıl 10 Mayıs 1998'de Mauthausen'de "kurtuluş törenleri" (Befreiungsfeiern) adı altında törenler gerçekleştirildi. Bu törenleri organize edenlerden bir tanesi de Avusturya İçişleri Bakanlığıydı. Bu törene Avusturya Başbakanı Viktor Klima'da katıldı.

Biz Bolşevikler bu yıl Mauthausen Toplama Kampında yapılan "anma törenleri"ne güçlü bir şekilde katıldık. Amacımız bu anma törenlerinde Bolşevizmin propagandasını yapmak, törene katılan kitleye emperyalistlerin ikiyüzlülüğünü teşhir etmek ve Stalin önderliğinde savaşan halkların 8 Mayıs 1945'te Hitler faşizmini nasıl yendiğini anlatmaktı. Bu eylem için çıkarılan Türkçe bildiri, İngilizce, Almanca ve Fransızca dillerine de çevrildi. Ayrıca değişik dillerde kuşlamalar hazırlandı.

Eylem günü erken saatlerde Mauthausen Toplama Kampı na gittik. Sovyet Anıtı'nın önünde yoldaşlarla buluştuk. Bizler tören meydanına giden cadde üzerinde pankartlarımızı direklerin arasına astık. Ayrıca bildiri dağıtımına başladık. Bunun üzerine görevliler hemen yanımıza gelerek bu pankartların indirilmesi gerektiğini, indirilmediği takdirde jandarma çağıracaklarını ve bildiri dağıtımının durdurulmasını söylediler. Sabahın erken saatleri olduğu için kalabalık yoktu. Toplama kampına gelenler yeni yeni gelmeye başlıyorlardı. Biz taktik olarak pankartları indirdik. Ama görevlilere bildiri dağıtımını durdurmayacağımızı, bildiri dağıtmanın en doğal hakkımız olduğunu belirttik. Yoldaşlarla birlikte alanın kalabalıklaşmaya başladığında pankartlarımızı yeniden açma kararına vardık.

Saat 10.15'te çeşitli ülkelere ait anıtların önünde mitingler yapılacaktı. Saat 10.00 sıralarında Sovyetler Birliği Anıtı önünde bekleyen delegasyonlara Anıta pankart asmak istediğimizi söyledik. Pankartımıza bakan delegasyonlar asabileceğimizi söylediler. Bunun üzerine pankartımızı Sovyet Anıtına astık. Bu pankartta şunlar ya-

zılıydı: "8 Mayıs 1945; KIZIL ORDU ÖNDERLİĞİNDEKİ ANTİFAŞİST KOALİSYON DÜNYAYI NAZİ ZULMÜNDEN KURTARDI! KURTULUŞ GÜNÜNÜ KUTLAYIN!" Bunun hemen ertesinde de diğer pankartlarımızı Sovyet Anıtının önünde açtık.

Bu pankartlarımızın olduğu bir anda Sovyet Anıtına gelen, ellerinde Rus bayrağı olanlar Anıta çelenkler bıraktılar.

Saat 10.45'te miting meydanına gitmek için yürüyüş başladı. Bu yürüyüşe çeşitli ülkelerin delegasyonları ve diplomatları alfabetik sıraya göre içeri gireceklerdi. Yürüyüş başlar başlamaz, biz Bolşevikler meydana açılan caddenin kenarında pankartlarımızla yerlerimizi aldık. Miting meydanına gidecek olan yürüyüşçüler önümüzden geçiyorlardı. Yaklaşık 8 bin kişi pankartlarımızı görüyor, okuyordu. Kimileri ilgi gösteriyor, okuyordu, kimileri pankartlarımızın resmini çekiyor, kimileri bizi alkışlıyordu. Bu arada görevli olduklarını söyleyenler de bizim bu pankartlarla içeri giremeyeceğimizi, pankartları toplamamız gerektiğini söylüyorlardı. Bizler pankartlarımızı toplamıyacağımızı ve içeri pankartlarımızla birlikte gireceğimizi kararlı bir şekilde görevli olduklarını söyleyenlere anlatıyorduk.

Yürüyüş kortejinin bir yerinde bizler pankartlarımızla birlikte yürüyüş blokunda yerimizi aldık. Bu arada Çek Cumhuriye'tinden geldiklerini öğrendiğimiz iki kişi de bizim kortejimize katıldı. Pankartlarımız miting meydanının girişinde göründüğünde bizi alkışlayan etraftaki insanların tavırları bizi daha da coşturdu. Alana girer girmez "Yaşasın ulusararası dayanışma!" ve hemen ertesinde "Dayanışma başkaldırı demektir. Her ülkede faşizme karşı mücadele!" sloganlarını gür ve canlı bir şekilde haykırdık. Attığımız bu sloganlara çevredeki insanlar da eşlik ediyordu. Bu arada miting meydanında kuşlamalar yapıldı. Aynı anda önde, ortada ve arkada kuşlamalar havaya fırlatıldı. Kuşlamalara ilgi gösterenler vardı. Alıp okuyanlar, çantalarına koyanlar, bizleri alkışlayanları gördükçe sevincimiz daha da artıyordu.

Bu arada hep birlikte enternasyonal marşını söyledik. Konuşmaların yapıldığı sahnenin önüne kadar geldik. On metre ilerimizde Avusturya Başbakanı Viktor Klima oturuyordu. Bizler daha sonra yine yukarda aktardığımız sloganları gür bir şekilde haykırarak, miting alanını terkettik. Tekrar Sovyet Anıtının önüne gelerek burada kendi mitingimizi yaptık. İngilizce yapılan konuşma ile eylemimizi sona erdirdik.

Bloğumuzda üç adet pankart ve bir kızıl bayrak taşıdık. Taşıdığımız pankartlar şunlardı:

"Yaşasın proleter enternasyonalizmi!", "Yaşasın ezilen halklarla birlikte Nazi faşizmini yenen, Stalin önderliğindeki kızıl ordu!" (Bolşevik Gençlik imzalı pankart), "Antifaşist mücadeleyi örgütleyin!" (Bolşevik Partizan imzalı pankart). Biz Bolşevikler, bu eylemde 4 bin adet bildiri dağıttık. 4800 adet kuşlama yaptık. 20 adet Almanya Bolşevik İnisiyatif'in "Herşeye Rağmen" gazetesini sattık.

Sonuç olarak eylemimiz başarılı bir şekilde sona erdi. Eylemin başarılı geçmesinde katkısı olan tüm yoldaşlara teşekkür ediyoruz.

Ya barbarlık, ya sosyalizm! Bolşevizm yenecektir!

12.5.1998 ▲

Eyleme katılan bir BP taraftarı.

Faşist Türk devleti destekli sivil faşist çeteler üniversiteleri kana buladı!

Ülkemiz Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, işçi ve emekçilerde olduğu gibi, öğrenciler bazında da, sıcak rüzgarlar esiyor. İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde önceki gün çivili sopalarla, devrimci, demokrat öğrencilere saldıran faşistler dün ülkücü Zafer Özbek'in direktifleri doğrultusunda planlı bir saldırı daha gerçekleştirerek, üniversiteyi yine kana buladılar. Fatih Ülkü Ocakları'ndan satır, sopa ve balta aldığı öğrenilen 20 kişilik ülkücü grubun, İktisat Fakültesi önünde bekleyen devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere saldırması sonucu 12 öğrenci yaralandı.

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü önünde sabah saat 10 sıralarında toplanan bir grup faşist, ülkücü çeteler derslere girmeyerek saldırı planı kurmaya başladılar. Okulda "reis" olarak tanınan, azılı faşist Zafer Özbek, diğer faşist çetelere talimat verdikten sonra, iki arkadaşıyla birlikte herhangi bir aramaya tabi tutulmadan ana kapıdan üniversite binasına giriş yaptı. Tüm gelişen bu faşist saldırılar, faşist devletin güvenlik güçleri desteğinde gerçekleşiyor.

Yine saldırıyı düzenleyenler Fatih Ülkü Ocakları, faşist çeteler;

Diğer ülkücüler ise, üniversitenin yan kapısını kontrol etmek için buraya doğru yürüdüler. Yaklaşık 20 kişilik faşist grup daha sonra yan kapıda az sayıda polis bulunduğunu görünce Fatih Ülkü Ocakları'na giderek, buradan sopa, satır ve balta alıp "Ya Allah Bismillah Allahü Ekber" şeklinde çığlıklar atarak, üniversitenin yan kapısına doğru koşmaya başladılar. Kurt işareti yapan ülkücüler, polislere rağmen üniversiteye girdiler. Faşistler daha sonra İktisat Fakültesi önünde bulunan ve yerleri faşist Özbek tarafından belirlenen devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin üzerine taş ve sopalarla saldırmaya başladılar. Bunun üzerine kendini korumak isteyen devrimci öğrenciler de, molotof kokteyli kullanarak faşistleri dağıttılar. Burada yaralanan öğrenciler Esnaf Hastanesi'ne kaldırıldı.

Faşist devlet-çete işbirliği; önce faşist ülkücüler sonra da faşist devletin polisi saldırdı...

Bu sırada olayların olduğu bölgeye gelen, faşist devletin çevik kuvveti, gruplara müdahale etti. Bunun üzerine devrimci öğrenciler Siyasal Bilgiler Fakültesi önünde toplanarak, açıklama yapmak istediler. Öğrencileri çember altına alan faşist polis, açıklamaya izin vermeyerek, devrimci, demokrat öğrencilere saldırdı. "Faşizme karşı omuz omuza" sloganı atan devrimci, demokrat öğrenciler, polis saldırısından korunmak için Fakülte binasına sığınmak zorunda kaldı. Faşist polisin saldırısı sonucu burada yaralanan öğrenciler de ambulanslarla Haseki ve İstanbul Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırıldı.

Çıkan bu olaylardan sonra üniversiteye gelen İstanbul Emniyeti çete şefleri Müdür Yardımcıları Hüseyin Paçacı ve Atilla Çınar incelemelerde bulunarak, öğrencilerle görüştüler. Sanki gelişen bu olayların sorumlularını bilmiyormuş gibi. "İncelemelerde" bulundular.

Saldırgan ülkücü faşistler olaydan sonra slogan atıp kurt işareti yaparak üniversitenin kampüsünde gövde gösterisi yaptılar. Her zaman olduğu gibi bu kez de polisin müdahalesi ile karşılaşmayan ülkücüler daha sonra yine sloganlar atarak, üniversitenin giriş kapısı önünde toplandılar. Faşist ülkücü çeteler, burada da gazetecilere saldırdı. Üniversiteyi kana bulayan saldırıyı planlayan faşist ülkücü Zafer Özbek'in yaptığı açıklamadan sonra faşistler okulu terk etti. Can güvenlikleri bulunmayan devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler ise, bir süre sonra olay yerine gelen avukatlarıyla birlikte dışarı çıkabildiler. Öğrenciler yaptıkları açıklamada ülkücü saldırının faşist polisin desteğiyle gerçekleştiğini belirtirken, Devrimci Öğrenci Birliği saldırıyı kınadı.

Bu arada çok sayıda öğrenci, saldırı sonucu çeşitli yerlerinden yaralandılar. Bu arada İTÜ Gümüşsuyu Taşkışla kampüsündeki devrimci öğrenciler de, Mecilis'te pankart açtıkları için 96 yıl hapse mahkum edilen devrimci öğrencilere destek amacıyla Taksim'de basın açıklaması yapmak isteyen 19 öğrencinin tutuklanmasını kınadı. Gümüşsuyu Kampüsü önünde, "Arkadaşlarımız serbest bırakılsın, çeteler Meclis'te öğrenciler hapiste" sloganlarını atarak toplanan bir grup öğrenci tarafından yapılan açıklamada, cezaevlerinde tutuklu bulunan arkadaşlarının derhal serbest bırakılması gerektiğini belirttiler.

25.03.1998, M. ▲

ORMAN HAFTASI ETKİNLİKLERİ ÇERÇEVESİNDE FENER ORMAN DEPOSUNDA BİR EYLEM YAPILDI...

AMA NASIL?!

İstanbul'da " Orman Haftası Etkinlikleri" adı altında 4 Mart - 29 Nisan tarihleri arasında değişik eylemlilikler yapılması, yaklaşık 32 çevre örgütünün oluşturduğu "Çevre Platformu" tarafından planlandı. Bu plana göre "Ağaç bilimi", "Biyolojik çeşitlilik", "Hava kirliliğinin bitkiler üzerine etkisi", "Kentleşmenin doğal çevre üzerine etkisi", "Toprak erozyonu", "Orman koruma" ve "Ekoloji" konularında seminerler verilecektir. Ayrıca iki gezi planlanmıştır.

Bu planın bir parçası da 28 Mart'ta yapılması planlanan, fakat hava muhalefeti yüzünden 1 Nisan'da gerçekleştirilen "Gezi" idi.

Biz gezinin daha çok karşı eylem şeklinde gerçekleştirileceğini duyumsamıştık. Eylemi düzenleyenlerden dolaylı olarak edindiğimiz bilgiye göre, mitingde taşınacak pankartlar belirlenmişti ve başka pankart taşınamazdı. Bu bile eylemin ne kadar "demokratik" bir şekilde gerçekleştirileceğinin habercisiydi.

Çevremizde bazı demokrat çevreci arkadaşlar, bir çevre derneği pankartını bile eylem yerine götüremediler. Bu arkadaşlar da eyleme katıldılar. Yalnızca bir döviz yazarak taşıdılar. Buna tabii ki sansür konmadı.

Eylem yerine gittiğimizde yaklaşık 250 genç insan gördük. Bunların öğrenci olduğu her hallerinden belliydi. Kendilerine sorduğumuzda doğru adreste olduğumuzu gördük. Esas olarak İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi'nden öğrencilerin katıldığı bu eylemliliğin başını da iki profesör çekiyordu. Biraz sonra Bakırköy Çevre Dostları Derneği yaklaşık 40 kişi ile eyleme katıldılar ve toplam 300 kişi civarında bir kitle oluştu.

İlk başta dikkati çeken jandarmanın sağda solda mevzilenerek bizleri 'koruma' altına alması oldu. Belki de hemen yakınımızdaki Koç Üniversitesine saldırı ihtimaline karşı bir güvenlik kuşağıydı bu. Biz Koç'un korumacılarından bir saldırı beklemiyorduk ki, jandarma bizi korusun!!!

Eylemin açış konuşmasının hemen ardından gerçek açışı İstiklal Marşı'nı okuyarak gerçekleştirdiler. Her ne kadar, orman azalmasının ulusal ve küresel nedenleri üzerine düzenlenmek istenen panelin en baş taraflarında bir yerde, Atatürk'ün, "Gerek tarım, gerekse memleketin servet ve genel sıhhati bakımından önemi gerçek olan ormanlarımızı da modern önlemlerle iyi durumda bulundurmak, genişletmek ve en üst düzeyde fayda temin et-

mek esas kurallarımızdandır." şeklindeki laflarını almışlarsa da, bu gezide İstiklal Marşı'nı da dinleyeceğimizi pek de beklemiyorduk.

Her derdin devası gibi sunulmaya çalışılan Kemalizm burada da hortlatılmaya çalışılmıştır... ama bilinmezmi ki, Kürdistan'ın o güzelim yeşil alanları, ormanlıkları bizzat kemalist faşist kurmayın emriyle bombardımana tabi tutularak yakılmaktadır... yine bilinmezmi ki, kemalist kapitalist devletin parsacıları güzelim omanlarımızı kundaklayarak, ateşe verip yakarak villalar yaptırmaktadırlar.. Yine Kemalist devletin izniyle içerisinde Rumeli fenerinde olduğu gibi o güzelim yeşil alanlar ve ormanlar yokedilerek Koçlara Üniversite yerleri açmaktadırlar..! Bu gerçek durumu göremiyecek kadar miyop olan profesörlerimiz ilerlemiş yaşlarına rağmenkemalizm yaltakçılığını sürdürerek bir yere varılamıyacağını da hâlâ öğrenmiş değiller!

Ülkelerimiz Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ormanın, yeşilin can düşmanının kemalist devlet olduğunu kavramayanların orman korumacılığı lafta değilse nedir?

Hal böyle olunca, profesörlerimizin ormanlarımızın giderek azalmasından, bilinen vakıflar için üniversite yerlerinin açılmasının yanlışlığından, maden yasasından hareketle İstanbul'un ormanlarının kömür işletmelerine açılması hakkında dert yanmanın, tarım için en verimli alanların yapılaşmaya açılmasının yanlışlığından bahsetmelerinin anlamı ne? Kimdir bu suçları işleyenler? Bu suçları işleyenler bu kapitalist Kemalist devlet değil midir? Böyle ise o zaman sizin yine kemalizmde çözüm aramanızın hoşgörülecek yanı var mıdır?!

Prof. Dr. Uçkun Geray'ın ise burjuva medyayı, talancıların suç ortağı olarak görmesi doğru olmasına rağmen, kemalistlikten kaynaklanan ortak yanlarına ne demek lazım? Sonuçta hem Uçkun bey hem de burjuva medya kemalist devletin gönüllü yaverliğine soyunmuş değiller mi? Öyleyse, bu devletin çıkarı ormanların kesilmesini, yakılıp-yıkılmasını gerektiriyorsa neden burjuva medya buna ses çıkarsın ki? Uçkun bey gibi belki iyi niyetli ama o kadar da saf profesörlerin olayı temelinden kavrayamamış olmasında aramak gerekmiyor mu sorunu? Ya kemalistsiniz ve kemalist devletin yararına olan herşeyi "hık deyicinin tokmakcısı" gibi, mesela burjuva medyanın yaptığı gibi, destekleyeceksiniz, ya da gerçekten çevreyi korumak için bu gerici faşist devletin, çevre ve doğa talancısı ve katili bu devlete karşı da mücadele ederek yanımızda yerinizi alacaksınız. Bunun ortası yo!

Sayın Uçkun beyin, ormanları korumakta yalnız kalmış olmasına sitem ederek "tüm rüzgarlar göğsümüzde esmektedir" demesine karşılık, şunu söylemek gerekir:

Kemalist devlettir bu rüzgarları estiren... Ama gün gelecektir, emekçi yığınlar, doğanın ve çevrenin korunmasını yaşamımızın korunması olarak kavrayacak, o zaman işçi ve emekçi yığınların balyoz gibi yumrukları bu faşist devletin tepesine inecektir. İşte o zaman bugün rüzgar ekenler, fırtına biçeceklerdir, er ya da geç!

İşte o zaman ancak bu faşist devletin yıkıntıları üzerinde kurulucak olan işçi köylü iktidarı, ancak gerçekten çevre sorunun çözümü için ciddi adımlar atacaktır!

05.04.1998 ▲
İstanbul'dan bir BP taraftarı

Kıbrıs'ta çözüm emperyalist barışta değil, devrimdedir!

Faşist Türk devleti, Kıbrıs'ın Kuzeyini 1974 yılından bu yana askeri işgal altında bulundurmaktadır. İşgalden bu yana geçen 24 yıl içerisinde, adada emperyalistlerin kendi çözümleri için yürüttükleri faaliyetler başarıya ulaşmamıştır.

Bir süre önce Bosna'daki 'barış'ın mimarı olarak adlandırılan R. Holbrook'un Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs'ın güney ve kuzey kesimlerini kapsayan gezisi ve görüşmeleri sonuçsuz kaldı. ABD emperyalistleri kendi çıkarlarına uygun çözüm için görüşmeler yürütürken, diğer emperyalistler de ken-

di çıkarlarına uygun çözüm için faaliyet yürütmektedirler. Kıbrıs bağlamında yürüyen dalaşta büyük emperyalist güçler şu veya bu şekilde işin içine karışmakta, kendi çıkarlarına uygun çözüm için faaliyet yürütmektedirler. Bir yanda Rusya, bir yanda AB içinde yeralan emperyalistler, bir yanda ABD emperyalistleri Kıbrıs bağlamında dalaşta öne çıkmaktadırlar.

ABD emperyalistleri Bosna-Hersek'te sağladıkları emperyalist barıştan sonra, sıranın Kıbrıs'a geldiğini söyleyerek, emperyalist barışın mimarı olarak adlandırılan Holbrook'u Kıbrıs'ta çözüm için görevlendirdiler. Holbrook'un adaya yaptığı iki ziyaretten de sonuç çıkmadı.

Holbrook'un son gezisinin başarısız olması ortamında, ÖDP 9 Mayıs'ta İstanbul'da "Kıbrıs Barış Konferansı" düzenledi.

Konferasa şu partiler katıldı:

Güney Kıbrıs'tan AKEL (Emekçi Halkın İlerici Partisi). Kuzey Kıbrıs'tan CTP (Cumhuriyetçi Türk Partisi) ve YKP (Yeni Kıbrıs Partisi). Yunanistan'dan KKE (Yunanistan Komü- nist Partisi) ve Synaspismos (Yunanistan Sol ve İlerici Güçler İttifakı). Türkiye'den ÖDP (Özgürlük ve Dayanışma Partisi).

Bütün bu partiler "sol" yelpaze içerisinde yer alıp, kimileri de "sosyalizmi" savunduğunu söyleyen partiler. ÖDP Kıbrıs'tan ve Yunanistan'dan bu partileri ilk defa biraraya getirip "Barış Konferansı" düzenlemesi büyük bir başarıdır! Bu "büyük başarıyı" incelediğimizde ve konferansın deklerasyonunu okuduğumuzda, büyük başarının ne menem bir başarı olduğu görülecektir.

Partiler Kıbrıs'ın (Güney Kıbrıs) AB'ne tam üyeliği konusunda ve bazı diğer konularda anlaşamamışlar, fakat "diyaloğun tek çözüm" olduğu konusunda (10 Mayıs 1998, Cumhuriyet) uzlaşmaya varmışlardır. Konferansa katılan partilerin tartışma sonunda uzlaşmaya vararak yayımladıkları ortak deklerasyonun kimi maddeleri şöyle:

* "Adanın askerden arındırılması nihai amacıyla orduların ve silahlanmanın aşamalı olarak azaltılması konusunda bir anlaşmaya varılmalı."

Bu anlaşmaya kim varacak? Emperyalistler mi? Yoksa her iki kesimdeki, iktidarların bağlı olduğu Türkiye ve Yunanistan'daki hakim sınıflar mı? Bu soruların yanıtı burada yok. Neden birden değil de, "orduların ve silahlanmanın aşamalı olarak" azaltılması isteniyor? Bu sorunun yanıtını biz verelim! Çünkü konferansa katılan partilerin hiçbiri devrim perspektifine bağlı değil de ondan!

Bu bağlamda partiler arasında fikir ayrılıkları olduğu için, böyle bir formül bulunmuştur. Aşamalı değil, derhal, başta faşist Türk ordusu olmak üzere, bütün işgalci güçler Kıbrıs'tan defolmalıdır.

* "Askeri değil, Birleşmiş Milletler çatısında gerçekleştirilecek barışçıl bir çözüm için diyalog başlatılmalı."

Buyrun burdan yakın! BM örgütü kimin çıkarlarını koruyor? Bu örgütün şemsiyesi altında kalıcı gerçek bir barış mümkün mü? Hemen söyleyelim: Hayır! BM'nin çatısı altında emperyalist büyük güçlerin çıkarları güvence altına alınır, barışçıl çözüm lafları bu olgunun gizlenmesi için kullanılır. Bu örgütün sağladığı "barış"lara bir göz atmak yeterli olacaktır. Mesela Bosna-Hersek'te sağlandığı söylenen 'barış'ın gerçek bir barış olmadığı ortadadır.

* "BM kararları doğrultusunda, iki toplumlu, iki bölgeli Federal Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlığı, bütünlüğü ve egemenliği güvence altına alınmalı, her türlü Enosis ve taksim planına karşı çıkılmalı."

BM kararları doğrultusunda, iki toplumlu, Federal Kıbrıs gerçekleşse bile, bu Kıbrıs sorununun çözüldüğü anlamına gelmeyecektir. Sermayenin olduğu yerde, üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin olduğu yerde, şovenizmin olduğu yerde, halklar arasında kalıcı barış, kalıcı çözüm olmayacaktır. Bu tür çözüm ya da "barış" olsa olsa ilerdeki savaşlara hazırlık dönemi olacaktır.

Kalıcı çözüm için, halkların kardeşliği için Kıbrıs'ta da tek yol devrimdir. İşçi sınıfı önderliğinde, anti emperyalist demokratik devrim. Kıbrıs'ta da gerçek çözüm budur.

* "Çözüm, iki toplumun siyasi ve ekonomik eşitliğine dayanmalı".

Bu da iyi bir temenni olarak kalmaya mahkumdur. Siyasi ve ekonomik eşitsizlikler varlığını koruduğu sürece, orada bunu sağlamanın yolu, bunun nedenlerini ortadan kaldırmaktan geçer.

* "Şovenizme, dinsel fanatizme önyargılara karşı kalıcı ortak cephe oluşturulmalı."

Bunu da sağlayacak olan sadece adı komünist, gerçekte reformist olanlar değil, gerçekten komünist olanlar önderliğinde işçi sınıfı ve emekçiler olacaktır.

* "Kıbrıs'ın AB'ye üyeliği konusunda partiler kendi görüşlerini korumakla beraber diyaloğu sürdürmek konusunda görüş birliği içindeler."

Yunanistan ve Kıbrıs'ın Güney kesiminden konferansa katılan partiler, Güney Kıbrıs'ın AB'ye alınmasını doğru görürken, ÖDP ve Kuzey Kıbrıs'tan katılan partiler bunu yanlış görmektedirler. Bu noktada yürütülen tartışmalarda anlaşmaya varılamamıştır. İlginç olan AB'ye üyelik bağlamında takınılan tavırların Türkiye ve Yunanistan hakim sınıflarının tavırlarıyla paralellik arzetmesidir!

* "Partiler arası toplantılar sürmeli. Gençlik kuruluşları, sendikalar ve benzeri kuruluşlar arasında da benzer toplantılar düzenlenmeli." (10 Mayıs 1998, Cumhuriyet)

ÖDP'nin düzenlediği "Kıbrıs Barış Konferansı"nın yayımladığı deklarasyonun kimi maddeleri bunlardır. Bu konferansa "Kıbrıs için dilek ve temenniler konferansı" demek daha doğru olur. Konferans emperyalistlere, BM'ye emperyalist barış için çağrıda bulunmakta, çözümü onlardan istemektedir. ÖDP'nin "büyük başarısı" bunun ötesine geçememektedir.

ÖDP kendisi gibi olanlarla, daha doğrusu reformist, burjuva liberalleriyle, burjuva partileriyle sözde bir konferans gerçekleştirmiştir. Bu konferans da dilek ve temenniler konferansı olmaktan öteye gidememiştir.

Son olarak bir kez daha; Kıbrıs sorununun çözümü için Türk ve Rum halklarının ortak mücadelesi temelinde, işçi sınıfı önderliğinde antiemperyalist demokratik devrimin tek çıkar yol olduğunu vurgulamak istiyoruz.

Faşist Türk ordusu ve diğer emperyalist, işgalci ordular Kıbrıs'tan defolun!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

15.5.98 İstanbul
Bir BP taraftarı ▲

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Xaleke din jî ew e: revîsyonîstên Şefaqê dibêjin em "dijî polîtîka zordestiya netewî û ya helandinê ya giran", ji bo "mafên demokratik, wekheviya netewan u ji bo mafê çarenûsî" ya **"gelê Kurd"** ditekoşin.

Gotina, gelê Kurd ji bo çarenûsiya xwe ditekoşe, gotina, gelê Kurd ji bo çinên serdest wergerîne û îktidara demokratik ya gel saz bike ditekoşe ye. Ji bo ku, gel dikare çarenûsiya xwe encax bi şoreş kirinê ve tayin bike. Di nîvîsekê de ku pirsgirêka netewî tê bi dest kirin, gelê Kurd ji bo şoreşê ditekoşe gotin, bi rastî hewceyê zekake gelekî qilopani ye (!). Eger netewa Kurd têye qest kirin, wê caxê revîsyonîstên Şefaqê ew gotine: Netewa Kurd ji bo **veqetinê** ditekoşe. Ji bo ku di mercên yekitiya îro ya bi zorê, tekoşina gelê Kurd ji bo çarenûsiya xwe (divê bal were dayin, ne ji bo **mafê tayînê**), sade û sade tê mana tekoşina ji bo veqetinê.

Berê mêla gelemperî ya her tevgera netewî ya sazbûna dewletên bitûniya wane netewî heye de ye, hilperîna meta û ihtiyacên kapitalîzmê yên herî rin ev dewletana tînin cî, kirinên aborî yên herî xurt di vî alî de dixebitin, me hîn berê belî kiribûn.Mêla gelemperî ya tevgera netewî ya Kurd jî helbet di aliyê sazkirina dewleteke ya bitûniya netewa wê heye de ye. Lê belê mêla wê ya gelemperî tiştekî din e, daxwazên nêrbar yên tevgereke netewî formule kirine tiştekî din e. Daxwazên nêrbar nakevin dijî vê mêla gelemperî. Feqet dibe ku her tevgera netewî vê mêla gelemperî, dewleta cûde sazkirin, ji xwe re weke hedefa nêrbar hilnebijêre. Faktorên bê hêjmar hene ku vê rewşê bi tîn dikin. Pêwendiyên hêzê di mata dewletê û di herêma navnetewî de, hesaben berjewendî yên bûrjûva û axên erdan yên mensûbên cûre milliyetan di nava welêt de, karekterê zordestiya netewî, diltirsîyên taktik wv..., hedefên nêrbar yên tevgêreke netewî formule dike, ew hemû faktorana tayin dike. Ji bo vê, li her derê mêla gelemperî ya tevgerên netewî di aliyê sazkirina dewletên yên bitûniya netewiye wan heye de be ji, daxwazên ku tevgerên netewî formula dikin, cûde cûde dibin.

Em gotinê hevrê Stalin re berdin:

"Beliye ku muhteva tevgera netewî li her derê nikare bibe weke hev! Ev muhteva, bi daxwazên cûde yên ku tevgerê formule kiriye ve giredayine. Li Îrlandê, tevger xwe di tevgereke evdçinî ve dipêçe; li Bohemyayê dikeve karekterê 'ziman', li ciyakî ji bo mafê mirovan wekhevî, azadiya wijdên tê xwestin: li ciyakî din memurên 'ji xwe' yan jî ji bo oxira mecliseke ji xwe tê şerkirin."

Li Tirkiyê, tevgera netewî ya Kurd, hîn daxwaza xwe ya **veqetinê** bi vekirî formule nekiriye. Daxwazên ku tevgera Kurd ya netewî îro vekirî formule kiriye, serbest berdana xwendin, nivîsandin û xeberdanê bi kurdî, di radyoyê de weşanên kurdî çêbinin, astengên ku li ber belavbûna bi serbestî ya 'canda netewî" (bi rastî ya çanda bûrjûva û axên erdan yên Kurd) dibin kostek rabibin, dawî li polîtika asîmîlasyonê were hati, dibistanên ku bi kurdî perwerde dikin kebin, mafê çarenûsî nasbikin wv... Sedemên cûre yên me li jor hejmartin, bi xwe dibin astenga bi vekirî formule kirina daxwaza **veqetinê** ya tevgera Kurd ya netewî; ne ya gelê Kurd, lê belê 'ji bo çarenûsiya netewa Kurd' tekoşîn dike gotin, ji bo vê sedeme qet nebe îro ne rast e. Gava em vê dibêjin, em daxwaza xurt ya navbera bûrjûva biçûk û axên erdên biçûk dê jî ji çavan dûr nagrin. Lê belê em dibêjin ev daxwaza, nehatiye rewşa daxwazeke vekirî ya tevgera netewî.

Dûmahik Hêye

TÜZÜK

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) tüzüğü ve tüzük üzerine açıklamalar

BOLŞEVİK PARTİZAN
YAYINLARI

Çıktı!

Örgütlü işçi sınıfı herşeydir!

Marksist-leninist parti işçi sınıfının elinde devrim için en önemli silahtır!

BOLŞEVİK PARTİZAN